1637

குதி 7.] 1928வூ ஆகஸ்டு மீ 1வ [பகுதி 7.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF ... MADRAS
No.
10 SEP 1928

மனமோகினி.

ஆசிரியர்
ஆரணி. குப்புசாமி முதலியார்

பிரசுரகர்த்தர்
நா. முனிசாமி முதலியார்,
ஆனந்த நிலயம், சென்னை.

மனமோகினி

ஓர் மாதாந்த நாவல் சஞ்சிகை.

இதில் இனிய நாவல்களே வெளிவரும். நாவலுக்கென்றே ஒரு சஞ்சிகையை வெளிப்படுத்தி வந்தால்; அது தமிழபிமானிகட்குத் திருப்தி யளிக்கக் கூடியதா யிருக்குமென்று நமது "ஆனந்த போதினிச்" சந்தாதாரர்களிற் பலர் கேட்டுக்கொண்டபடி இதனை 1922ஞு பிப்ரவரிமீ 1உ முதல் ஆரம்பித்து நடத்தி வருகிறோம். இதில் ஒவ்வொரு பெரிய நாவல் தொடர்ச்சியாகவந்து ஆறுமாதங்களுக்கொருமுறை ஒவ்வொரு முழுப் புத்தகம் முடிவுபெறும். இப்போது மகா அற்புதம்பொருந்திய அநேக நாவல்களின் ஆசிரியரான ஸ்ரீமான் ஆரணி-குப்புசாமி முதலியாரவர்களால் இயற்றப்பட்ட "அமராவதி" "பவளத்தீவு" "ஞான செல்வாம்பாள்" "அற்புதமர்மங்கள் அல்லது ஆனந்தஸிங்கின் அஷ்டஜெயங்கள்" "கற்பகச்சோலையின் அப்புதக் கொலை" "கடற்கொள்ளைக்காரன்" என்ற நாவல்கள் முடிவுபெற்று இப்போது "இராஜாமணி அல்லது, ஓர் அபூர்வ மர்மம்" என்றநாவல் நடந்து வருகிறது. முடிவான நாவல்கள் வேண்டுவோர் புத்தகமாகவே வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும்; அவற்றின் தனிச் சஞ்சிகைகள் கிடையா. இச்சஞ்சிகைகள் ஒவ்வொன்றும் கிரௌன் 80-பக்கங் கொண்டது. அடியிற்கண்ட விலாசத்திற்கு உடனே எழுதி வி-பி-யிலோ முன்பணம் அனுப்பியோ பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் பிப்ரவரிமீ ஆரம்பமே இச்சஞ்சிகைக்கு வருஷ ஆரம்பம். எப்பொழுது சந்தாதாரராகச் சேர்ந்தாலும் அந்த வருஷம் பிப்ரவரிமாதம் முதற்கொண்டு கணக்கு வைக்கப்படும். உள் நாட்டிற்கு வருஷ சந்தா ரூ. 2—8—0

வெளி நாட்டிற்கு ,, 3—0—0

இதுவரையில் சஞ்சிகை ரூபமாக வெளிவந்திருக்கும் புஸ்தகங்கள்.

அமராவதி 2 பாகமும் ரூ. 4 0 பவளத்தீவு 2 பாகமும் ரூ. 3 0

ஞானசெல்வாம்பாள் 5 பாகமும் ரூ. 9 10 0

அர்ஜுனஸிங், சுந்தர் ,, 0 2 0

அற்புதமர்மங்கள் அல்லது ஆனந்தஸிங்கின் அஷ்டஜெயங்கள் 1 12 0

கற்பகச்சோலையின் அற்புதக்கொலை ரூ. 1 4 0

கடற் கொள்ளைக்காரன் 2-பாகமும் ,, 3 4 0

இன்பவாழ்க்கையின் இரகசியங்கள்.

கண்ணைக் கவரத்தக்க அநேக ஆப்டோன்படங்களுடன் 400-பக்கங்களுக்குமேல் அழகிய பெதர்வெயிட் பேபரில் சுத்தமான எழுத்தில் அச்சிடப்பட்டு அழகிய சீமை கலிகோ பைண்டு செய்யப்பட்டது. இதன் விலை ரூபா 2.

மானேஜர்:—"ஆனந்த நிலையம்," தபால்பெட்டி நெ. 167, மதராஸ்.

இனி நடக்கும் விவகாரங்கள் நன்ருக விளங்குவதற்காகச் சில சங்கதிகளை நாம் இங்கு வெளியிடவேண்டும். அதாவது கப்பலில் வேலைசெய்யும் மாலுமிகளுக்கு மணிக்கணக்கின்படி வேலைத்திட்டம் ஏற்பாடுசெய்வது வழக்கம். அதாவது பகல் பனிரண்டு மணிகளை இரண்டாய்ப் பிரித்தும், இரவுகாலத்தை மூன்ருகப் பிரித்தும், வேலைதிட்டம் ஏற்பாடு செய்வது வழக்கம். அந்தக் காலங்களுக்கு முதல் மணி, இரண்டாவது மணி, மூன்ருவது மணி என்று பெயர். ஒவ்வொரு நாளும் காலையிலேயே அந்தந்த மணிக்கு இன்னின்னவர்கள் வேலை செய்வதென்று கப்பித்தான் திட்டம் செய்துவிடுவார். இந்த வழக்கத்தால் முதல் மணியாட்கள் என்ருல் மாலுமிகள் இன்னின்னவர்களென்று தெரிந்து கொள்வார்கள்.

கேசவன் இந்த விஷயங்கள் யாவும் நன்ருக அறிந்துகொண்டிருக்கிருன். இந்தக் கப்பலில் ஆட்கள் கொஞ்சமாகையால் அந்த இரவுவேலைக்கு ஒவ்வொரு மணிக்கும் ஐந்துபேர் ஆறுபேர்தானிருப்பார்கள். ஆனல் புயற்காற்றுச் சமயமாதலின் யாவரும் அதிககாலம் வேலை செய்ய வேண்டியிருந்தது. ஆகையால் பகலில் வேலை செய்தவர்களுங்கூட பிறகும் செய்யவேண்டுமென்று கட்டளை பிறப்பிக்கப் பட்டதால், மணிக்கு எட்டுப்பேர் வேலை செய்யவேண்டுமென்று ஏற்பாடாயிற்று.

கேசவன், கப்பித்தான் உத்தியோகஸ்தர்கள் இவர்கள் சிறையாக்கப் பட்டதும், கப்பித்தானுடைய அறையின் முன் அறையில் மாயரங்கனையும் தனுக்குத் தானப்பனையும் இவர்கள் ஆட்களையும் வைத்துவிட்டு அவர்கள் நடந்து கொள்ளவேண்டிய ஏற்பாட்டைக் கூறிவிட்டு மேல் தட்டிற்குச் சென்று மாலுமிகளை நோக்கி "கப்பித்தா

18527.

னும் உத்தியோகஸ்தர்களும் ஏதோ ஆலோசனை செய்கிறார்கள். [illegible] மணி யாட்களையெல்லாம் அங்கு வரச் சொன்னார்கள்" என்றான்.

அதைக்கேட்டதே அந்த ஆட்கள் தீவிரமாய்ப் புறப்பட்டுக் கேசவன் அனுப்பிய ஆளின் பின்னால் சென்றார்கள். அவர்கள் கப்பித்தான் முன்னறைக்குள் நுழைந்ததும் அவர்களை யழைத்துச் சென்றவன் அறையின் கதவை மூடி வெளிப்பக்கம் தாளிட்டுக் கொண்டான். உள்ளே சென்ற நிராயுதபாணிகளாகிய எட்டுப் பேரும், சுமார்பத்துப் பனிரண்டுபேர் ஆயுதமணிந்தவர்கள் தங்களைச் சூழ்ந்து கொண்டதைக் கண்டதும் "ஓகோ! ஏதோ பெரிய ஆபத்தில் கப்பலே சிக்கிக்கொண்டது" என்று உணர்ந்து இடிவிழுந்தவர்கள்போல் நடுக்கத்தோடு விழிக்கலானார்கள்.

அவர்கள் நிலைமையைக் கண்டதே மாயரங்கன் அவர்களை நோக்கி "யாவரும் உடனே பேசாமல் உட்காருங்கள். இன்றேல் ஆபத்தாய் முடியும்" என்றான். அந்தோ! நிராயுதபாணிகளாகிய அவர்கள் என்னசெய்வார்கள். பேசாமலுட்கார்ந்துகொண்டார்கள். மாயரங்கன் அவர்களை நோக்கி,

"நண்பர்களே! நீங்கள் விரும்பினால் நாம் நண்பர்களாகவே யிருக்கலாம். இப்போது கப்பல் எங்கள் தலைவனுடையது. உங்கள் கப்பித்தானும் உத்தியோகஸ்தர்களும் தங்களுக்கு ஆபத்தின்றித் தப்பித்துக் கொள்வதற்காக எங்கள் தலைவனுடைய நிபந்தனைகளுக்கு ஒப்புக்கொண்டு இணங்கிவிட்டார்கள். நீங்களும் அவ்வாறேயொப்புக்கொண்டால் உங்கள் தொழில்களில் நீங்களிருக்கலாம். இதுமட்டுமல்ல. கடைசியில் நாம் ஒரு துறைமுகம் சேரும்போது இக்கப்பலிலுள்ள பொருள்களில் உங்களனைவர்க்

கும் திருப்திகரமான பாகமளிக்கப்படும். இந்த நிபந்தனைக்கு நீங்கள் சம்மதிக்காவிட்டால் இந்த நிமிடமே நீங்களனைவரும் சிறை செய்யப்படுவீர்கள். பிறகு உங்கள் முடிவு தலைவன் பிரியத்தைப் பொறுத்ததாகும். உங்கள் விடையென்ன? உடனே கூறிவிடுங்கள்" என்றான்.

நிராயுதபாணிகளாகிய அம்மாலுமிகள் என்ன செய்வார்கள். தங்கள் கப்பித்தானும் உத்தியோகஸ்தர்களும் சுயாதீனமாயிருந்து தங்களை நடத்தினால் அவர்கள் உயிருள்ள மட்டும் ஒரு கைபார்க்கக் கூடியவர்களே. தலைவர்கள் அனைவரும் எதிரிகள் கையில் சிக்கிக்கொண்டிருக்கும்போது அவர்கள் என்ன செய்வது? ஆகையால் எல்லா நிபந்தனைகளுக்கும் பேசாமல் ஒப்புக்கொண்டார்கள். கள்ளர்கள் உடனே யவர்களைக் கொண்டுபோய் வேறொரு அறையில் காவலில் வைத்து விட்டார்கள்.

அதன் பிறகு இரண்டாம் மணி வேலை செய்ய வேண்டிய மாலுமிகளையும் அவ்வாறே தந்திரமாக அழைத்துப்போய் இன்னொரு அறையில் காவல் வைத்து விட்டார்கள். அதன் பிறகு இப்போது தங்களுக்கு இணங்கி விட்டவர்களிடம் சத்தியப்பிரமாணிக்கம் வாங்கிக்கொண்டு அவர்களில் நம்பத் தக்கவர்களாகத் தோன்றும் சிலரை யழைத்துக்கொண்டு மேல் தட்டிற்குச் சென்று அங்கிருக்கும் மாலுமிகளுக்குச் சங்கதியை யறிவித்தார்கள்.

அவர்கள் யாவும் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுப் பிரமை யடைந்தார்கள். ஆனால் தங்களைச் சேர்ந்த மற்றபேரனைவரும் எதிரிகளுக்கு இணங்கி விட்டார்களென்று தங்களில் சிலரே பிரத்தியட்சமாகக் கூறும்போது, குறைந்த தொகையான அவர்கள் என்ன செய்யக்கூடும்? பேசாமல் ஒப்புக்கொண்டார்கள். அதன்மேல் அவர்களிடமும் பிரமாணிக்கம் பெற்றுக்கொண்டு இனி நடக்க வேண்டிய விவகாரத்

தைக் கவனிக்கத் தொடங்கினர்கள். கப்பலின் கப்பித்தானும் உத்தியோகஸ்தர்களுமே கப்பலின் முதலாளிகளுக்குப் பொறுப்பானவர்கள். அவர்களிலும் கப்பித்தானே முதல் பொறுப்பு. இவர்கள் இணங்கிய பின் கூலிக்கு உழைக்கும் நிராயுதபாணிகளாகிய மாலுமிகள் என்ன செய்வார்கள் பாபம் !

33-—வது அத்தியாயம்.

இப்போது கப்பலும் அதிலுள்ள சொத்துக்களும் யாவும் கள்ளர் கையில் சிக்கிக் கொண்டன. கடைசியில் உங்களுக்கும் பாகம் கொடுக்கிறோம் என்று கூறியதால் மாலுமிகள் இவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டார்கள். கப்பலிலுள்ள சொத்துக்களைக் கவனிப்பதன் முன்னம் கள்ளர் முதலில் கப்பலையும் தங்கள் உயிர்களையுமே கவனிக்கவேண்டி யிருக்கிறது. ஏனெனில் காற்றும் மழையும் இரவில் போகப்போக மிக்க பயங்கரமான மும்முரத்தோடு அடிக்கத் தொடங்கின. கப்பித்தான் உத்தியோகஸ்தர் சிறையாக்கப்பட்டபடியால் கப்பலின் இருப்பிடத்தைக் கவனித்துக் குறித்துவைப்பவர்கள் ஒருவருமில்லை.

அதனல் இரவு பத்துமணிச் சுமாருக்குக் கப்பல் எந்த இடத்தில் இருக்கிறதென்பதே ஒருவர்க்கும் தெரியாது. நூறுகெஜ தூரத்திற்கப்பால் பெரியபாறை யிருந்தாலும் தெரியாது. புயற்காற்றுல் கடல் பயங்கரமாய்க் கொந்தளிக்கத் தொடங்கியது. அலைகள் மலைபோல் உயர்ந்து கப்பலின் மேல்தட்டில் புரண்டு செல்லத் தொடங்கின. பாய்மரங்கள் ஒவ்வொன்றாய் முறிந்துவிழத் தொடங்கின. மாலுமிகள் மிக்க கஷ்டத்தோடும் சாமார்த்

தியத்தோடுமே அங்கிருந்து கப்பலைக் காப்பாற்றும் வேலைகளைச் செய்ய வேண்டியதாயிருந்தது. நற்காலமாகக் கைதிகளில் சிலர் மாலுமித்தொழில் தெரிந்தவர்களாகவிருந்தார்கள். ஆகையால் அவர்களும் மாலுமிகளோடு சேர்ந்து வேலைசெய்யத் தொடங்கினர்கள். கள்ளர்களுக்கெல்லாம் தற்காப்பிற்காக ஆயுதங்க ளளிக்கப்பட்டன.

கப்பலின் நிலைமை வரவர மிக்கபயங்கரமாக மாறி விட்டது. கப்பல் அதிவேகமாய் நாற்புறங்களிலும் மாறி மாறியிழுத்துக்கொண்டு போகப்பட்டது. கப்பலிலுள்ளவர்களெல்லாம் தங்களைக்காப்பாற்றும்படி கடவுளைப் பிரார்த்திக்கத் தொடங்கினர்கள். கள்ளர்களின் சந்தோஷமடங்கிவிட்டது. அந்தோ ! கடவுளின் ஆபூர்வச் செய்கைகளின் மர்மத்தை யளவிட்டறிய யாவரால் கூடும். ஒருவருக்குப் பெருந்துயரமாகத் தோன்றும் அதே சம்பவமே மற்றவர்க்கு மிக்க சந்தோஷத்தை யளிக்கிறது.

இச் சம்பவத்தில் அவ்வாறே. எப்படியெனின், கள்ளர்கள் தாங்கள் மிக்க சாமார்த்தியமாகப் பன்னட்கள் சதியாலோசனை செய்து அக்கிரமமாக அக்கப்பலைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். அவர்கள் நோக்கம் "அக்கப்பல் சாதாரணமான வர்த்தகக் கப்பலானதால் அதில் விலையுயர்ந்த சரக்குகளிருக்கும், அவற்றையும் கப்பலையும் ஏதேனுமொரு அன்னிய நாட்டுத் துறைமுகத்தில் விற்றுவிட்டால் பெருந் தொகையான பணம் வரும். அதில் மிக்க சொல்பபாகத்தை மாலுமிகளுக்கும், சிறையாளருக்கு மளித்துவிட்டு மீதித்தொகையை நாம் எடுத்துக்கொள்ளலாம்" என்பதே. கைதிகள் தங்களை விடுதலை செய்ததையே பேருதவியாகக் கருதுவார்கள். பிறகு மாலுமிகள் நிராயுதபாணிகள். அவர்களைப்பற்றிச் சற்றும் அஞ்ச வேண்டுவதில்லை என்பது அவர்கள் யோசனை.

ஆனல் இப்போதோ யாவற்றிற்கும் மோசமாய் இருக்கிறது. கப்பலே அமிழ்ந்திவிடும்போ லிருக்கிறது. தங்கள் பிராணன்களுக்கே ஆபத்தாயிருக்கிறது. இதனல் அவர்கள் எதிர்பார்த்த செல்வமும் சந்தோஷமும் யாவும் பகற்கனவாகப் போய் உயிருக்கே ஆபத்து நேரலாகு மென்பதால் மிக்க துயரமே யுண்டாகிவிட்டது.

கப்பலின் கப்பித்தான் உத்தியோகஸ்தர்கள் இவர்களுக்கோ திடீலென்று நேர்ந்த சம்பவம் சொல்லொணாத் துயரத்தையே யளித்தது. அவர்கள் தைரியமும் சாமார்த்தியமு முடையவர்களே. ஆயினும் ஆயுதம் தரித்தவர்களும், எத்தகைய அக்கிரமத்திற்கும் அஞ்சாத துணிகர முடையவர்களும், எண்ணிக்கையில் தங்களினும் அதிகமானவர்களுமாகிய துஷ்டர்கள் முன் நிராயுதபாணிகளாகிய தாங்கள் ஐவர் என்னசெய்ய முடியும்? ஆகையால் அவர்கள் சொல்லொணு வியாகூலத்தில் அமிழ்ந்து கிடந்தார்கள். ஆனல் இப்போது தெய்வசங்கற்பத்தால் புயற்காற்று அடிக்கும் நிலைமையில் கப்பல் நிலைக்காது என்பதை யறிந்தபின் "ஆ! இக்கள்ளர்கள் கடைசியில் அழிவார்களேயன்றி நமது கப்பலையும் இதிலுள்ள பொருள்களையும் கைப்பற்றிக் கொண்டதால் இவர்கள் ஒரு பயனையு மடையமாட்டார்கள்" என்று கருதிச் சந்தோஷமடைந்தார்கள்.

அந்தோ! சில சமயங்களில் "நாம் நன்மை யடையாவிட்டாற் போகிறது. நமக்குத் துன்பம் நேர்ந்தாலும் பரவாயில்லை. எதிரி நன்மை பெருவிட்டாற் போதும்" என்று நினைப்பது மனித சுபாவமாக விருக்கின்றது. இச்சமையம் கப்பலிலுள்ளோர் நிலைமை யவ்வாறே யிருக்கிறது.

இரவு மணி பனிரண்டிருக்கும். அச்சமயம் பயங்கர

மான காற்று வீசுகிறது. கப்பல் எச்சமயத்தில் கவிழ்ந்து விடுமோவென்ற நிலைமையிலிருக்கிறது. ஒவ்வொரு சமயம் அதிவேகமாகக் கொஞ்சதூரம் செல்வதும் பிறகு சுழல்வதும் ஒரு பக்கம் அதிகமாகச் சாய்வதுமான ஸ்திதியிலிருக்கிறது. கப்பலிலிருந்த அனைவரும் தங்கள் வாழ்நாட்கள் முடிவிற்கு வந்துவிட்டனவென்று கருதிக்கொண்டு கடவுளைக் கடைசியாகப் பிரார்த்திக்கத்தொடங்கினார்கள்.

கேசவன் தன் ஆட்களுக்கும் முக்கியமான மாலுமிகளுக்கும் கொஞ்சம் சாராயம் கொடுத்தால் அவர்கள் தைரியமாய் வேலை செய்வார்களென்று கருதி உக்கிராணக் கொட்டடியைத்திறந்து சாராயப் பிப்பாயைத்திறந்து அவரவர்களுக்குக் கொஞ்சங் கொஞ்சம் பகிர்ந்து கொடுக்கத் தொடங்கினான்.

இச்செய்கையே அனர்த்தத்திற்கு அடிகோலியமாதிரியாய் விட்டது. எப்படி யெனில் கொஞ்சம் வெறியேறியதே மாலுமிகளும் கள்ளர்களாகிய கைதிகளும் தங்கள் உண்மை நிலையை மறந்து விட்டார்கள். நாம் மரணமடையும் காலம் பெரும்பாலும் நெருங்கிவிட்டது என்ற அச்சமைய நிலைமை யொன்றையே கருதினார்கள். அதனால் கட்டுக்கடங்காமல் பிரியப்பட்டி நடக்கத்தொடங்கி விட்டார்கள். கேசவன் "இவ்வளவு குடித்தது போதும். பிறகு உங்கள் இஷ்டப்படி குடிக்கலாம். இப்போதிருக்கும் ஆபத்தான நிலைமையைக் கருதி அதற்குத் தக்கபடி நடவுங்கள்" என்று எவ்வளவு வேண்டிக்கொண்டும் ஒரு பயனுமில்லை. இவன் பேச்சைக் கவனிப்பவர் ஒருவருமேயில்லை. அச்சமயம் அவனவன் மனப்போக்கே அவனவனுக்குத் தெரிகிறதன்றி மற்றவன் வார்த்தை செவியிலேறவில்லை.

அப்போது தான் கேசவனுக்கு நாம் செய்தது பெருந்தவறு என்று புத்தியிற் புலப்பட்டது. பயனென்ன? காரியம் மிஞ்சிவிட்டது. இத்தகைய நிலைமைக்கு வந்த இவர்கள் இனி இக்கப்பலைக் காப்பாற்ற முடியாது, யாவரும் அழிய வேண்டியதே என்று அவன்மனதில் பெருந்திகி லுண்டாயிற்று.

அச்சமயம் "ஆ! சுப்பன் எங்கே காணோமே" என்று சிந்தித்தான். ஏனெனில் சுப்பன் சுமார் அரைமணி நேரமாய் அதாவது கேசவன் யாவர்க்கும் சாராயங் கொடுக்க உக்கிராணத்திற்குச் சென்றது முதல் அவன் கண்களுக்குப் புலப்படவில்லை. அந்தோ! எவனுக்கும் தன் ஆன்மாவிற்கு இரண்டாவது தன் மதலையேயன்றோ. ஆகையால் புத்திரன் நினைப்பு வந்ததும் மற்ற யாவற்றையும் விட்டுவிட்டு அவனைத் தேடிச் சென்றான்.

கேசவன் மேல்தட்டிற்குச் செல்லும் படிகளில் ஏறப் போகும்போது அங்கிருந்த தாழ்வாரவழியாய்ச் சுப்பன் அவனருகில் வந்து "அப்பா! நீ செய்தது பெருந்தவறு. அதனால் விபரீதமே விளையும். அதைப்பற்றிச் சிந்திப்பதில் இனிப்பயனில்லை. இனி நாம் தப்பித்துக்கொண்டு போவதையே கவனிக்க வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை நான் செய்திருக்கிறேன். இங்குச் சிறையாளராக வந்திருப்பவர்களில் மலையாண்டி என்ற ஒருவனிருக்கிறான். அவன் என் பள்ளிக்கூடப் பாலியசினேகிதன். நான் அவன் உதவியைக் கொண்டு, கப்பலின் பின்புற மூலையில் ஒரு பெரியபடகைக் கொண்டுபோய் ஆயத்தமாக வைத்திருக்கிறேன். அதில் நமது சாமான்களையும் வைத்துவிட்டேன். நீயுடனே உக்கிராணத்திற்குச்சென்று கொஞ்சம் ஆகார வகைகளையும், குடிவகைகள், திசையறிகருவி முதலிய நமக்கு அவசியமான வஸ்துக்களை மட்டும்

எடுத்துவந்து விட்டால் போதும், கப்பலிலிருக்கும் பொக்கிஷத்தையும் கொண்டுவந்துவிடு. நாம் தப்பித்துக் கொண்டு போய்விடலாம்" என்றான்.

கேசவன் ஒருவிநாடியே சிந்தித்தான். தன் மைந்தனை மெச்சிக் கொண்டான். உடனே யவனை யழைத்துச் சென்று கப்பலின் பொக்கிஷ மிருக்கு மிடத்திற்குச் சென்று அதை யெடுத்துக் கொண்டுவந்து மகனிட மளித்து இதைப்படகில் வைத்துவிட்டு நீயங்குக் காவலிருந்துகொண்டு மலையாண்டியை யென்னிட மனுப்பு. இச்சமயம் எவரைம் நம்பாதே; உன் கைத்துப்பாக்கி எப்போதும் ஆயத்தமாய்க் கைக்கு எட்டுமிடத்தி லிருக்கட்டும்" என்றான்.

சுப்பன் உடனே யவ்வாறே சென்று மலையாண்டியை யனுப்பினான். கேசவன் அவனை யழைத்துக்கொண்டு உக்கிராணத்திற்குச் சென்றான். அச்சமயம் அங்குள்ளவர்கள் இன்னும் சாராயம் இருக்கு மிடத்திலேயே யிருந்து குடித்துக்கொண் டிருப்பதைக்கண்டு இதுவும் ஒரு விஷயத்திற்கு நலமேயென்று மற்றொரு பாகத்திற்குச் சென்று தங்களுக்கு வேண்டிய ஆகாரம் குடிவகை முதலியவற்றை யெடுத்து மலையாண்டியிட மளித்துப் படகிருக்கும் இடத்திற்கு அனுப்பிவிட்டுத் தான் மேல் தட்டில் என்ன நடக்கிறதென்று பார்க்கச் சென்றான்.

அவன் மேல்தட்டிற்குச் செல்லும் படிகளின் உச்சியிலேறும்போது பின் கண்ட வார்த்தைகளைக்கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் தட்டென்று நின்றான். அதாவது, "சட், நமக்கு ஆயுதம் அவசியமில்லை. இத்தகைய ஆபத்தில் நமது எஜமானர்களை விடுதலைசெய்தே தீரவேண்டும். கதவுகளையுடைத்துவிடுவது பெரிய காரியமல்ல" என்ற வார்த்தைகள் அவன் செவிகளில் விழுந்தன.

சங்கதி என்னவெனில் குடிவெறியேறிய மாலுமிகள் தங்களுக்கும் கப்பலுக்கும் நேரிடக்கூடிய ஆபத்தையுணர்ந் ததும், ஒருவிதத் தைரியங்கொண்டு அங்கு தங்களோடு கூடவிருக்கும் கள்ளரோடு இதமாகப்பேசி "தங்கள் கப் பித்தானையும் உத்தியோகஸ்தரையும் சிறையிலிருந்து வெளிப்படுத்தி விட்டால் அவர்களும் எப்படியாவது மடி யாமல் தப்பித்துக் கொள்வார்கள். இன்றேல் அவர்கள் அறையி லடைக்கப்பட்டிருப்பதால் கப்பலோடு முழுகி மடிவார்களாதலால் அவர்களை விடுவித்து விடுவது புண் ணியம்" என்று தீர்மானித்தார்கள்.

இதைக்கேட்ட அங்கிருந்த கள்ளர்களும், வெறியால் காருணிய குணமுடையவர்களாகி "ஆம் ஆம். எங்களிடம் ஆயுதங்க ளிருக்கின்றன. அவர்கள் அப்படி அநியாய மாகச் சாகும்படி விடலாகாது" என்றார்கள்.

இம்மொழிகளைக் கேட்டதே கேசவன் பேரிடி விழுந் தவன் போலாய் விட்டான். அவன் துரிதமாகச்சென்று ஈட்டிக்கந்தன் முதலியவர்களுக்குச் சங்கதியைத் தெரிவித் துக் கப்பித்தானும் உத்தியோகஸ்தர்களும் வைக்கப்பட் டிருக்கும் அறையின் முன் காவல்நிற்கும்படி ஆக்கியாபித் தான். கைதிகளனைவரும் குடித்துவிட் டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்கள் கேசவன் வார்த்தையை இலட்சியம் செய்யாமல் கப்பல் பயங்கரமாக அலைவதையே கவனித் துக்கொண்டு தங்கள் காரியத்தில் பராமுகமாகவேயிருந் தார்கள்.

இதற்கிடையில் மாலுமிகள் சென்று கப்பித்தானும் உத்தியோகஸ்தர்களுமிருக்கும் அறையின்கதவை யுடைத்து அவர்களை விடுதலை செய்துவிட்டார்கள். மனிதர்கள் தங் கள் தங்கள் எண்ணப்படி எதெதையோ செய்ய முயல்கி றார்கள். ஆனால் எங்கும் சர்வசாக்ஷியாய் நிறைந்து நின்று

எல்லாச் சீவராசிகளின் உள்ளத்தையும் அறிந்து அவரவர்களுடைய கர்மத்திற்குத் தக்கபடி பலனளிக்கும் சர்வேசன் எதெது எப்படி நடக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறாரோ அப்படியேதான் யாவும் நிறைவேறும்.

இவர்கள் இவ்வாறு ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொண்டு ஒருவரை யொருவரழிக்க வெண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், திடீலென்று கப்பல் எங்கோ மோதிக் கொண்டதுபோல் மிக்க பயங்கரமான ஒரு அதிர்ச்சியும் சத்தமும் உண்டாயின. அதனால் உட்கார்ந்திருந்தவர்கள் பந்துகள் போல் தூரத்தில் எடுத்தெறியப்பட்டார்கள். நின்றிருந்தவர்கள் தலை கீழாய் மோதியடிக்கப்பட்டார்கள். நடமாடிக்கொண்டிருந்தவர்கள் பயங்கரமான விதமாக உருண்டு விழுந்தார்கள். கப்பல் முழுமையும் அல்லோல கல்லோலமாய் விட்டது. கப்பலின் அடித்தட்டில் ஒரு பக்கப் பலகை பாறையில் குத்தப்பட்டு அதில் துளை யுண்டானதால் நீர் உள்ளே நுழையத் தொடங்கியது.

கப்பித்தான் அடைக்கப்பட்ட விடத்திலிருந்து வெளியில் வந்துவிட்டபடியால் தன் கடமைப்படி யுடனே கப்பலின் மேல்தட்டிற்குச் சென்று "யாவரும் அவரவர்கள் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுங்கள்" என்றான். உடனே அவரவர்கள் கைக்கு அகப்பட்ட படகுகளில் ஏறிக் கப்பலைவிட்டு வெளியிற் செல்ல முயன்றார்கள். ஆனால் வெளியில் நிலைமை யெப்படியிருக்கிறது என்பதை அச் சமயமிருந்த பிராணபத்தான நிலைமையில் ஒருவரும் கவனிக்கவில்லை. கப்பித்தான் முதலியவர்களுக்கு கப்பல் படகுகள் முதலிய யாவும் இருக்கும் இடங்களெல்லாம் நன்றாகத் தெரியும். ஆகையால் அவர்களே முதலில் படகேறிச் சென்றார்கள்.

கேசவனுக்கு யாவும் பெருங் குழப்பமாய்விட்டது.

அவன் ஆழ்ந்த யோசனைக்காரனுனதால் நிதானித்தான். கப்பலை நன்ருகக் கவனித்தான். அடித்தட்டில் நீர் ஏறுகிற தென்று அவன் நன்ருக அறிவான். ஆயினும் கப்பல் கீழ் அமிழ்வதாக ஒரு குறியுமில்லை. சற்றுநேரம் சிந்தித்தான். கடைசியில் அவன் மனதில் உண்மை புலப்பட்டது. அதாவது, கப்பல் இரண்டு பாறைகளுக்கிடையில் கெட்டியாகச் சிக்கிக் கொண்டபடியால் அது அப்படியிப்படி யசைய முடியாதபடி சிக்கிக்கொண்டது. மேலெழும்பவும் முடியாது. கீழ் அமிழவும் முடியாது. பாறைகளாகையால் அமிழப்போதுமான இடமுமிராது.

கேசவன் மனதில் இந்த உண்மையைப்பற்றிய சந்தேக முதித்ததும் அவன் "எதற்கும் நாம் சற்று நிதானிப்பதே நலம். இத்தகைய நிலைமையில் படகிலேறிக் கடலிற் செல்வது பெரிய ஆபத்தே. இங்கிருந்தால் அதே ஆபத்து நேரலாகும். இன்றேல் ஒரு சமயம் கப்பல் முழுகாமலே யிருந்து புயற்காற்று அடங்கிவிடின், கப்பலிலுள்ள பொருள்களில் கூடுமானவரையிலேனும் எடுத்துச் செல்லலாம்" என்று தனக்குள் தீர்மானித்துத் தன் ஆட்களிடம் கூறினன். சுப்பனும், ஈட்டிக்கந்தன் முதலிய மூவரும் கைதிகளில் ஏழுபேரும் ஆக பதினெரு பேர், கேசவனேடு சேர்ந்து பனிரண்டு பேரே துணிந்து கப்பலில் நின்றார்கள்.

மற்றபேரனைவரும் கைக்கு அகப்பட்ட படகுகளிலும், பலகைகள், கட்டைகள் முதலியவற்றைப் பிடித்துக்கொண்டும் கப்பலைவிட்டுக் கடலில் சென்றார்கள். அச்சமயம் கடல் ஒரு பெருந்தீயி லிருக்கும் எண்ணெய்க் கொப்பரையெப்படிக் கொதித்துக் கொந்தளித்துக்கொண் டிருக்குமோ அத்தகைய நிலைமையிலிருந்தது. கேசவனும் மற்ற பதினேரு பேரும்மட்டும் கப்பலில் பிரமைபடைந்தவர்கள்

போல் இருந்தார்கள். அச்சமயம் இரவு சுமார் ஒருமணி யிருக்கும். வானம் கடல் இரண்டும் ஒரே கரிய இருள்மய மாக விருந்தன. ஒரு நட்சத்திரங்கூடக் கண்களுக்குப் புலப்படவில்லை. கடல் கொந்தளித்துப் பொங்குவதும் அலைகள் மலைபோல் உயர்ந்து ஒன்றின்பின் ஒன்றாகவந்து கப்பலின் மேலும் பாறைகளின் மேலும் பயங்கரமாய் மோதுவதுமாகிய சத்தத்தைவிட வேறெவ்விதச் சத்த மும் கேட்கப்பட வில்லை. கப்பலிலிருப்போர் கடலில் படகில் செல்வோர் எப்படிச் செல்கிறார்களென்று கவ னிக்க முயன்றார்கள். ஆனால் படகுகள் செல்லும் சத்த மாவது, வேறு எவ்விதச் சத்தமாவது இவர்களுக்கு எள் ளளவும் கேட்கவில்லை. சென்றவர்கள் தூரத்தில் சென்று விட்டார்களென்றாவது கடலில் அமிழ்ந்து விட்டார்க ளென்றாவது ஒன்றும் கண்டறிய முடியவில்லை.

கேசவனுக்கும் அவன் ஆட்களுக்கும் இச்சமயம் உயி ரோடிருக்கிறோம் என்றவரையில் திருப்தியே யன்றி மறு விநாடி என்ன நேரிடுமென்று தெரியவில்லை. கேசவன் கீழ்த்தட்டில் இறங்கிப் பார்த்தான். கீழே மூன்றாவது தட் டில் ஜலம் ஏறக்குறைய நிறைந்து விட்டது. அதற்குமேல் ஏறவில்லையென்று தெரிந்தது. கப்பலோ முதலில் பாறை களுக்கிடையில் சிக்கிய நிலைமையிலேயே யிருக்கிறது. இதனால் கப்பல் எப்புறமும் நகர முடியாதபடி சிக்கிக் கொண்டதென்றும் கடலின் நீர்மட்டம் வரையில் கப்பலில் ஜலம் ஏறிவிட்டு இனியேற முடியாமலிருப்பதால் கப்பல் கீழே செல்லாதவிதமாய்ப் பாறையில் சிக்கிக்கொண்டிருக் கிறதென்றும் கேசவன் சூக்கும புத்தியாலறிந்துகொண் டான்.

34—வது அத்தியாயம்.

இப்போது கப்பலில் கேசவன், அவன் மகன் சுப்பன், ஈட்டிக் கந்தன், தளுக்குத்தானப்பன், மாயரங்கன், வேறு ஏழுகள்ளர், ஆகிய பனிரண்டு பேர்களே யிருக்கிறார்கள். கப்பலோ அப்படி யிப்படியசையும் நிலையிலில்லை. ஆகையால் அதைப்பற்றி யிவர்கள் எவ்விதக் கவலையும் கொள்ளவேண்டிய அவசியமேயில்லை. இரவோ எங்கும் ஒரே காரிருட் பிழம்பாகவிருக்கிறது. கடைசியில் இவர்கள் கேசவன் கட்டளைப்படி கப்பலைச் சோதிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

கப்பலை விட்டோடியவர்கள் தத்தம் உயிரையே அச்சமயத்தில் கருதினார்களன்றி அச்சமயம் தாம் அணிந்திருக்கும் உடையையன்றி வேறெதையும் கவனித்திலர். ஆகையால் பெரும்பாலாருடைய உடைகள் முதல் சாமான்களனைத்தும் கப்பலிலேயே விடப்பட்டிருந்தன. இவையன்றிக் கப்பலிலிருந்த வர்த்தகப் பொருள்கள், கப்பலிலேயே யிருந்தன. வர்த்தக சாமான்களில் பெரும்பாலானவை கீழே மூன்றாவதடுக்கிலிருந்தபடியால் நீரில் முழுகிவிட்டன.

ஆயினும் கப்பலிலிருந்த ரொக்கப்பணமும், உணவுப் பொருள்களும், உயர்தரச் சாமான்களும், அதாவது இரண்டாவது தட்டிலும் மேல் தட்டிலுமிருந்தவைகள், பழுதின்றியிருந்தபடியால் கள்ளர் வசத்தில் சிக்கின.

அந்தோ! அத்தகைய சமயத்தில் அத்தகைய திரண்ட பொருள் கிடைத்ததால் கேசவன் முதலியோர் சந்தோஷமடைந்திருப்பார்களா? அப்படி யடைந்திருந்தால் அவர்களைவிட மதியீனர் ஒருவருமில்லையென்றே நாம் கருதவேண்டும். ஆனால் கேசவன் அத்தகைய மதியீனனல்ல.

தங்கள் தற்கால நிலைமையை யவன் நன்ருக உணர்ந்து கொண்டான். அதனுல் தன் மைந்தனுகிய சுப்பனை யழைத்துத் தனியாய் அவனை நோக்கி, "மைந்தனே! நமது தற்கால நிலைமை மிக்க சந்தோஷமானதல்லவா?" என்ருன்.

சுப்பன் "ஆம். ஆனல் நம் பிராணன்கள் காப்பாற் றப்படும் என்ற நிச்சயமுணர்ந்தால் தற்கால நிலைமை மிக்க சந்தோஷமானதே" என்ருன்.

கேசவன் "ஆம். நீ புத்திசாலியாகையால் இத்தகைய பதில் தான் அளிப்பாயென்று நான் கருதியே யுன்னைக் கேட்டேன். இப்போது நமது பிராணன் காப்பாற்றப் படுமென்ற நிச்சயமில்லை. இக்கப்பல் வரையில் இது மடிந்த மாதிரியே. இனி யிதைவிட்டு நாம் படகிலேறிச் செல்ல வேண்டும். நற்காலமாய் நாம் முதலில் ஆயத்தம் செய்த படகு ஒருவர் கண்களுக்கும் புலப்படாமல் நாம் மறைத்து வைத்த விடத்திலேயே யிருக்கிறது. நம் பன்னிருவர்க்கும் அது போதும். ஆனல் இச்சமயம் நாம் எந்த விடத்தில் இருக்கிருேமென்பது நமக்குத் தெரியாது. அதனல் எந் தத் திக்கே செல்லவேண்டுமென்பதும் தெரியாது. இங் கிருந்து கரை எந்தத்திக்கில் எவ்வளவு தூரத்திலிருக்கிற தென்பதும் நமக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. இந்த நிலைமை யில் நாம் என்ன செய்கிறதென்பதே ஒன்றும் புலப்பட வில்லை. இப்போது நமக்கு ஏராளமான பொருள்கள் என்னமோ அகப்பட் டிருக்கின்றன். ஆனல் அவற்றை நாம் எப்படி யெங்கு எடுத்துச் செல்வது?" என்ருன்.

ஈட்டிக் கந்தன் :—"கப்பித்தான் முதலியவர்கள் எங்குச் சென்றிருப்பார்கள்?" என்ருன்.

கேசவன்:—"அவர்களுக்குமட்டும் எப்படி வழி தெரியும். மேலும் இத்தகைய பயங்கரமான கடலில் அவர்கள் தப்பிப் பிழைத்திருப்பது மிக்க சந்தேகமே," என்ருன்.

கடைசியில் நாழிகைகள் கழியக்கழிய பொழுது விடியும் சமயம் புயற்காற்று நிற்கப்போகும் சமயம் ஆகையால் தீபம் அணையும் சமயத்தில் குபீலென்று எரிவதுபோல மும்முரமான ஒரு காற்று வீசியதும் கப்பலின் அடிப் பக்கம் பிளவு பட்டுவிட்டது. இனி எந்த நிமிடத்திலும் கப்பல் துண்டுத்துண்டாய் உடைந்து போகலாகும். ஆகையால் கள்ளர் மிக்க பீதியடைந்து உடனே தாங்கள் தயார் செய்திருந்த படகில் எடுத்துச் செல்லக்கூடிய ஆகாரங்கள் மற்றப் பொருள்கள் முதலியவற்றை வைத்துக்கொண்டு கப்பலைவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள்.

காற்று எப்பக்கமடிக்கிறதோ அப்பக்கந்தான் இவர்கள் படகை விடவேண்டும். ஏனெனில் கடலிலடிக்கும் காற்று பெரும்பாலும் கரையை நோக்கியே யடிக்கும், ஆகையால் தங்களால் கூடியவரையில் படகை மெதுவாகவே விட்டுக்கொண்டு சென்ருர்கள். ஏனெனில் இருட்டில் முன்னே கடலில் பாறைகள் முதலியவை மறைந்திருந்தாலும் தெரியாது. கடைசியில் கிழக்கில் வானம் வெளுக்கத் தொடங்கியதும் புயத்காற்றும் அடங்கத் தொடங்கியது; பயங்கரமான காற்றுமழைக்குப்பின் இயற்கைபோல் வானம் பரிசுத்தமாய் விட்டது. மிக்க ஆரோக்கியமாகவும் யாவர்க்கும் சந்தோஷத்தை யளிக்கக் கூடிய விதமாகவும் பொழுதுவிடிந்தது. யாரேனும் கடந்த இரவின் காட்சியைக் காணுதவர்கள் அந்த விடியற்கால ஆரோக்கியமான மகிழ்ச்சியைக் கண்டால் இரவு வானத்தில் இத்தகைய பயங்கரமான காட்சி நடந்ததென்றும்,

அதனால் இத்தனைப் பிராணிகள் மனம் நடங்கிப் பிராணாபத்துக்குள்ளாகினார்கள் என்றும் கருதவே மாட்டார்கள். அந்த இரவு எத்தனையோ பேர் கடலுக்கிரையானார்கள். எத்தனையோ பேர் தாம் அருமையாய்ப் பெற்ற மைந்தரையும், எத்தனையோ மாதர் தம் கணவரையும் இழந்துவிட்டார்கள்.

சூரியோதய மாகும்போதே படகில் செல்லும் கள்ளர்க்கு நாம் எத்திக்கில் செல்கிறோமென்று தெரிந்தது. அச்சமயம் படகு தெற்குநோக்கிச் செல்கிறது. இப்போது எங்கிருக்கிறோ மென்பது அவர்களுக்குத் தெரியாதாதலால், நாம் செல்லும் திக்கில் எந்த தேசமிருக்கிறது? எவ்வளவு தூரத்திலிருக்கிறது? என்று தெரியாது. இவர்கள் கப்பல் நோக்கிவந்தது ஆப்ரிகா தேசம். புயல் காற்று ஆரம்பமாகும்போது ஆப்ரிகாவிற்கு நான்குநாள் பிரயாண தூரத்திலிருந்தார்கள். ஆனால் கடந்த இரவில் கப்பல் வேகமாய்ப் பல திக்குகளில் மாறிமாறிச் சென்றதால் இப்போது எங்கிருக்கிறோம் என்று அவர்களால் கண்டறிய முடியவில்லை.

இத்தகைய நிலைமையில் அவர்கள் என்ன செய்வது? எத்தனை நாள் கரைகாணாமல் கடலிலேயே யிருக்கவேண்டுமோ தெரியாது. ஆகையால் இருக்கிற ஆகாரத்தைக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்ச் செலவழித்துக்கொண்டு செல்வதென்றும், கடைசியில் கடவுள் விட்டவழி யாகிறதென்றும் நடக்கத் தொடங்கினார்கள். அன்று பகல் முழுமையும் சென்றது. இரவும் வந்தது. நற்காலமாய் காற்று இவர்களுக்கு அனுகூலமா யிருந்தபடியால் படகு இடையூறின்றிச் சென்றுகொண் டிருந்தது. படகு இரவுமுழுதும் சென்று பொழுதுவிடியும் சமயம் வந்தது. காற்றின்

குளிர்ச்சி மாறத் தொடங்கியது. அதனால் பூமி சமீபத்தில் இருக்கிறதென்று ஊகிக்க வேண்டியதாயிற்று.

பொழுது விடிந்தது. படகிலிருப்பவர்களின் மனோ நிலைமை பெருந்திகிலி லிருக்கிறது. ஏனெனில் எத்திக்கை நோக்கினாலும் அகன்ற கடற்பரப்பையும் மேலே வானத்தையுமன்றி வேறொன்றும் காணப்படவில்லை. கடலில் எந்த நிரக்ஷரேகையி லிருக்கிறோம்? கரை யெவ்வளவு தூரத்தி லிருக்கிறது? என்பவை யொன்றுமே தெரியாது. அதோடு எந்த நாட்டின் கரைசேர்வமோ என்பதும் தெரியாது. பெரும்பாலும் ஆப்ரிகா கண்டத்தின் கரையில் தான் போய்ச்சேர்வோம் என்று மட்டும் நம்பக்கூடியதாக விருக்கிறது.

ஆனால் அக்கண்டத்தில் எங்கோ மிகச் சிறியபாகங்கள் இரண்டொன்றில் தான் தங்களைப் போன்ற நாகரீகமுடைய ஜனங்கள் குடியேறி யிருக்கிறார்கள். மற்ற பெரும் பாகத்தில் அநாகரீகமான காட்டு மிராண்டிகளாகிய அந்த நாட்டுச் சுதேசிகளே யிருக்கிறார்கள். அக்கண்டத்தின் சில பாகங்களில் நரமாமிச பட்சணிகள்கூட இருக்கிறார்களென்று இவர்கள் கேள்விப்பட் டிருக்கிறார்கள். இவ்வளவு குழப்பத்தோடு பூமியின் கரை இன்னும் எவ்வளவு தூரமிருக்கிறதோ தெரியாது. இந்த நிலைமையில் சாதாரண மனிதர்களின் மனம் எத்தகைய வேதனையி லிருக்கும்? படகிலுள்ளோர் அனைவரும் சீவகாருண்ய மற்ற கல்நெஞ்சர்களே யெனினும் தங்கள் பிராணன்களுக்கே ஆபத்து நேரிடுமோ வென்று கருதியபோது அவர்கள் நெஞ்சுகளில் பெருந்திகில் உண்டாயிற்று.

பகல் பனிரண்டு மணியாயிற்று. அப்போது யாவரும் போஜனம் அருந்தினார்கள், சுமார் ஒரு மணிக்கு மிக்க தூரத்தில் கடலின்மேல் ஆகாயத்தில் உயரத்தில் சில பட்

சிகள் பறப்பது தெரிந்தது. கேசவனே முதல் முதல் அதைக்கண்டு யாவர்க்கும் காட்டினன். உடனே யாவர்க்கும் சற்று சந்தோஷ முண்டாயிற்று. ஏனெனில் வானத்தில் பட்சிகள் பறப்பதால் பூமி சமீபத்தி லிருக்கிறதென்று தெரிந்தது. இதையறிந்ததே யாவர்க்கும் உற்சாகம் உண்டாயிற்று. அதனுல் யாவரும் படகுசெல்லும் முன்பக்கம் உற்று நோக்கியபடி யிருந்தார்கள்.

சுமார் மூன்று மணிக்கு வானமும் பூமியும் கூடுவது போல் தோன்று மிடத்தில் அதாவது அடிவாரத்தில் நீளமாய் ஏதோ கறுப்பாகத் தோன்றியது. கள்ளரில் முன்பு மாலுமித் தொழிலிலிருந்த சிலர் "ஆ! அது பூமியே" என்ருர்கள். உடனே யாவரும் மிக்க சந்தோஷமும் ஆவலும் கொண்டு அத்திக்கை நோக்கியபடி யிருந்தார்கள். மாலை சுமார் மூன்றுமணிக்கு தூரத்தில் மலைகளின் சிகரங்களும் மேகம்படிந்திருப்பதும் புலப்படத் தொடங்கின. வரவரக் கடைசியில் தூரத்தில் எதிரில் தெரிவது பூமியின் கரையே யென்று நன்ருகத் தெரிந்தது. வரவர கரையிலுள்ள மரங்கள் முதலிய யாவும் தெரியத் தொடங்கின.

பொழுதமரும் வேளையில் கரையின்னும் நெடுந் தூரத்திலேயே யிருக்கிறது. கடைசியில் பொழுதுபோய் எங்கும் இருள் சூழ்ந்தது. அப்போது தான் படகிலிருந்தவர்கள் திருப்தியாகப் போஜனம் செய்யத்தொடங்கினர்கள். இரவு சுமார் பத்துமணியிருக்கும். அப்போது கரைக்குச் சுமார் ஒரு மைல் தூரத்தில் நெருங்கினேம் என்று தெரிந்தது. எப்படியெனில் பலவிதமான காட்டு மிருகங்களின் சத்தம் இவர்களுக்குக் கேட்டது. இதனுல் தாங்கள் நெருங்கும் கரை அடவியென்று தெரிந்தது. அதோடு எள்ளளவேனும் எவ்விதமான வெளிச்சமுமில்

லாததால் கரையில் மனித சஞ்சாரமில்லையென்று விளங்கி விட்டது.

ஆகையால் கேசவனும் மற்ற கள்ளத் தலைவர்களும் ஆலோசனை செய்து இப்போது கரையை நெருங்காமல் கடலில் எட்டவிருப்பதே நலம் என்று தீர்மானித்து படகிற்கு உடனே நங்கூரம் போட்டுவிட்டார்கள். இரவு முழுமையும் அவர்களுக்குச் சற்றேனும் நிம்மதியில்லை; ஏனெனில் "கடலில் எத்தனை நாட்கள் இருக்கவேண்டுமோ? கரை காண்போமோ அல்லது கடலிலேயே மடிந்து போய் விடுவோமோ?" என்று இதுகாறும் இருந்த திகில் ஒழிந்ததாயினும் இப்போது கரை காடென்று தெரிந்ததும் "இது எத்தகைய நாடோ? இங்கு எத்தகைய மனிதர் இருப்பார்களோ?" என்ற கலக்கமுண்டாய் விட்டது. ஆகையால் மிக்க கலவரத்தோடேயே இராக்காலத்தைக் கழித்தார்கள்.

பொழுது விடிந்ததும் யாவரும் ஆவலோடு கரையை நோக்கினார்கள். கரை சுமார் மூன்று மைல் தூரத்திலேயே யிருப்பதால் அங்குள்ள குன்றுகளும் பனைமரம் தென்னமரம் முதலிய விருக்ஷங்கள் நெருங்கிய அடவியும் நன்றாகப் புலப்படுவதைக் கண்டார்கள். சுமார் ஒன்பது மணிக்குக் கரையை நெருங்கினார்கள். அது ஜனசஞ்சாரமில்லாத விடமாக விருந்தபடியால் துறைமுகம் ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் தக்கவிடம் பார்த்தே கரையிறங்க வேண்டும். அதற்காகக் கரையோரமே படகைச் செலுத்திக்கொண்டு சென்றார்கள்.

தாங்களிருப்பது எந்தத்தேசம் என்று தெரியவில்லை. சுமார் பிற்பகல் மூன்று மணியிருக்கும். அச்சமயம் கரையில் ஒரு இடத்தில் ஒரு சிறு ஆற்றின் முகத்துவாரம் தோன்றியது. அதை நெருங்கிப் பார்த்தபோது அது உள்

நாட்டிலிருந்து வருவதாகவே தெரிகிறது. ஆனல் அது ஒரு சிறிய ஆறுதான வென்றும் அல்லது பெரியகால் வாயா வென்றும் நிச்சயிக்கக் கூடியதாயில்லை. ஏதோ ஓர் நீர்வழி உள் நாட்டிற்குச் செல்கிறதென்று மட்டும் தெரிகிறது. அது சுமார் நூற்றைம்பது கஜ அகலமிருக்கும். படகுசெல்லப் போதுமான ஆழம் சலமிருக்கிறது. ஆனல் உள் நாட்டில் செல்லச்செல்ல எப்படி யிருக்குமோ தெரியாது. எதற்கும் அன்று இராக்காலத்தைக் கடலிலேயே கழித்து விடுவதென்றும், இடையில் தீர ஆலோசனை செய்து பிறகு எப்படி நடந்து கொள்வதென்பதைத் தீர்மானிப்பதென்றும் கருதினர்கள்.

அவ்வாறே அந்த முகத்துவாரத்திற்கு இருநூறு முந்நூறு கஜதூரத்தில் படகை நிறுத்தினர்கள். சூரியாஸ்தமன மாகுஞ்சமயம் வெளிச்சம் இருக்கும்போதே யாவரும் போஜனம் செய்யத் தொடங்கினர்கள். அப்போது ஆகாரப் பொருள்களைக் கவனித்துப் பார்த்தார்கள். யாவரும் தினம் இரண்டு வேளையும் திருப்தியாய்ப் போசனம் செய்வதாயின் ஐந்து நாட்களுக்கு வரும் என்று தெரிந்தது. யாவரும் போஜனம் செய்து முடிந்தபின் கேசவன், சுப்பன், ஈட்டிக்கந்தன் முதலியவர்கள், ஆலோசனை செய்யத் தொடங்கினர்கள்.

முதலில் இன்னும் இரண்டொரு நாட்கள் கரையோரமே சென்று பார்த்தால் ஒரு சமயம் ஏதேனும் துறைமுகஸ்தலம்தோன்ருதா என்று ஆலோசித்தார்கள். தோன்றினல் தான் சரி; இன்றேல் உள் நாட்டிற்குச் செல்லக் கிடைத்த வழியையும் இழந்து விட்டதாகும். உள் நாட்டில் சென்ருல் ஜன சஞ்சாரமுள்ள இடம் ஏதேனும் அவசியம் அகப்படும். அதைவிட்டுக் கரையோரம் சென்று கடைசியில் ஒரு அடவியி லிறங்கினல் யாவற்றையும்

சுமந்துகொண்டு காட்டில் வழிதெரியாத விடத்தில் செல்வதெனின், அது சாத்தியமான காரியமல்ல. கடைசியில் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தார்கள். அதாவது கேசவன், "நாம் வீண் ஆலோசனைகளைச் செய்வதில் பயனில்லை. நம்மிடம் ஆகாரமிருக்கும் போதே ஜனசஞ்சாரமுள்ள ஒரு இடத்தில் போய்ச் சேரவேண்டும். இங்கே உள் நாட்டிற்குச் செல்வது ஒரு ஆறுக விருந்தால் கொஞ்சதூரம் செல்வதற்குள் அதன் கரையில் ஊர்கள் இராமற்போகா. அப்படிக்கின்றி இது ஒரு கால்வாயாக விருந்தால் அப்போதும் சமீபத்திலேயே ஜனசஞ்சாரமான இடம் இருக்கவேண்டும். ஆகையால் இந்த வழியே செல்வதுதான் நலம்" என்ருன். அவ்வாறே செய்வதென்று அவர்கள் முடிவு செய்து கொண்டார்கள்.

அன்று இரவும் இவர்கள் சரியாக நித்திரை செய்ய முடியவில்லை. ஏனெனில் இரவு வந்ததே கரையி லிருந்து பலவிதமான பிராணிகளின் சத்தம் கேட்கத் தொடங்கியது. ஆயினும் புலி சிங்கம் இப்படிப்பட்ட பெரிய துஷ்ட மிருகங்களின் சத்தம் ஒன்றும் கேட்கவில்லை. கடைசியில் பொழுது விடிந்தது. படகை முகத்துவாரத்தில் செலுத்தினார்கள். இவர்கள் சீக்கிரம் உள் நாட்டில் பிரவேசிக்க வேண்டியதற்கு இன்னொரு முக்கிய காரண மிருக்கிறது. அதாவது உணவுப் பொருள்கள் ஐந்தாறு நாட்களுக்குப் போதுமானவையே யெனினும் இவர்கள் கப்பலிலிருந்து கொண்டுவந்த சுத்தஜலம் இன்னும் ஒரு நாளைக்குமேல் வராது. யாவும் சிந்தித்தே கேசவன் இம்மாதிரி செல்வதென்று தீர்மானித்தான். படகைச் செலுத்திக் கொண்டு ஆறோ கால்வாயோ அவ்வழியே செல்லத் தொடங்கினார்கள்.

35—வது அத்தியாயம்.

இவர்கள் உள்நாட்டை நோக்கிச் செல்லச் செல்ல இருபுறங்களிலும் கரை வரவர உயரமாவதைக் கண்டு அதுபெரும்பாலும் கால்வாயாகவே யிருக்கவேண்டு மென்று தோன்றியது. கரையில் இருபுறங்களிலும் உயரமான விருட்சங்களும் அடர்ந்த குத்துச் செடிகளுமிருந்தன. அம்மரங்களில் குரங்குகள் விசேஷமாகவிருந்தன. அதோடு இவர்கள் இதுகாறுங் கண்டிராத பலவித நவீன ஜெந்துக்களிருந்தன அவைகளின் பெயர் குணங்கள் முதலிய ஒன்றுமே இவர்களுக்குத் தெரியாது. பகல் முழுதும் கரையில் ஒருவிடத்திலேனும் மேலேறிச் செல்லும் வழி காணப்படவேயில்லை.

கடைசியில் இரவு நெருங்க நெருங்க இவர்களுக்குப் பீதியுண்டாகத் தொடங்கிற்று. அத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில் எப்படிப்பட்ட குண்டி தைரியமுடையவனாயினும் மனமுடைந்து நடுங்கிவிட வேண்டியதே. ஜனசஞ்சாரமும் மற்ற எல்லா சௌகரியங்களுமிருக்கிற ஒரு நகரத்தில் துஷ்டர்கள் தங்களிடம் தக்க ஆயுதங்களையும், வேறு துணைகளையும், இன்னும் ஒடி யொளிக்கத் தகுந்த வசதிகள், பின்னால் உதவி செய்யக்கூடிய தங்கள் போன்ற துஷ்டர்களாகிய நண்பர்கள் முதலிய எல்லா சௌகரியங்களும் சமீபத்திலிருக்கிறபடியால் அதிகாரிகளுக்கும், சட்டத்திற்கும், அரசனுக்கும் எதற்கும் அஞ்சாமல் துணிகரமாய் எங்கும் போய் எதையும் செய்யத்தைரியமுடையவர்களாக விருக்கிறார்கள்.

இங்கோ இருபுறங்களிலும் சுமார் ஐம்பது அறுபது அதிகமானால் நூறு கஜ தூரத்தில் இருண்ட காடே யிருக்கிறது. தங்களிடம் இரண்டு மூன்று துப்பாக்கிகளும்

சில தோட்டாக்களும் மட்டுமேயிருக்கின்றன. மற்றவை கத்தி யீட்டிகளே. ஆனல் எச்சமயத்தில் துஷ்ட மிருகங்கள் அல்லது கொடிய அநாகரிக ஜனங்களால் தாக்கப் படுவோமோ வென்பது தெரியாது. அத்தகைய சந்தர்ப்பம் நேர்ந்தால் தங்களிடமுள்ள ஆயுதங்கள் தங்களைக் காப்பாற்ற முடியாதென்று அவர்கள் நன்கறிவார்கள்.

அன்று பொழுதமருமுன்பே யாவரும் மனக்கலக்கத்தோடு போஜனம் செய்துவிட்டுப் படகில் தீபம் ஏற்ருமலே படுத்துக்கொண்டார்கள். அதாவது யாவரும் என்ன ஆபத்து நேர்ந்தாலும் ஆயத்தமாக விருக்கக் கருதி ஆயுத பாணிகளாய் அவரவர்கள் காவல் ஸ்தானங்களில் அமர்ந்தார்கள். சூரியன் மேற்குத் திக்கில் மறைந்ததும் அந்த இடத்தில் எங்கும் பயங்கரமான காரிருள் சூழ்ந்து கொண்டது. அன்று அமாவாசை நெருங்கியநாள். இரவு பூரணமாக வந்ததே இருபுறங்களிலுமுள்ள அடவிகளிலிருந்து பயங்கரமான சத்தங்கள் கிளம்பின. எங்கும் இருளாகவிருக்கையில் இரண்டு பக்கங்களிலுமுள்ள அடவிகளுக்கிடையிலுள்ள கால்வாய்போன்ற இடத்தில் மட்டுமே வெளிச்சமிருக்கிறது. எப்போதும் அப்படியிருக்குமிடத்தில் திடீலென்று இவர்கள் படகு ஒரு பெரிய கரிய பொருள்போல் புலப்பட்டால் அங்கு நடமாடும் ஜந்துக்கள் மிரள்வது இயற்கையே.

இச்சத்தங்களைக்கேட்டு அவர்கள் அச்சத்தோடு படகில் பதுங்கி இருபுறங்களிலும் மிக்க சாக்கிரதையோடு பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள் பலவிதமான சத்தங்கள் கேட்பதால் இன்னமிருகங்களின் சத்தம் என்று உணர அவர்களால் முடியவில்லை. இரவு சுமார் பதினேரு மணியிருக்கும். அச்சமயம், அந்த அடவியே அதிர்ந்து போகத் தக்க ஒரு பயங்கரமான சத்தம் கிளம்பத் தொடங்

கியது. அதைக்கேட்டதே படகிலிருந்தவர்களெல்லாம் நடுக்கங்கொண்டார்கள். மறுவிநாடி பெரிய வெண்கல சத்தம்போல் யாவர் நெஞ்சும் கலங்கத்தக்க பயங்கரமான சிம்ம கர்ச்சனை கேட்டது. அது கிளம்பியவுடனே அடவியில் இதுகாறும் இருந்த சத்தங்களனைத்தும் அடியோடடங்கி விட்டன.

அச்சத்தம் சாதாரணமாகவே ஐந்து மைல் தூரம் வரையில் கேட்கக்கூடியது. அத்தகைய சத்தம் பக்கத்திலிருக்கும் கரையில் சுமார் இருநூறு கஜ தூரத்திலிருந்து கிளம்பியபோது, அது எவ்வளவு பயங்கரமானதாகவிருக்கும் என்பதை யிதை வாசிப்போரே ஊகித்துக் கொள்ளலாகும். அது சிம்மத்தின் கர்ச்சனையென்றே அறிந்து கொண்டு சத்தம் வந்த திக்கை நோக்கினார்கள்.

இவர்கள் செல்லும் பாதை மேற்கிலிருந்து கிழக்கு நோக்கிச் செல்கிறது. அதன் வடபுறக் கரையில் இவர்கள் உற்று நோக்கியபோது ஒன்றுக்கொன்று சுமார் ஒரு அடித் தூரத்தில் நெருங்கியதாய்க் கொள்ளிக்கட்டைகள் போல் இரண்டு வட்டமான பிரகாசங்கள் தோன்றின. அனுபவசாலிகளுக்கு உடனே அது சிங்கமென்று தெரிந்து விட்டது கேசவனிடம் மூன்று நேர்த்தியான கைத்துப்பாக்கிகளிருக்கின்றன. அவற்றில் தோட்டா சொருகிச் சுடவேண்டும். கேசவன் ஏககாலத்தில் மூன்று துப்பாக்கிகளையும் சுடுவதென்று தீர்மானித்தான். கேசவன் குறி பார்த்து சுடுவதில் கைதேர்ந்தவன். மாயரங்கன் சுடுவதில் அனேகம் பந்தயங்கள் ஜெயித்தவன். சிறையாளராயிருந்தவர்களில் ஒருவன் வேட்டையாடுவதையே வெளிக்குத் தொழிலாய்ச் செய்திருந்தவனாதலால் அவனுக்குச் சுடுவதில் மிக்க பழக்கமுண்டு. ஆகையால் இவர்கள் மூவரும் ஏககாலத்தில் அந்தச் சிங்கத்தை நோக்கிச் சுட்டார்கள்.

அதன் கண்களையன்றிக் குறிபார்க்க இவர்களுக்கு வேறு வழியில்லை. ஆகையால் மூவரும் பிரகாசமாகத் தெரியும் இரண்டு கண்களின் மையபாகத்தை நோக்கியே கூடிய வரையில் ஏககாலத்தில் சுட்டார்கள்

உடனே அக்காடே நடுங்கும்படியான வெடிச் சத்தங்களும் பிரதித் தொனியும் கிளம்பின; மறுவிநாடி அந்த இரண்டு பிரகாசங்களும் மறைந்து விட்டன. வேறு சத்தம் உண்டாகாததால் அச்சிங்கம் மடிந்ததென்று கருதினார்கள். பிறகு இவர்கள் நிம்மதியாய்ப் படகின் மேல் தட்டிலுட்கார்ந்து ஆளுக்குக்கொஞ்சம் சாராயம் அருந்தினார்கள். ஏனெனில் அச்சிங்கத்தைக்கொன்ற வெற்றியைக் கொண்டாடுவதற்காக.

இவர்கள் குடித்தபின் மிக்க சந்தோஷமாய்ச் சிற்றுண்டி யருந்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சிங்கத்தை யவர்கள் சுட்டுச் சுமார் கால்மணி நேரமாயிருக்கும். அச்சமயம் அச்சிங்கம் இருந்த விடத்திலிருந்து ஒரு கோரமான சத்தம் கிளம்பியது. அதைக் கேட்டதே படகிலிருந்தவர்கள் சந்தோஷமும் குடிவெறியும் அடியோடு பறந்து விட்டன. அச்சத்தம் மடியும் அச்சிங்கத்தின் பிராணாவஸ்தையாலுண்டான சத்தமே. அது உண்டானதும் தட்டென்றடங்கி விட்டது. உடனே படகிலிருந்தவர்கள் அச்சமும் ஒழிந்தது. ஆயினும் ஒருவிநாடியே.

ஏனெனில் அச்சத்தத்தைத் தொடர்ந்தாற் போல் உண்டான பயங்கர சத்தத்தைக் கேட்டதே அவர்கள் ஆவிகளனைத்தும் சோர்ந்து ஒடுங்கிவிட்டன. முன்பு சிங்க கர்ச்சனையைக் கேட்டபோது இவர்களுக் குண்டான பயத்தைவிட இது ஆயிரம் மடங்கு அதிகமாக விருந்தது. அதோடு இது வெறும் சிங்கக் கர்ச்சனையாக மட்டுமில்லை.

இதில் துயரம் கலந்த மிக்க பயங்கரமான கோஷ்ட மிருந்தது.

படகிலுள்ள யாவர்க்கும் கேசவன் முதற்கொண்டு நெஞ்சலர்ந்து பேச நாவெழவில்லை. பேச முயல்கிறவர்களுக்கு வாய் குழறுகிறது. ஏனெனில் சிங்க கர்ச்சனையே யாவற்றிலும் பயங்கரமானதென்று எல்லாருமறிவார்கள். இது அதைவிட எவ்வளவோ பயங்கரமானதாகவிருக்கிறது. ஆனால் இது எந்த ஜந்துவின் சத்தமென்று தெரியவில்லை. இதனால்தான் யாவரும் மனங்குழம்பி விட்டார்கள். ஒருவர்க்கும் நாவெழாததோடு கைகால்களும் ஸ்தம்பித்து விட்டன.

ஆனால் நற்காலமாக அங்கிருந்த கைதிகளில் ஒருவன் முன்பு மாலுமியாக விருந்து ஆப்ரிகா கண்டத்தில் சில பாகங்களைப் பார்த்திருப்பவன். இப்போது அவனுக்கு மட்டுமே நாம் எந்த விடத்தி லிருக்கிறோம் என்பதும், இப்போதுண்டான இத்தகைய பயங்கரசத்தம் என்னவென்றும் விளங்கிவிட்டது. அவன் நேராகக் கேசவனிடம் வந்து "அய்யா! எனக்கு இந்த விடங்கள் கொஞ்சம் தெரியும். என் வார்த்தையைக் கேட்பதாயின் நான் என் அனுபவத்தில் அறிந்ததைக் கூறுகிறேன். அதனால் கடவுள் தயவால் நாம் அனைவரும் உயிர் தப்பலாகும் என்று கருதுகிறேன்" என்றான்,

கேசவன் "அய்யோ கடவுளே! இச்சமயம் எங்கள் நிலைமையை யின்னதென்று அறிவித்தால் நீயே யெங்கள் கடவுள். இந்நன்றியை யொருபோதும் மறவோம். சீக்கிரம் யாவும் கூறு. நாம் எந்தவிடத்தி லிருக்கிறோம்? இந்த நெஞ்சு கலங்கும் சத்தம் என்ன? எந்த மிருகத்தின் சத்தம்?" என்றான்.

அதற்கு அவன் "அய்யா! நாம் இப்போது ஆப்ரிகா

கண்டத்தின் மிக்க பயங்கரமான பாகத்தி லிருக்கிறோம். இங்கு நெடுந்தூரமட்டும் நாகரிகமான ஜனங்களைக் காண்பது அரிதாகவே யிருக்கும். பெரும்பாலும் நாம் நரமாமிச பட்சணிகளிடம் சிக்காமல் தப்பித்துக் கொண்டால் நற்காலமே. அது ஒருபக்க மிருக்கட்டும். இப்பாகம் சிங்கங்கள் வாசம்செய்யும் கொடிய அடவி. இப்போது நாம் சுட்டது ஆண்சிங்கம். அது தன் மனைவியாகிய பெண் சிங்கத்தைக் கண்டதும் பிராணன் நீங்கும்போது போட்ட கூச்சலே நாம் முதலில் கேட்ட தாழ்ந்த சத்தம்; பின்னால் கேட்ட அப்பயங்கரமான சத்தம் தன்கணவன் மடிவதைக் கண்ட பெண் சிங்கம் வஞ்சந்தீர்க்கும் ஆவேசத்தோடு போட்டசத்தம். இதுவே யுண்மை. அப்பெண் சிங்கத்திற்கு மட்டும் தன் கொழுநனைக் கொன்றவர்கள் இப்படகி லிருக்கிறார்களென்று வாசனையால் தெரிந்து விட்டதோ அது கட்டாயம் ஜலத்தில் நீந்திக்கொண்டு இங்குவரும். ஆனால் இங்கு இத்தகைய அனுபவ மில்லாததால் அது தெரிந்து கொள்ளாதென்று கருதுகிறேன். ஆனால் காற்று வாசனையால் இங்கு மனிதர் இருப்பதை யறிந்துகொண்டாலோ நாம் மிக்க ஜாக்கிரதையாகவே யிருக்க வேண்டும்" என்றான்.

அவன் கூறியவற்றைக் கேட்டதே யாவர்க்கும் ஆவி யொடுங்கிவிட்டது. ஆயினும் கன்னெஞ்சர்களாகிய கள்ளத் தலைவர்கள் எதற்கும் இரவுமுழுதும் மிக்க சாக்கிரதையாக விருப்பதென்று தங்கள் ஐவர்களுக் குள்ளாகவே முறை போட்டுக்கொண்டு காவல் இருப்பதென்று தீர்மானித்தார்கள். ஆனால் மேற்கண்ட சங்கதிகளைக் கூறிய ஆள் இப்பிரதேசங்களில் கொஞ்சமேனும் அனுபவ முடையவனாக விருப்பதால் அவனை மட்டும் தங்களோடு சேர்த்துக் கொண்டார்கள்.

இரவு நெடுநேரம் வரையில் அப்பெண் சிங்கத்தின் துக்ககரமான கர்ச்சனை காடே யதிர்ந்துபோகும் விதமாய்ச் சத்தித்துக்கொண் டிருந்தது. கடைசியில் அச்சத்தம் வரவர ஒய்ந்து அடங்கிவிட்டது; முடிவில் பொழுதும் விடிந்தது. நன்றாகப் பொழுது விடிந்து சூரியோதயமாகி நான்கைந்து நாழிகைகள் கழிந்தபிறகே அந்த அடவிகளில் சரியான வெளிச்சம் தோன்றும்.

காலை சுமார் ஒன்பதுமணி யிருக்கும். அதன் பிறகே படகிலுள்ளோர் கரைக்குச்செல்ல தைரிய முடையவர்களானார்கள். அப்போதும் தைரியசாலிகளான இரண்டொருவர் சிறு படகிலேறி கரையில் இறங்கிச் சற்றுநேரம் அங்கு தங்கியிருந்த பிறகே மற்றவர்கள் தைரியத்தோடு கரைக்குச் சென்றார்கள். கரையில் சுமார் ஐம்பது கஜ தூரத்தில் இரவு சுடப்பட்ட அப்பிரம்மாண்டமான. ஆண் சிங்கம் வீழ்ந்து கிடந்தது. இவர்கள் செலுத்திய மூன்று குண்டுகளில் இரண்டு அதன் மண்டையில் பாய்ந்து விட்டிருந்தன. இன்றேல் அது மடிந்திராது.

அவர்கள் அச்சிங்கத்தின் தோலையுரித்து அதையொரு ஜெயபிருதாக வைத்துக் கொண்டார்கள். அன்று பகலும் பாதைமுழுதும் முன்னாள் போன்றே யிருந்தது. கரை யுயரமாகவே யிருந்தது. இதனாலும் இன்னொரு காரணத்தாலும் அது ஒரு கால்வாயே யென்றும் உள்ளே எங்கோ ஒரு ஆற்றிலிருந்து அதில் சலம்வந்து கலக்கிறதென்றும் தெரிந்தது. ஏனெனில் போகப்போக ஜலத்தில் மாறுதல் தோன்றியது. உப்பு ஜலம் சாதாரணமாக அருந்தும் ஜலமாக மாறிவிட்டிருந்தது. மூன்றாவதுநாளும் அம்மார்க்கமே படகுசென்றது; அன்று ஒரு விசேஷமும் நேரவில்லை. ஆனால் இரண்டு விஷயங்கள் அவர்களுக்குத் திகிலையுண்டாக்கின. ஒன்று—போகப்போக கால்வாயின்

அகலம் குறைந்து கொண்டே போவதாகத் தெரிந்தது. இரண்டாவது மிக்க ஆபத்தானது—ஆழம் குறையத் தொடங்கியது. படகிற்குப் போதுமான ஆழமில்லா விட்டால் படகு செல்லாது. அதோடு படகை விட்டுவிட வேண்டியதே.

மறுநாள் பகல் இரண்டு மணிக்குப் படகு வலிப்பதால் செல்வதாக வில்லை. ஆகையால் கரையிலிருந்த மரக் கிளைகளை வெட்டி அவற்றைக் கொண்டு படகைத்தள்ள முயன்றார்கள். மாலை யாறு மணிக்குக் கால்வாயில் ஜலம் மிக்க குறைவாய் விடப் படகு ஒரு மண்மேட்டில் சிக்கிக் கொண்டு நகர்த்தமுடியாத நிலைமைக்கு வந்துவிட்டது. என்ன செய்வார்கள் பாபம். யாவரும் மனமுடைந்துவிட்டார்கள். அந்த இரவு அவர்கள் எப்படி எந்த நிலைமையிலிருந்தார்களென்பதை நாம் கூறமுடியாது. இரவு முழுமையும் பயங்கரமான மிருகங்களின் சத்தங்கள் காடே யதிர்ந்து போகத்தக்கனவா யிருந்தன.

பொழுது விடிந்ததும் யாவரும் ஒன்றுகூடித் தங்கள் நிலைமையைப்பற்றி ஆலோசனை செய்யத் தொடங்கினார்கள். என்ன செய்வதென்று ஒருவர்க்கும் ஒருயோசனையும் புலப்படவில்லை. இப்போது படகை யங்கேயே விட்டுவிடவேண்டியதாய் விட்டது. அதிலுள்ள பொருள்களை முக்கியமாய் உணவுப்பொருள்களை மூட்டைகட்டித் தூக்கிக் கொண்டுபோக வேண்டும். எந்தத்திக்கில் செல்கிறது என்று தெரியவில்லை. அத்தேசம் பெரும்பாலும் ஆப்ரிகா கண்டமாகவே யிருக்க வேண்டு மென்று மட்டும் அவர்களுக்குத் தெரியும். அக்கண்டத்தின் சில பாகங்களில் கடலோரப் பிரதேசங்களில் நாகரீக ஜனங்கள் குடியேறி யிருக்கிறார்கள். அப்பாகங்கள் இப்போது தாங்க ளிருக்குமிடத்தி லிருந்து எவ்வளவு தூரத்தில் எத்

திக்கி லிருக்கிறது என்று தெரியாது. எப்படியாயினும் இனி அங்கேயே யிருப்பதில் பயனில்லை. கடைசியில் தாங்கள் வடக்கிலிருந்து வந்தபடியால் ஆப்ரிகாவின் பெரும்பாகம் தென் பாகத்தில் தான் இருக்கவேண்டும் என்று ஊகித்துக் கொண்டு தெற்குநோக்கிச் செல்வதென்று தீர்மானித்தார்கள். இப்போதவர்கள் இருக்குமிடம் கடலோரத்திலிருந்து குறைந்தது அறுபது எழுபது மைல் தூரத்திலிருக்கும்.

36—வது அத்தியாயம்

மறுநாள் காலை ஏழுமணிக்கு யாவரும் பூரண ஆகாரமருந்தியபின், இருக்கும் பண்டங்களில் முக்கியமானவற்றை மூட்டை கட்டத்தொடங்கினார்கள். ஆகாரப்பொருள்கள் இரண்டு நாட்களுக்கே வரக்கூடியவையாகவிருந்தன. அதுவும் சிக்கனமாகச் செலவு செய்தால்தான் இரண்டு நாட்களுக்கு வரும். அவற்றையும் அவரவர்கள் படுக்கைகள் உடைகள் முதலியவற்றையும் ஆயுதங்களையும் மட்டுமே யெடுத்துச் செல்வதென்று தீர்மானித்தார்கள். இரண்டு வேளைகளுக்குப் போதுமான ஆகாரத்தைச் சமைத்து எடுத்துக்கொண்டார்கள்.

கடைசியில் யாவற்றையும் சிப்பங்களாகக்கட்டிக் கொண்டார்கள். இவர்கள் பன்னிருவரும் மூட்டைகளைச் சமமாகத் தூக்கிக்கொண்டு மிக்க துயரத்தோடு படகை விட்டுப் புறப்பட்டார்கள்.

இவர்கள் அக்கால்வாயின் கரையை விட்டுப் புறப்பட்டுச் சற்று தூரம் செல்வதற்குள் பூமி சரிவாகச் செல்கிறதென்று தெரிந்தது. எங்கும் பலவிதமான விருக்ஷங்களும் குத்துச் செடிகளும் நெருங்கியிருக்கின்றன. அவற்

றிற் கிடையில் இயற்கையாக அமைந்துள்ள இடைவெளி யின் வழியாகவே யிவர்கள் செல்லவேண்டும் ஏனெனில் மனிதர் சென்று பழக்கமான வழி, ஒரு கொடி வழி கூட அகப்படவில்லை திக்கே இவர்களுக்கு வழிகாட்டவேண் டும். ஆகையால் சூரியன் நிலைமைப் பிடித்துக்கொண்டு தெற்குத் திக்கே செல்வதென்று துணிந்து அவ்வாறே சென்றூர்கள்.

போகப்போக எங்கும் குன்றுகளும் பள்ளத்தாக்கு களும் காறுறுகளுமாகவே யிருந்தன. இவர்கள் பல சிறு ஆறுகளைக் கடந்து செல்லவேண்டியதாயிற்று. மாலை சுமார் நான்கு மணியாயிற்று. இதுகாறும் எங்கும் காடே யொழிய மனிதர் நடமாடுகிறூர்களென்று சந்தேகிக்கத் தக்க அத்தாட்சிகள் ஒன்றேனும் அகப்படவில்லை. இப் போது அவர்கள் எதிரில் ஒரு பெரிய குன்று சமீபத்தில் தோன்றியது.

அச்சமயம் கேசவன் அங்கு யாவரையும் நிற்கச் செய்து, "நண்பர்களே! இப்போது பிற்பகல் கிட்டத் தட்ட நான்கடிக்கப்போகிறது. இப்பிரதேசங்களில் பொழுது சீக்கிரத்தில் அமர்ந்து விடுகிறது என் பதைப் பிரத்தியட்சமாகப் பார்த்திருக்கிறோம். இப் போது நாம் இதைக் கடந்து சென்றால் பூமியின் நிலைமை யெவ்வாறிருக்குமோ நமக்குத் தெரியாது. இங்கு ஒரு பெரிய குன்றும் அருகில் ஒரு நீரோட்டமும் செல்கிறது. இக்குன்றின் அருகில் பார்ப்போம். இரவு நாம் நம்மைத் துஷ்டப்பிராணிகளிடமிருந்து காப்பாற்றிக் கொள்ள ஏதேனும் வசதியான இடம் இருக்கிறதாவென்று பார்ப் போம். இருந்தால் இரவை யிங்கே கழித்து விடலாம்" என்றான்.

யாவரும் அதற்குச் சம்மதித்ததும் அக்குன்றினடியில்

சென்று சுற்றிப்பார்த்தார்கள். அங்கு செங்குத்தான ஒரு உயர்ந்தவிடத்தில் ஒரு குகையின் முகத்துவாரம் தெரிந்தது. அதன் வாயிலில் குத்துச் செடிகள் அடர்ந்து வளர்ந்திருந்தன. அங்கு நன்ருகப் பார்த்தபோது மிருகங்கள் முதலிய எதுவும் நடமாடவில்லையென்று தெரிந்தது. அதன்மேல் கேசவனும் இன்னும் மூவரும் தங்களிடமிருந்த கருவிகளைக்கொண்டு ஒரு பந்தம் கொளுத்திக்கொண்டு தோட்டாக்கள் போட்ட துப்பாக்கிகளோடு அக்குகைக்குள் நுழைந்தார்கள்.

அக்குகை சுமார் அறுபதுகஜ நீளமிருந்தது. அகலம் ஆறடி முதல் எட்டடிக்குள் இருக்கும். வாயிற்படியில் நான்கடி யுயரமும் பத்தடி தூரத்திற்கப்புறம் சுமார் ஏழடிக்கதிகமான உயரமுமிருந்தது. அதன் கோடியில் சுமார் பத்தடி அகலம் நீளமும் பனிரண்டடி அகலமுமுள்ள கூடம்போல் இடம் இருந்தது.

உள்ளே சென்றவர்கள் மேல்கண்ட விவரங்களைக்கண்டதும் திருப்தியோடு திரும்பி வெளியில்வந்து "இங்குதான் நாம் இரவுதங்க மிக்க வசதியான யிடமிருக்கிற" தென்று மற்றபேர்க்கு அறிவித்தார்கள் அதன்மேல் யாவரும் குகைக்குள்சென்று அதன் கோடியிலிருக்கும் விசாலமான விடத்தில் தங்கள் மூட்டைகளை யெல்லாம் வைத்துவிட்டுச் சில பாத்திரங்களை யெடுத்துச்சென்று சிறு ஆற்றிலுள்ள நீரில் தங்களுக்கு இரவிற்கு வேண்டுமானதைக் கொண்டுபோய் வைத்துக் கொண்டார்கள்.

இப்போது இரவு தங்க வசதியான இடமகப்பட்டது. ஆனல் ஒரு பெருங்குறை; அதாவது, குகையின் வாயிற்படிக்கு மூடியில்லை. இரவில் உள்ளே மனிதர் இருக்கும் வாசனையை யுணர்ந்து புலி சிங்கம் முதலிய துஷ்டமிருகங்

கள் வந்துவிடலாகும். ஆகையால் குகையின் வாய்ப்புறத்தில் எதுவும் நுழையாவண்ணம் காப்புச்செய்ய வேண்டியது அவசியமாயிற்று. அதற்காக அங்குள்ள பெரிய கற்களைப் புரட்டிவந்து குகைக்குள் சேர்த்துக்கொண்டு யாவரும் உள்ளிருந்தபடி குகையின் வாயை யடைத்துவிட்டார்கள். அதுமட்டும் போதாதென்று இரவு முழுமையும் முறைபோட்டுக் கொண்டு இரண்டுபேர் அங்கு கெட்டித்த துப்பாக்கிகளோடு காவல் இருக்கவேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்துகொண்டார்கள்.

இவர்கள் வேலைகளனைத்தும் முடிவதற்கும் பொழுதமர்வதற்கும் சரியா யிருந்தது. இவர்கள் குகையின் வாய்ப்புறத்தைச் சரியாய் அடைத்து விட்டு உட்சென்று ஆகாரமருந்தத் தொடங்கினார்கள். அதற்குள் பொழுதமர்ந்து எங்கும் காரிருள் சூழ்ந்தது. இவர்கள் போஜனம் செய்துகொண்டே யிருக்கிறார்கள். அச்சமயம் அக்குகையே அதிர்ந்து போகத்தக்க விதமாய் மிக்க பயங்கரமான ஒருசத்தம் கிளம்பியது. அதுவும் சற்று சமீபத்திலிருந்து வருவதாகவே புலப்பட்டது.

அந்தோ! அதைக்கேட்டதே அவரவர்கள் கரத்திலிருந்த ஆகாரம் கைநழுவி விழுந்துவிட்டது. நெஞ்சு உலர்ந்துவிட்டது. பேச நாவெழவில்லை. கண்கள் உடனே பிதுங்கி வெளிவந்து விடும்போல் தோன்றின. யாவரும் திறந்தவாய் திறந்தபடி விழித்தகண்கள் விழித்தபடி மிக்க நடுக்கத்தோடு ஒருவர் முகத்தை யொருவர் நோக்கினார்கள்.

அச்சத்தம் இன்ன சத்தமென்று தெரியாததால் அவர்கள் பீதி யளவு கடந்ததாய் விட்டது. கைதிகளில் இரண்டொருவர்க்கு - முன்பு மாலுமிகளா யிருந்தபோது ஆப்ரிகாவிற்கு வந்திருந்தவர்களுக்கு—மட்டுமே அது

இன்ன சத்தமென்று தெரியும். அவர்கள் "சகோதரர்களே! இது யானைகளின் சத்தம்; இந்தக்காட்டில் யானைகளிருக்கின்றன...." என்றதே யாவரும் ஆவிசோர்ந்து விட்டார்கள். மற்றபேர்களுக்கு யானை எல்லா மிருகங்களிலும் பெரியதென்றும் மனிதனை யிரண்டாகக் கிழித்தெரிந்து விடும், அல்லது தன் துதிக்கையால் பற்றிக்கொண்டு ஒரு காலால் மிதித்துக் கொன்று விடும் என்றவரையில்தான் தெரியும். மற்றபடி படத்தில் மட்டுமே அவர்கள் யானையைப் பார்த்திருக்கிறார்கள்.

கேசவன் அச்சத்தம் யானைகளின் சத்தம் என்று கூறிய ஆட்களை நோக்கி "நண்பர்களே! அவற்றால் நமக்கு ஆபத்துண்டாகுமோ? அப்படியாயின் நாம் எப்படி அதைத் தடுக்கலாகும்? அவை குகைக்குள் வரமுடியாதல்லவா? எல்லாம் விவரமாகக் கூறுங்கள்" என்றான்.

அவர்களில் ஒருவன் "யானை பிரம்மாண்டமானதால் குகைக்குள் வரமுடியாது. நாம் முன்னமே குகையின் வாயை மூடிவிட்டதால் நாம் இங்கிருப்பது அவைகளுக்குத் தெரியாது. நாம் இதற்குள்ளாகவே யிருந்தால் அவற்றால் நமக்கு ஆபத்து நேராது. ஆனால் ஒருவிஷயம், இவைகள் நடமாடும் பிரதேசத்தில் கட்டாயமாகச் சிங்கங்கள் வரும்" என்றான்.

கேசவன் "இரவில் அவை குகைக்குள் வரா; விடிந்தால் மனிதர் கண்களுக்கு அகப்படாமல் போய்விடும்" என்றான். கடைசியில் பீதியோடு இராப்பொழுதை யக்குகையில் கழித்தார்கள். பொழுது விடியவிடிய எல்லா சத்தங்களும் அடங்கிவிட்டன. விடிந்ததும் அத்தகைய பயங்கரமான காட்டைச் சீக்கிரம் கடந்து போய்விட வேண்டுமென்பது அவர்கள் புத்திக்குப்பட்டது. ஆகையால் காலை ஏழுமணிக்கு முன்பே யங்கிருந்து புறப்பட்

டார்கள். இவர்கள் பனிரண்டு பேராயினும் இவர்களில் மூன்று பேர் துப்பாக்கிகளோடு இருநூறு முந்நூறு கஜங்கள் முன்னடி எச்சரிக்கைக்காகச் செல்வதென்று ஏற்பாடு செய்து கொண்டார்கள். அதன்படி ஈட்டிக் கந்தனும் வேறிருவரும் முன்னே சென்றார்கள். ஏதேனும் அபாயம் நேரிடுமென்று தோன்றினல் அவர்களில் ஒருவன் வெடி தீர்க்கவேண்டியதென்று இவர்களுக்குள் ஏற்பாடு.

இவர்கள் கையிலிருந்த சொல்ப ஆகாரத்தில் கொஞ்சம் காலைப் போஜனமாகப் புசித்தபின்பே யங்கிருந்து புறப்பட்டார்கள். சுமார் ஐந்துமைல் தூரம் சென்றார்கள். அதற்குள் குன்றுகள் பள்ளத்தாக்குகள் அடர்ந்த அடவிகள் முதலியவை கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் குறைந்து கொண்டே போய்க் கடைசியில் காடுமலைகளைக் கடந்து வெளிப் பிரதேசமான சமபூமியிற் பிரவேசித்தார்கள். பூமி சாஸ்திர அனுபவ முடையவர்களுக்கு இனிச் சீக்கிரத்தில் ஜன சஞ்சாரமான பிரதேசத்தைக் காணலாம் என்று தைரிய முண்டாயிற்று.

இவ்வளவிலேயே யவர்களுக்குச் சந்தோஷமுண்டாய் விட்டது. எனெனில் எங்கே ஆகாரம் முடிந்துபோய் இந்த அடவிகளில் நாம் பட்டினியால் மடிவோமோ வென்று அவர்கள் திகில்கொண் டிருந்தார்கள். மணி சுமார் பனிரண்டாயிற்று. அப்போது ஒரு தோப்பைக் கண்டார்கள். அதில் ஒரு குளம் இருந்தது. அது புராதனமாகக் காணப்படினும் அதன்படிகளால் மனிதர் வேலை செய்து அது உண்டாக்கப் பட்டதென்று தெரிந்ததே அவர்கள் பின்னும் சந்தோஷ மடைந்தார்கள். அங்குள்ள குளிர்ச்சியான நிழலில் தங்கி ஆகாரம் அருந்திச் சுமார் இரண்டு மணிக்குமேல் அங்கிருந்து புறப்பட்டார்கள்.

பிற்பகல் இரண்டுமணிக்கு விதியில்லையென்று யாவரும் அத்தோப்பைவிட்டுப் புறப்பட்டு அடவியில்நுழைந்து சென்றார்கள். அங்கிருந்து தோன்றிய பாதையே சென்றார்கள். சுமார் இரண்டு மூன்று மைல் தூரம் செல்வதற்குள் பூமி சமவெளியாக மாறுவதையும் காடு வர வரக் குறைந்துகொண்டே செல்வதையும் கண்டார்கள். கடைசியில் பொழுதமரும் வேளையில் சில விருட்சங்கள் கும்பலாகவிருக்கும் ஒரு விடத்தில் தங்கத் தீர்மானித்தார்கள். இன்னும் போதுமான வெளிச்சம் இருப்பதால் கேசவன் சிலரை மரத்தின்மேல் ஏறிப்பார்க்கும்படி கூறினன்.

அவ்வாறே யேறிப் பார்த்தவர்கள் இறங்கி வந்து "இங்கிருந்து அரைமைல் தூரத்திற்கப்பால் வெளிப்பிரதேசமே தெரிகிறது. அதற்கப்பால் தூரத்தில் ஆங்காங்கு தோட்டங்கள் போலவும் வேலிகள் போலவும் காணப்படுகின்றன. மனித சஞ்சாரம் என்னமோ காணப்படவில்லை" என்று கூறினர்கள். அன்று இரவு அங்கேயே தங்குவதென்று தீர்மானித்தார்கள். கேசவன் "யாவரும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் ஆகாரம் எடுத்துக்கொண்டு மூட்டைகளை மரக்கிளைகளில் கட்டிவிட்டு இராக்காலத்தை மரத்தின் மேல் கழிப்பதுதான் நலம். ஏனெனில் இங்கு ஒரு சமயம் துஷ்டமிருகங்களிருக்கலாகும்" என்றான். யாவரும் சற்று நேரம் ஆலோசித்தபின் அப்படிச் செய்வதே நலம் என்று தீர்மானித்தார்கள்.

சுமார் மணி ஆறடிப்பதற்குள் யாவரும் ஆகாரம் எடுத்துக்கொண்ட பின் கொஞ்சம் வெளிச்சமிருக்கும்போதே மரங்களில் வசதியாக இரண்டு கிளைகள் பிரியும் விசாலமுள்ள இடங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு இருள் சூழ்வதற்குள் இரண்டு மூன்று மரங்களில் உட்கார்ந்து கொண்டு முது

கில் சீலையல்லது கயிறுபோட்டு சாய்ந்திருக்கும் கிளையில் கட்டிக்கொண்டார்கள்..

இரவு போகப் போகத் துஷ்டமிருகங்களின் கூச்சல்கள் கிளம்பத் தொடங்கின. சுமார் பனிரண்டு மணியாயிற்று. அச்சமயம் சிங்கங்களின் கர்ச்சனை கேட்கத் தொடங்கியது. அதைக் கேட்டதே யாவரும் நடுக்கங்கொண்டார்கள். சற்று நேரத்திற்குள் பலவிதமான காட்டு மிருகங்கள் எங்கும் பயந்தோடத் தொடங்கின. இவர்கள் பதுங்கி யிருக்கும் மரங்களினருகில் இரண்டு மூன்று சிங்கங்கள் வந்தன. அவற்றின் கண்கள் கொள்ளிக்கட்டைகள்போல் ஜொலித்தன. மரங்களிலிருப்பவர்கள் இராப்பொழுதைக் கழிப்பதற்குள் அவர்களுக்கு நரக வேதனையாய் விட்டது.

கடைசியில் பொழுது விடியும் சமயம் மிருகங்களின் சந்தடி யடங்கத் தொடங்கியது. பொழுது விடிந்து சற்று நேரம் வரையில் அவர்கள் மரத்திலிருந்து இறங்கவில்லை. கடைசியில் இறங்கியபின் இருக்கும் ஆகாரத்தில் கொஞ்சம் அருந்தியபின் அங்கிருந்து புறப்பட்டார்கள். சுமார் ஒரு மைல் தூரம் சென்றபோது பாதை யிரண்டாகப் பிரிந்தது. வலது பக்கம் தான் கடற்கரை யிருக்கிறதென்று இவர்களுக்குத் தெரியும். ஆகையால் அப்பக்கம் செல்வது எப்போதும் நலமென்று கருதி அவ்வழியே சென்றார்கள்.

போகப் போக பூமியின் காட்டுத் தன்மை மாறிச் சம பூமியும் காளுறுகளும் தோன்றின. சுமார் பதினோரு மணிக்கு ஒரு விடத்தில் மனிதரால் பண்படுத்தப்பட்ட பூமியைக் கண்டார்கள். இன்னும் கொஞ்சம்தூரம் சென்றபோது பூமி சதுரம் சதுரமாய் கரைகட்டப்பட்டு வரப்பு போடப்பட்டிருப்பதையும் அதற்கப்புறம் மண்வெட்டி முதலிய ஏதோ கருவிகளால் பூமி கிளப்பப்பட்டிருப்பதை

யும் கண்டார்கள். இக்குறிகளால் ஜனங்கள் வசிக்கு மிடத்தை நெருங்குகிறோம் என்று உணர்ந்தார்கள்.

ஆனால் அதை யறிந்ததால் அவர்கள் பூரண சந்தோஷமடையவில்லை. ஏனெனில் ஆப்ரிகா கண்டத்தில் கடலோரமுள்ளப் பிரதேசங்களில் சிற்சில பாகங்களில் மட்டுமே தங்கள் நாட்டு நாகரீக ஜனங்கள் குடியேறி யிருக்கிறார்களென்பதும், உள்நாட்டில் அத்தேச பூர்வீகச் சனங்கள் சுயாதீனமாய் வசிக்கிறார்களென்பதும், அதிலும் அங்குள்ள சில ஜனங்கள் மிக்க அநாகரீகமான காட்டு மிராண்டிகளென்பதும், அவர்களில் மனிதரையே கொன்று தின்னும் நரமாமிச பட்சணிகள்கூட சில பாகங்களில் இருக்கிறார்களென்பதும் அவர்கள் நன்றாக அறிந்த விஷயமே.

இக்காரணத்தால் இப்போது நாம் எத்தகை மனிதர்களிடம் சிக்கிக்கொள்வோமோ என்ற பெரிய சந்தேகம் இவர்களுக்குள் உண்டாகி விட்டது. இதனால் முன்னேக்கிச் செல்ல அவர்களுக்குக் கால் எழவில்லை. என்ன செய்வார்கள்? போகாவிட்டாலும் விதியில்லை. ஏனெனில் இருக்கிற ஆகாரம் இன்னும் ஒரு வேளைக்கு, இன்றிக் குறைந்த அளவா யுபயோகித்தால் இரண்டுவேளைக்கே வரும். ஆகையால், எப்படியாயினும் சரி நேரே செல்லவேண்டியதே யென்று தீர்மானித்தார்கள். கேசவன் இருக்கிற ஆயுதங்களைக் கணக்கிட்டுப் பார்த்தான். தாங்கள் கொண்டு வந்த நான்கு கைத்துப்பாக்கிகளும் கொஞ்சம் தோட்டாக்களுமே யிருக்கின்றன. கத்தி யீட்டிகளிருக்கின்றன. ஆயினும் ஆட்கள் ஆகக்கூடிப் பன்னிருவரே. தங்களிலும் அதிகமானவர்கள், அதிலும் காட்டு மிராண்டிகள் வந்து சூழ்ந்து கொண்டால் என்ன செய்வது? இவை யாவும்

யோசிக்கும்போது தங்கள் நிலைமை மிக்க அபாயகர மானதே யென்று யாவரும் உணர்ந்தார்கள்.

அதன்மேல் கேசவன், எத்தகைய ஆபத்து நேர்ந்தாலும் ஒவ்வொருவரும் மிக்க தந்திர சாமார்த்தியத்தையே யுபயோகிக்க வேண்டுமென்றும், எடுத்ததே யுத்தம் செய்யலாகாதென்றும் யாவர்க்கும் உபதேசம் செய்தான். அதோடு ஒரு சமயம் தாங்கள் அத்தகைய துஷ்டரான காட்டுமிராண்டிகள் அல்லது நரமாமிச பட்சணிகளிடம் சிக்கிக்கொண்டாலும் தந்திரத்தால் தப்ப முயலவேண்டுமென்று, இன்னின்னமாதிரி அபிநயம் செய்யவேண்டும் இன்னின்ன விதமாக நடக்கவேண்டும் என்று சில தந்திரமான ஆலோசனைகளை யாவர்க்கும் கற்பித்தான். அதோடு சில சமிக்கைகளையும் போதித்தான்.

37—வது அத்தியாயம்.

கேசவன் கூறிய தந்திர மார்க்கங்களாகிய உபதேசங்களால் யாவரும் தைரிய மடைந்தார்கள். கேசவன் இன்னொரு ஆலோசனை செய்தான். அதாவது "நாம் ஜன சஞ்சாரமான விடத்தை நெருங்குகிறோம் என்பது எப்போது தெரிகிறதோ உடனே அதற்குச் சமீபமான ஒரு இடத்தில் நமது ஆயுதங்களை யெல்லாம் மறைத்து ஒளித்து வைத்துவிட வேண்டும். ஏனெனில் நம்மிலும் எண்ணிக்கையில் குறைந்த ஆட்களாக விருந்து நமக்குத் தீங்குசெய்யத் தொடங்கினல் பயந்து ஓடுவது போல் ஓடிவந்து ஆயுதங்களை யெடுத்துக் கொண்டு எதிர்த்துத் தப்பித்துக் கொள்ளலாம். அப்படிக்கின்றி அதிகம் பேர் இருந்தால் நான் கூறியமாதிரி அச்சமயம் இணங்கி விட்டவர்கள் போலும் மிக்க கோழை

கள் போலும் அபிநயித்துப் பிறகு சமயம் பார்த்து நமது சமிக்கைகளின்படி யோசனை செய்துகொண்டு சிலரேனும் இரகசியமாக வந்து ஆயுதங்களை யெடுத்துவந்து மற்ற பேர்க்கும் அளித்தால் துணிகரமாய்த் தப்பித்துக்கொள்ள லாம்'' என்றான்.

அதன்படியே யாவரும் ஒப்புக் கொண்டார்கள். இவர்கள் ஆலோசனையில் சுமார் இரண்டு மணி நேரம் கழிந்தது. மணி பனிரண்டாயிற்று. அங்கிருந்து புறப்பட் டார்கள். சற்று தூரம் சென்றபோது ஒரு சிறிய ஆறு குறுக்கே வந்தது. அதன் நிலைமையால் அது அதிக ஆழ மில்லை யென்று தெரிந்தது. சுலபமாகவே யதைக் கடந் துக் கரை சேர்ந்தார்கள். அங்கிருந்து சற்று தூரம் செல் வதற்குள் விவசாயம் நடக்கும் பூமிகள் புலப்பட்டன. ஒருவிதமான செடிகளில் சிறு பூசனிக்காய்கள் போன்ற காய்கள் காய்த்திருப்பதுபோல் தோன்றின. அப்போது நல்ல வெயிற்காலம். அருகிற்சென்று இரண்டொரு காய் களைப் பறித்துப் பார்த்தபோது அவை இனிய சுவை யுள்ள வெள்ளரிக் காய்கள் என்று தெரிந்தன.

அவரவர்கள் பிரியப்படி அவைகளைப் பறித்துத் தா மும் பசியுமடங்கப் புசித்தார்கள். அங்கிருந்து சற்று தூரத்தில் ஒரு பெரிய தோப்பு தோன்றியது. இவர்கள் அத்தோப்பின் ஓரத்திற் செல்வதற்குள் வழியில் சாமை யும் வேர்க்கடலையும் பயிரிடப்பட் டிருப்பதைக் கண்டார் கள். தோப்பின் ஓரத்தில் சென்றதே ஒரு வேலி யிருந் தது. கேசவன் யாவரையும் அங்கு ஒரு மறைவான விடத்தில் உட்காரவைத்துவிட்டு "நாங்கள் வருமட்டும் ஜாக்கிரதையாய் இங்கேயே யிருங்கள்'' என்று கூறிவிட்டு, ஈட்டிக் கந்தனையும் மாயரங்கனையும் அழைத்துக் கொண்டு தோப்புக்குள் நுழைந்து சென்றான்.

சென்றவர்கள் ஒருமணி நேரம் வரையில் வராதிருக்கவே மற்றபேர் மிக்க பீதியடைந்தார்கள். ஆனால் சுப்பனும் தனுக்குத் தானப்பனும் "பீதியடையவேண்டிய காரணம் ஒன்றுமேயில்லை. சமீபத்திலேயே இந்த நாட்டுச் சனங்களின் வாசஸ்தலம் இருக்கவேண்டும் என்று என் தந்தை யூகித்துக் கொண்டார். ஆகையால் அந்த விடத்தை முன்னாடி வேவு பார்த்து வர அவர்கள் சென்றிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவரிடமும் துப்பாக்கி யிருக்கிறது. அப்படியவர்களுக்குத் தாங்களே நீங்கிக் கொள்ள வியலாத ஆபத்து நேர்ந்தால் உடனே துப்பாக்கி வெடிகள் கிளம்பும். தட்சணம் நாம் ஆயுதங்களோடு செல்ல வேண்டும்" என்றான்.

அம் மொழிகளைக் கேட்டபின்பு கள்ளர் நிம்மதி யடைந்தார்கள். அதற்குள் கேசவனும் மற்றவர்களும் திரும்பி வந்தார்கள். அங்கிருந்த அனைவரும் என்ன சங்கதி? என்று கேட்பதுபோல் ஆவலோடு அவர்கள் முகங்களை நோக்கினார்கள். அவர்கள் முகக்குறியால் அவர்கள் சந்தோஷமாக வந்ததாகவும் தெரியவில்லை, பீதியும் துயருமடைந்தவர்களாகவும் புலப்படவில்லை. ஆயினும் சந்தேகமும் மனக் கலக்கமும் உடையவர்கள்போல் மட்டும் தோன்றியது.

கேசவன் அவர்களை நோக்கி "நண்பர்களே! இத் தோப்பு நெடுந்தூரம் செல்கிறது. இதன் மறுபக்கம் சுமார் அரைக்கால் மைல் தூரத்தில் ஒரு கிராமம் இருக்கிறது. கிராமம் என்பது அநாகரிகமான குடிசை வீடுகளே. சுமார் நூறு வீடுகளுக்குக் குறைவாகவே யிருக்கலாகும். அவ்வீடுகளின் நிலைமையை நோக்க அங்கு வசிக்கும் ஜனங்கள் மிக்க அநாகரீகமான காட்டு மிராண்டிகளே யென்பது தெரிகிறது. வீதியில் சில பிள்ளைகள் விளையாடு

வதையும் இரண்டொரு மாதர்கள் ஒரு வீட்டிலிருந்து ஒரு வீட்டிற்குச் செல்வதையும் கண்டோம். அவர்கள் மாதிரியைப் பார்த்தால் பேய்கள் போலவே காணப்படுகிறது. கடைசியில் நாம் ஒருவித இராக்ஷதர் வாசஸ்தலத்திற்கு வந்து சேர்ந்தோமோ வென்று எனக்கே அச்சமாயிருக்கிறது. ஆகையால் நமது ஆயுதங்களை யெல்லாம் கையிலெடுத்துக் கொண்டே செல்வதுதான் நலம் என்று நினைக்கிறேன். ஏனெனில், ஒரு சமயம் நமக்கு அவர்கள் தீங்கு செய்யக் கருதினல் நம்மாலானவரை ஒரு கை பார்க்கலாம்.'' என்ருன்.

ஈட்டிக்கந்தன் :—ஏன் அப்படியவர்களிடம் நாம் போய்ச் சிக்கிக் கொண்டு பிறகு சண்டையிட வேண்டும்? அங்கு எத்தனை பேர் இருக்கிருர்களோ, அவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களோ, அவர்களிடம் எத்தகைய ஆயுதங்களிருக்குமோ, இவை யெல்லாம் நமக்கென்ன தெரியும். ஒரு சமயம் அவர்கள் எண்ணிக்கையில் அதிகமாகவிருந்தால் நாமனைவரும் மடியவேண்டியது தானே. நான் இந்தத் தேசத்தைப் பற்றிச் சில சங்கதிகள் கேள்விப்பட் டிருக்கிறேன். இங்கு பல மாதிரி குரூர ஜனங்களிருக்கிருர்களாம். சிலர் விஷம் துவைத்த அம்புகள் வைத்துக்கொண் டிருக்கிருர்களாம். அது தேகத்தில் பட்ட இரண்டொரு விநாடிகளில் ஆள் மடிந்து போகிருனும். நாம் எதையுமறியாமல் சிங்கத்தின் குகைக்குள் நுழைவது பிசகு. இங்கு ஜனசஞ்சார மிருப்பதால் சுற்றுப்பக்கங்களில் சற்றுதூரம் வரையிலாவது துஷ்ட மிருகங்கள் நடமாடமாட்டா. ஆகையால் இருள் சூழ்ந்ததே நாம் பேசாமல் இந்த ஊர் ஓரமாகவே இதைக்கடந்து அப்புறம் தூரத்தில் சென்று அங்கு வேண்டுமாயின்

இரவு தங்கியிருந்து விடிந்தபின் போகலாம் என்பதே என் யோசனை" என்றான்.

மாயரங்கன்:—"பேசாமல் நாம் ஆயுதங்களை யணிந்து போய் இந்த அநாகரீக மனிதரைத் தாக்கி விரட்டி விட்டு அங்கு ஏதேனும் ஆகாரப்பொருள் அகப்பட்டால் எடுத்துக்கொண்டு செல்லலாம்" என்றான்.

தளுக்கு தானப்பன்:—"இவையாவும் அவசரமான ஆலோசனைகள். இது நமக்குப் புதுநாடு. இங்கிருக்கும் வழிகள் ஜனங்கள் முதலிய ஒன்றுமே நமக்குத்தெரியா. இத்தகைய சமயங்களில் நாம் மிக்க ஜாக்கிரதையோடு வேலைசெய்ய வேண்டும். 'எண்ணித் துணிகருமம் துணிந்தபின்—எண்ணுவ மென்பதிழுக்கு' என்றபடி எதையும் முன்னாடி ஆலோசனை செய்தே செய்யத்துணிய வேண்டும். கண்மூடித் தனமாய்போய் முன்பின் விவரமறியாத ஒரு ஆபத்தில் சிக்கிக்கொள்வது தைரிய மாகாது, வீரத்தன்மையு மாகாது. நம்மால் கூடியவரையில் ஆபத்தில் சிக்காமல் தப்பிக்க முயலவேண்டும். அப்படி யாபத்து நேர்ந்துவிட்டால் அப்போது நமது தைரிய நடக்கையை வெளியிட வேண்டும்." என்று கூறியதும் சட்டென்று பேசாம விருங்களென்று கையால் காட்டிவிட்டு ஒரு திக்கை நோக்கிச் சந்தடிசெய்யாமல் மரங்களி னிடையில் மறைந்து கொண்டே யோடினான்.

அவன் நடக்கையைக் கண்டு யாவரும் வியப்பும் கலவரமுமடைந்து நாற்புறங்களிலும் நோக்கினார்கள். ஈட்டிக் கந்தன் தானப்பன் சென்றதிக்கையே யுற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தவன், "ஆ! அதோ அத்திக்கில் யாரோ ஒரு ஆளோ மிருகமோ ஓடுவதுபோல் தோன்றியது" என்றான். தானப்பன் இரண்டொரு நிமிடங்களில் திரும்பி

வந்து கேசவனையும் மற்றவர்களையும் நோக்கி, "நண்பர்களே! நாம் உடனே எச்சரிக்கையாய் நடக்கவேண்டிய வேளை நெருங்கிவிட்டது. இக்காட்டு மிராண்டிகளில் ஒரு ஆள் நம்மைக் கண்டுவிட்டுக் கிராமத்தை நோக்கி யோடு கிறான். உடனே இரண்டு மூன்றுபேர் மரங்களிலேறிக் கிராமத்தை நோக்கியபடி யிருங்கள். மற்ற அனைவரும் ஆயுதபாணிகளாய் எத்தகைய ஆபத்தையும் தடுக்க ஆயத்தமாக விருக்கவேண்டும். துரிதமாக மரங்களில் ஏறிப் பாருங்கள்" என்றான்.

இம்மொழிகளைக் கேட்டதே யாவரும் பெருங்கலக்கமடைந்து விட்டார்கள். கேசவனும் ஈட்டிக்கந்தனும் இன்னும் மூவரும் உடனே உயரமான மரங்களின் உச்சியில் ஏறி அக்கிராமத்தை நோக்கினார்கள். சுமார் இருபது நிமிடங்கள் கழித்து யாவரும் ஏககாலத்தில் "ஆகா! சீக்கிரம் சீக்கிரம்..." என்று சத்தமிட்டுக்கொண்டே துரிதமாய்க் கீழிறங்கி, கீழே யிருப்பவர்களை நோக்கி,

"துரிதமாய் துப்பாக்கிகளில் தோட்டாக்களைப் போட்டு எடுத்துச் செல்லக்கூடிய வஸ்துக்களை முதுகின் மேல் கட்டிக்கொள்ளுங்கள். இராட்சதர்கள் போன்றவர்கள்—ஆணும் பெண்ணுமாகச் சேர்ந்து சுமார் ஐம்பது பேருக்கதிகமாய் கிராமத்திலிருந்து புறப்பட்டு நமது திக்கைநோக்கியே வரமுயல்கிறார்கள். அவர்களிடம் தடிகள் போன்ற கழி ஆயுதங்கள் இருக்கின்றன" என்று கூவினார்கள்.

கேசவனும் தனுக்கு தானப்பனுமே அங்கிருப்பவர்களில் புத்திசூக்குமமுடையவர்கள். உடனே அவர்கள் இருவரும் தலைவர்களாக ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டார்கள். மற்றபேர்கள் உயிருக்குத் துணிந்து அவர்கள் கட்டளை

களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்க உடன்பட்டார்கள். இது மேல் நாட்டாரிடமுள்ள சிறந்த குணங்களி லொன்று.

இத்தகைய ஆபத்து நேர்ந்தாலும், தாய் நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்காக ஒரு காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்கும்போதும், அல்லது பொது நலமாகிய எதையேனும் செய்வதற்காகப் பலர் ஒன்று கூடி ஒரு சங்கமாகவோ சபையாகவோ சேர்ந்து வேலை செய்யும்போதும், தங்கள் கோரிக்கை நிறைவேற வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கம் கொண்டு யாவரும் மனவொற்றுமையோடு அதில் பிரவேசித்து அவரவரால் கூடியவரையில் அதற்காக உழைப்பார்களே யன்றித் தனக்கு இதில் அதிகாரஸ்தானம் இருக்க வேண்டும், கௌரவப் பதவி யிருக்கவேண்டும் என்பது முதலிய சுய நல எண்ணம் எவனுக்குமிராது.

பத்துப்பேர் மதித்து யாரைக் காரியதரிசியாய் வைத்தாலும் சரி, தனக்கு வாயில் காக்கும் வேலையை யளித்தாலும் சரி, ஒன்றையும் கருதாமல் தன்னால் கூடியவரை பொது நலத்திற்கு வேண்டிய காரியங்களைச் செய்வான். நமது நாட்டார்க்கு அத்தகைய தன்மையில்லாதது மிக்க துக்ககரமான விஷயமே. அத்தகைய இக்கட்டில் நம்மவர்களாயிருந்தால், 'ஏன்? அவன் தான் பெரிய மனிதனோ? நமக்கு அந்த யோக்கியதையில்லையா?' என்று உடனே அந்தப் பதவி தனக்களிக்கப்படவேண்டுமென்று தன்னைச் சேர்ந்த சிலரைத் தன் பட்சத்தில் சேர்த்துக்கொண்டு கலகம் விளைவிப்பான். இவர்கள் சச்சரவிலிருக்கையில் எதிரிகள் வந்து யாவரையும் அழித்து விடுவார்கள். போட்டிக்குக் கிளம்பிய பொறாமைக்காரனாகிய மூடன் "அவன் தலைவன் பதவியை யடைவதைவிட எல்லாரும் மடிந்தாலும் மடியட்டும் என்று மனங்கூசாது கூறுவான். எத்தனையோ சங்கங்கள் கூடும்போது ஆரம்பத்திலேயே யித்

தகைய குழப்பம் உண்டாகி சபைகலேந்து எடுத்தகாரியம் நிறைவேருமல் அழிந்து போயிருக்கிறது. நமது நாட்டாரிட மிருக்கும் இத்தீயகுணம் எப்போது ஒழியுமோ அப்போதுதான் நம்நாடு சீர்ப்படும்.

இவர்கள் அயோக்கியமான கள்ளரும் போக்கிரிகளுமாயினும் அச்சமயம் ஏற்பட்டபடி கேசவனேயும் தனுக்கு தானப்பனேயும் மற்ற பேர்கள் தலைவர்களாக ஏற்றுக்கொண்டார்கள். உடனே தங்களிட மிருக்கும் துப்பாக்கிகளில் தோட்டாக்களே மாட்டிக்கொண்டு நால்வர் முன்னணியில் நிற்பதென்றும் மற்ற பேர்கள் கத்தி முதலிய ஆயுதங்களோடு வரிசைவரிசையாய்ப் பின்னுல் நிற்பதென்றும் ஏற்பாடு செய்துகொண்டார்கள். கேசவனே இச்சிறு சைனியத்தின் சேனுதிபதி.

யாவரும் சில மரங்கள் அடர்த்தியாக ஒரு கூட்டமாயிருக்கும் இடத்தில் மறைவான விடத்தில் சென்று நின்ருர்கள். அச்சமயம் பொழுதும் பூரணமாக அமர்ந்துவிட்டபடியால் எங்கும் இருள் சூழ்ந்துகொண்டது. கேசவன் கட்டளேப்படி இருவர் முன் வேவு ஆட்களாக அனுப்பப்பட்டார்கள். அந்த இருவரில் மாயரங்கன் ஒருவன். அவர்களிருவரும் கிராமம் இருக்கும் திக்கை நோக்கிச் சென்ருர்கள்.

மரங்களில் ஏறிப்பார்த்தவர்கள் அக்காட்டாள்கள் கூட்டமாகப் புறப்படுவதாகக்கூறினுர்கள். அநாகரீக ஜனங்கள் பலர் ஒன்றுகூடிப் புறப்படுவதாயின் பெருத்த சத்தம் கேட்குமென்று இயற்கையாய் நினேக்க வேண்டியதே. ஆனுல் அத்தகைய எவ்வித சத்தமும் அப்போது கேட்கவில்லே.

அதற்குள் பின்னுல் தங்கியிருக்கும் ஆட்களில் சிலர் "இது வீண் பயமேபோ லிருக்கிறது. மரத்தின்மேல்

ஏறிப்பார்த்தவர்கள் கூறியது மெய்யாயின் அச்சனங்கள் வரும் கோஷ்டம் இன்னுமா நமக்குக் கேட்காம லிருக்கும்?" என்றார்கள்.

அந்தோ! அத்தேச ஜனங்களின் சுபாவம் இவர்களுக்குத் தெரியாது. அவர்கள் பூனைகள்போல் பதுங்கி வருகிறார்கள். தங்கள் மனிதரில் ஒருவன் வந்து "அபூர்வமான மாதிரியாகிய சில ஜனங்கள் நமது கிராமத்தின் ஓரத்திலிருக்கும் தோப்பில் இருக்கிறார்களென்று கூறியதை மட்டுமே யவர்கள் கேட்டார்கள். இது நல்ல வேட்டை யென்று எண்ணிக் கொண்டு உடனே புறப்பட்டார்கள்.

அந்த நாட்டார் மனிதர்களையும், மிருகங்களையும் காலடி பற்றிக்கொண்டு பின் தொடர்ந்துபோய்க் கண்டு பிடிக்கக்கூடிய விஷயத்தில் அபூர்வ சக்தி வாய்ந்தவர்கள். அருகிலிருப்போர் அறியாவண்ணம் எவ்விதச் சந்தடியுமின்றிப் பூனைபோல் செல்லப் பழகியவர்கள். அதனால் அவர்கள் வரும் சத்தம் கேட்கவில்லை யென்று அக்கள்ளன் அவ்வாறு கூறினான்.

கேசவன் "அடே! உன் அபிப்பிராயத்தையாவது ஆலோசனையையாவது இச்சமயத்தில் நான் கேட்கவில்லை. நீங்கள் கட்டளைப்படி நடக்க வேண்டியவர்களே யன்றிக் குறுக்கிட்டு வலியப் பேசக்கூடியவர்களல்ல" என்றான்.

கேசவன் அவ்வாறு கூறினும் அவனுக்குள் மட்டும் அதே சிந்தனை யுதித்தது. அதே விநாடி வேவு பார்க்கச் சென்ற இருவரில் மாயரங்கன் அதிவேகமாய் ஓடிவந்து கேசவனை நோக்கி "சுமார் நாற்பது பேருக்குமேல், பெண்களு மிருக்கிறார்கள். யாவரும் தடிகளோடு வருகிறார்கள். சிலர் கரத்தில் நுனியில் ஈட்டிபோல் கூராகச் சீவப்பட்ட கழிகளோ மூங்கில்களோ இருப்பதாய்த் தெரிகிறது.

186527

இவர்கள் பெரும்பாலும் நரமாமிச பட்சணிகளாகவே யிருக்கவேண்டும் என்பது என் கருத்து. சுத்த அநாகரீகர்கள். மடையர்கள். ஒரு தீபம்—ஒருவிதமான பந்தம் ஒன்றைக் கையில் கொண்டுவருகிறார்கள். நாம் தந்திரமாய் வேலை செய்ய வேண்டும்....'' என்று துரிதமாகக் கூறினான்.

கேசவன் உடனே யாவரையும் மிக்க இருட்டான விடத்தில் கொண்டுபோய் மறைவாய் நிற்கவைத்து விட்டான். பின்னால் நடக்கவேண்டிய விஷயத்தைப் பற்றியும் அவசியமான கட்டளைகளை யிட்டுவிட்டான். இவர்கள் ஒரு இருண்ட விடத்தில் பிரம்மாண்டமான மூன்று மரங்களின் பின்னால் நின்றுகொண் டிருந்தார்கள். ஐந்தாறு நிமிடங்களுக்குள் தூரத்தில் ஒரு தீபவொளி தெரிந்தது. அதன் பின்னால் சுருண்ட உரோமமும் கொள்ளிக் கட்டைகள் போன்ற கண்களும் குட்டையான பருத்த தேகமும், உடைய ஒரு கூட்டமான ஜனங்கள் காணப்பட்டார்கள். முன்னே யிருப்பவர்களே அவர்களில் ஒருவன் கையிற் பிடித்திருக்கும் தீபத்தின் ஒளியால் நன்றாகக் காணப்பட்டார்கள். அவர்கள் இடையில் ஏதோ ஒருவிதமான துண்டு மட்டும் அணிந்திருந்தார்கள். அக் கூட்டத்தில் இருந்த சில மாதரும் அப்படியே; மற்றபடி நிர்வாணிகளே யெனலாம்.

அவர்கள் தங்களிடமிருக்கும் தீபவொளியால் இவர்களைத் தேடிக்கொண்டு வருகிறார்கள். எப்போதும் கையில் தீபம் வைத்திருப்பவனுக்கு எட்டவிருக்கும் பொருள் தெரிவது கஷ்டமே. அவர்கள் கேசவன் முதலியவர்கள் இருக்குமிடத்தின் இடது பக்கமாய்ச் சுமார் இருபது கஜ தூரத்தில் வரும்போது கேசவன் முன் ஏற்பாடு செய்த

சமிக்கையின்படி ஒருவிதமாகச் சீட்கை யடித்தான். உடனே ஏககாலத்தில் நான்கு துப்பாக்கிகளும் சுடப்பட்டன. அதோடு யாவரும் சேர்ந்து ஒரே குரலாய் ஒருவித பயங்கரமான சத்தமிட்டார்கள்.

இவர்கள் சுட்ட நான்கு துப்பாக்கிகளிலுமிருந்து நான்கு வெடிகள் கிளம்பியதும், நான்கு அக்னிச் சுவாலைகள் அவர்கள் கண்களுக்குப் புலப்பட்டன. தட்சணம் அவர்களில் முன் அணியிலிருந்த நால்வர் இரண்டு கரங்களையும் மேலே தூக்கித் துள்ளி எகிரி மல்லாந்து விழ்ந்து சவமானார்கள்.

அந்த உள் நாட்டிலிருக்கும் ஜனங்களுக்குத் துப்பாக்கியின் சங்கதியே என்னவென்று தெரியாது. திடீலென்று வெடிகளின் சத்தத்தைக் கேட்டபோதே அவர்கள் நடுங்கி விட்டார்கள். பிறகு பயங்கர சத்தம் கேட்டது. கீழே வீழ்ந்த ஆட்களைப் பார்த்தார்கள். அவர்கள் தேகங்களைத் தடவிப்பார்த்தார்கள். எவ்வித அம்புகளும் பாய்ந்திருக்கவில்லை. ஒவ்வொருவர் தேகத்திலும் ஒரு துவாரம் மட்டுமேயிருக்கிறது. இரத்தம் வடிகிறது. நால்வரும் மடிந்துபோய் விட்டார்களென்று தெரிகிறது. இதை யறிந்ததே சிலர் தங்கள் பாஷையில் என்னமோ கூவினார்கள். அதே விநாடி யாவரும் அந்தப் பிரதேசமே நடுங்குமாறு பயங்கரமான கோர சத்தமிட்டுக்கொண்டு ஊரை நோக்கி ஓட்டம் பிடித்தார்கள்.

38—வது அத்தியாயம்

அத்தேசத்தில் பலவித ஜாதிகளுண்டு. அவர்கள் கொள்கைகளும் பலவிதமே. சிலர் சந்திரனையே கடவுளாக வணங்குவார்கள். சிலர் ஆலவிருட்சத்தை

வணங்குவார்கள். சில பாகங்களிலுள்ளோர் நரமாமிச பட்சணிகள். இரண்டு கட்சிகளுக்குச் சண்டை நேர்ந்தால் சண்டை நடக்கும்போது பெண்பாலார் தங்கள் கணவர்கள் கொன்றவர்களின் சிரங்களைக் கொய்து வந்து ஒரு பக்கம் சேர்த்து வைப்பார்கள். பிறகு அச்சிரங்கள் உலர்த்தப்பட்டுக் கோவையாய் வைக்கப்படும். சிலர் தமது மனிதர்களில் ஒருவர்க்கு ஏதேனும் வியாதி கண்டால் உடனே அந்த ஆளைக் கொன்று தின்று விடுவார்கள்.

கேசவன் முதலியவர்களால் சுடப்பட்ட ஆட்கள் அக்னியைக் கடவுளாய் வணங்குவர்கள். நாகரீகமென்பதே அவர்களுக்குத் தெரியாது. மரம் மூங்கில் முதலியவைகளால் கூர்மையான ஆயுதங்களைச் செய்துகொள்வார்கள். துப்பாக்கியின் சங்கதியே யவர்களுக்குத் தெரியாது. ஆகையால் சத்தத்தோடுண்டான அக்னிச் சுவாலையை மட்டும் கண்டதால் அதுவே தங்கள் ஆட்களைத் துளைத்துக் கொன்று விட்டதென்றும் ஆகையால் வந்த ஆட்கள் தங்கள் கடவுளாகிய அக்னியையே வசம்செய்துகொண்டிருக்கிறார்க ளென்றும் எண்ணிவிட்டார்கள். இதனால் அவர்கள் பீதியடைந்து மிக்க கலக்கத்தோடு ஓட்டமெடுத்தார்கள்.

கேசவனும் அவன் புத்திரனாகிய சுப்பனும் உடனே யாலோசனை செய்து, இச்சமயம் நாம் இந்த விடத்தை விட்டுத் தூரமான விடத்திற்குப் போய்விடுவதே நலம் என்று ஆலோசனைசெய்து அவ்வாறே மற்ற பேர்களுக்கும் அறிவித்து, உடனே யாவரும் அங்கிருந்து புறப்பட்டார்கள்.

இவர்கள் இரவு முழுமையும் மிக்க திகிலோடு நடந்து சென்றார்கள். அந்த நாட்டில் எத்திக்கில் செல்கிறோமென்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது. எங்கும் பெருங்காடு,

இரவு முழுமையும் நடந்தார்கள். கடைசியில் பொழுது விடிந்தது. இவர்களுக்கு நாம் எங்கிருக்கிறோம். என்பது தெரியாது. எங்கு பார்த்தாலும் புதுக் காட்சியாகவே யிருக்கிறது. அந்த அடவிகளில் இருக்கும் விருட்சங்கள் கூட இவர்கள் எப்போதும் கண்டவையல்ல.

இவர்களிடமுள்ள உணவுப் பொருள்களும் செலவழிந்து விட்டன. என்ன செய்வார்கள் பாபம்? யாவரும் மிக்க மனக்குழப்பமும் திகிலுமடைந்து விட்டார்கள். அந்நாட்டில் சூரியன் உதயமானதே உஷ்ணமோ சகிக்கக் கூடியதாயில்லை. சுமார் பத்துமணிக்கு ஒரு சிற்றுறைக் கண்டு மிக்க ஆவலோடு அதன் கரையிற் றங்கித் தங்களிடம் ஏதேனும் தின்பண்டம் இருக்கிறதாவென்று தேடிப்பார்த்தார்கள். ஒன்றுமில்லை. கடைசியில் ஆற்று நீரை வயிறுரப் பருகி அங்கிருந்து புறப்பட்டார்கள்.

போகப்போகத் தங்களுக் குண்டாகிய குட்சிபாதையால் எத்தகைய ஜனங்களாயினும் சரி; எவ்விதமான உணவேனும் கிடைக்குமிடம் போய்ச்சேர்ந்தால் போதுமென்று கருதினார்கள். சுமார் பகல் ஒரு மணிக்கு உழுது பயிரிட்டிருக்கும் பூமிகளையும் சற்று தூரத்தில் அடர்ந்த விருட்சங்களையுடைய ஒரு தோப்பையும் கண்டார்கள். யாவரும் ஆவலோடு அத்திக்கை நோக்கிச் சென்றார்கள். அரைமணி நேரத்திற்குள் இவர்கள் குளிர்ச்சியான அத்தோட்டத்தை யடைந்து அங்கு இளைப்பாறக் கருதிச் சற்று நேரம் தங்கினார்கள்.

சிலர் படுத்துக்கொண்டார்கள். சிலர் இரண்டுமூன்று பேராகக் கூடிக்கொண்டு தோட்டத்தில் உலவச் சென்றார்கள். அவர்கள் திரும்பிவந்ததும் " அதோ தெற்கில் சுமார் ஒருமைல் தூரத்தில் சில வீடுகள் தெரிகின்றன "

என்று கூறினார்கள். உடனே யாவரும் புறப்பட்டு அந்த விடத்தை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

இவர்கள் சென்றவிடம் அந்நாட்டுச் சுதேசிகள் வசிக்கும் கிராமங்களில் ஒன்று. அங்கு ஆடவர்கள் பகல் முழுதும் தங்கள் பூமிகளில் சென்று வேலைசெய்வதும், காட்டிற்குச் சென்று காய்கிழங்குகளைப் பறித்துக் கொண்டு மாலை சுமார் ஐந்துமணிக்கு வீடுவருவதும் வழக்கம். ஆடவர்களோடு நல்ல வாலிப வயதுடைய கன்னிகைகளும் வேலைக்குச் செல்வார்கள். ஆகையால் இவர்கள் அக்கிராமத்திற்குள் நுழையும்போது அங்கு வயது முதிர்ந்த ஆடவர்கள், மாதர்கள், சிறுவர்கள் முதலியவர்களே யிருந்தார்கள்.

இவர்கள் அக்கிராமத்தின் வீதியில் பிரவேசித்ததே வெளியிலிருந்த சில சிறுவர்களும் இரண்டொரு வயோதிகர்களும் இவர்களைத் தூரத்திற் கண்டதும் ஒருவிதமான சந்தோஷக் கூச்சலிட்டார்கள். உடனே பெரும்பாலோர் வீடுகளுக்குள் ஓடிவிட்டார்கள். வயது முதிர்ந்த சிலர் இவர்களை நோக்கி "வாருங்கள்! வாருங்கள்!" என்று கரங்களால் சமிக்கை செய்தார்கள்.

அதன்மேல் இவர்களுக்குச் சந்தோஷ முண்டாயிற்று. ஆ! இவர்கள் நம்மை யாதரிக்கும் குணமுடைய ஜனங்கள் என்று எண்ணிக்கொண்டு வீதிக்குள் சென்றார்கள். அதற்குள் வீடுகளுக்குள்ளே யிருந்த மாதர்கள் கிழவர்கள் முதலிய அனைவரும் வெளியில் வந்து, இவர்களைக் கண்டதும் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். "நீங்கள் இங்கேயே யிருங்கள், போஜனம் செய்யுங்கள்" என்று சமிக்கையாய்க் கூறினார்கள்.

அந்தச் சனங்களுடைய உருவமும் பார்வையும் குரூரமாகவே தோன்றின. ஆயினும் அவர்கள் செய்கையால்

அவர்கள் நல்லகுண முடையவர்களே யென்று இவர்களுக்குப் புலப்பட்டது. பிறகு அவர்கள் காட்டிய சமிக்கைகளால், எங்களில் இரண்டிரண்டு பேர் ஒரு வீட்டில் வந்திருங்கள். உங்களுக்கு சாப்பாடு முதலிய யாவு மளிக்கிறோம் என்று கூறுவதாகத் தெரிந்தது.

கேசவன் சுப்பன் இருவர்க்கு மட்டும் மனதில் நிம்மதி தோன்றவில்லை. கேசவன் தன்புத்திரனிடம் "எனக்கு எதுவும் திருப்தியாகத் தோன்றவில்லை. ஏனெனில் இவர்கள் அநாகரீகமான காட்டு மிராண்டிகளாகிய கறுப்பு மனிதர். உண்மையில் இவர்கள் நம்மைக் கண்டதே பயந்தோடிவிட வேண்டியவர்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் நம்மைக் கண்டதே சந்தோஷ மடைவானேன்? நம்மைப் பார்த்ததே ஒவ்வொருவரும் முகமலர்ச்சியோடு தங்கள் பாஷையில் பேசிக்கொண்ட பின்பே நமக்கு நல்வரவு கூறுவதாகச் சமிக்கை செய்தார்கள். இதை நீ கவனித்தாயா? இவர்கள் ஆடவர்கள் பூரணமான இராட்சதர்களே. இங்கே யிருக்கும் இரண்டொரு கிழவர்கள் பிரியமுள்ளவர்கள்போல் சமிக்கை செய்தார்களெனினும், அவர்கள் கண்களின் பார்வை யெவ்வாறிருக்கிறதென்று கவனி. ஒரு புதையலகப்பட்டால் எவ்வளவு அவாவும் சந்தோஷமும் தோன்றுமோ அவ்வாறே அவர்களுக்கு இப்போது மனதில் உணர்ச்சி யுண்டாகியிருக்கிறது. இப்போது நாம் இக்கள்ளப் பயல்களுக்கு என்ன கூறினும் புலப்படாது. நான் கூறுவதை மட்டும் சரியாகக் கவனித்து அப்படியே நட. நாம் மட்டும் பிரியாமலே யிருக்க வேண்டும். இவ்வூரார் முதலில் என்ன கொடுக்கிறார்களோ அதை யுண்பதுபோல் அபிநயம் மட்டும் செய். ஆனால் உண்ணாதே. பிறகு, இவர்களிடம் வந்ததால் எள்ளளவேனும் துயரமாவது சந்தேகமாவது இருப்பதாகக் காட்டிக் கொள்ளாதே

உன் சொந்த வீடுபோல் சந்தோஷமாக விருப்பவனுகவே காட்டிக்கொள். தெரிகிறதா? பத்திரம்! பத்திரம்!" என்ருன்.

சுப்பன் மிக்க கலவா மடைந்து தன் தந்தையை நோக்கி "என்ன அப்பா? ஏன் அப்படிச்செய்ய வேண்டும்? இவர்கள், வயது முதிர்ந்த ஸ்திரீகளும் கிழவர்களும் சிறுவர்களும். நமக்கென்ன கெடுதி செய்வார்கள். நாம் யாரென்றே யிவர்களுக்குத் தெரியாதே" என்ருன்.

கேசவன் :—"ஓ என் அருமை மகனே! இச் சமயம் நாம் மனிதர் வாழுமிடத்தை யடையாவிட்டால் ஆகாரமின்றி மடியவேண்டியதே. ஆகையால் எங்கேனும் சரியென்று வந்தோம். நான் கூறுவதைத் தைரியமாகக் கேட்டுக்கொண்டு பிறகு நான் சொல்கிறபடி நீ நடந்தால் நாம் உயிர் தப்பிப் பிழைக்கலாம். ஏனெனில், இந்த நாட்டில் பல பாகங்களிலிருக்கும் ஜனங்களைப் பற்றியும் நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இப்போது இது எந்த நாடென்று நன்ருயறிந்து கொண்டேன். இச்சனங்கள் நடக்கும் மாதிரியைப் பார்த்தால் இவர்கள் நரமாமிச பட்சணிகளென்றே நான் நம்புகிறேன். இன்றேல் நம்மைக் கண்டதே யிவர்களுக்குக் கலவரமும் பீதியும் உண்டாவதற்குப் பதிலாக இத்தகைய சந்தோஷமுண்டாக வேண்டிய காரணமுமில்லை. ஆடவர்களில்லையாதலால் அவர்கள் வருமட்டும் இவர்கள் நம்மை யிங்கிருத்தி வைக்க இப்படி அபிநயம் செய்கிருர்களென்றே நான் நம்புகிறேன்..." என்ருன்.

இதைக் கேட்டதே சுப்பனுடைய ஆவி சோர்ந்துவிட்டது. அவனுடைய முரட்டுக்குணம், ஆத்திரம், அகங்காரம் யாவும் எங்கோ சூரியன் கிரணங்களைக் கண்ட பனிபோல்

பறந்து போயின. அவன் நாவுலர்ந்து "அய்யோ அப்பா! கடைசியில் நமது கதி யிப்படியா..." என்பதற்குள்,

கேசவன்:—"முட்டாள்! தைரியமாயிரு. புத்தி சாமார்த்தியமும், தைரியமும் இருந்தால் எத்தகைய ஆபத்தினின்றும் தப்பித்துக் கொள்ளலாம். கோழையாய் விடாதே. நான் சமிக்கை செய்கிறபடி நட. உனக்கும் எனக்கும் சம்பந்தமிருப்பதாய்ச் சற்றும் காட்டிக்கொள்ளாதே. நான் கூறுவது உத்தேசமே. ஆயினும் பெரும்பாலும் உண்மையாகவே யிருக்கலாம். மாலை இங்குள்ள ஆடவர்கள் வந்ததே உண்மைப் பகிரங்கமாக வெளியாகிவிடும். நீ மட்டும் ஜாக்கிரதையாயிரு. உன்னிடமுள்ள சிறு கத்தியைப் பாதரட்டையிலேனும் மறைத்து வைத்துக்கொள். அது சமயத்திற்குதவும். நான் அப்போதைக்கப்போது உனக்கு நமது இரகசிய முறைப்படி சமிக்கை செய்கிறேன்.

ஒரு சமயம் இருவரும் பிரிந்துவிட நேர்ந்தால், சமயம் பார்த்துத் தப்பித்துக்கொண்டு ஒருவரையொருவர் சந்திக்க முயலவேண்டும். அப்படிச் சந்திக்க முடியாவிட்டால் தனியாகவே தப்பி யோடிவிட வேண்டும். இருவரும் சுற்றத்தார் என்று காட்டிக் கொள்ளாமலிருக்கவேண்டும். பத்திரம், பத்திரம். நம்மாலான முயற்சி நாம் செய்தால் பிறகு கடவுள் விட்ட வழி யாகிறது" என்றான்.

இதற்குள் அவ்வீடுகளிலிருந்த ஆட்கள் இவர்களைச் சூழ்ந்துகொண்டு சமிக்கையாய் உபசாரம் செய்து புளித்த மோர் கொண்டுவந்து யாவர்க்கும் பானத்திற் களித்தார்கள். இவர்கள் அங்கு நாற்புறங்களிலும் வீடுகளால் சூழப்பட்ட ஒரு சிறு முற்றத்தில் உட்கார்ந்தார்கள். அங்குள்ள ஜனங்கள் இவர்களைச் சூழ்ந்துகொண்டு சமிக்கைகளால்

பலவிதமான கேள்விகளைக் கேட்டார்கள். இவர்களால் ஒன்றும் அறிந்து கொள்ள முடியாததாக விருந்தது. இடையிடையில் இவர்கள் இங்கு தங்கலாமா அல்லது உடனே போய்விடலாமா வென்று ஆலோசனை செய்து கொண் டிருந்தார்கள்.

அந்தோ! வினைப்பயன்படி ஆண்டவன் அவரவர் களுக்கு எந்தெந்த சுகதுக்கங்களை யமைத்து வைத்துள் ளாரோ அவ்வாறன்றோ நடக்கும். மனிதன் யோசனைப் படியே எதுவும் நடப்பதில்லை. இவன்புத்தியும் யோசனையும் கூட கர்மத்தின் வழியே தான் செல்கின்றன. அதனு னன்றோ புத்தி கன்மானுசாரணி என்று கூறப்பட்டிருக் கிறது. இவர்கள் அங்குச் சென்றபின் அங்கிருந்தவர் களில் இரண்டு பேர் வீடுகளின் பின்பக்கமாய் எங்கோ ஓடினதைக் காணவில்லை.

இவர்கள் அங்குச் சென்ற ஒருமணி நேரங்கழித்து அவர்களைச் சூழ்ந்திருந்த வீடுகளுக்குள்ளிருந்து ஏககாலத் தில் சுமார் முப்பதுபேர் ஆடவர்கள் பாய்ந்து வெளியில் வந்தார்கள். அவர்கள் வயது இருபத்தைந்துமுதல் ஐம்பது வரையிலிருக்கலாம். அவர்கள் உருவங்கள் தடித்த பலம் பொருந்திய உருவங்கள். தீய்ந்து போன்ற அவர்கள் சுருண்ட உரோமங்களும், தடித்த உதடுகளும், கொள்ளிக் கட்டைகள்போல் சிவந்த கடுமையான பார்வையுடைய கண்களும், என்றும் சுத்தி செய்யாத பாசிபிடித்த தந்த பந்திகளும், கேசவன் சுப்பன் இருவர்க்கே திகிலையுண் டாக்கி விட்டனவெனின் மற்றவர்களைப்பற்றிக் கூறவேண்டு வதில்லை. வந்தவர்கள் இராக்ஷத வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது நன்றாகத் தெரிந்துவிட்டது. அவர்கள் ஒவ்வொரு வரும் கையில் பலமான ஒரு சுக்குமாந்தடியை வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்த ஆட்கள் ஏககாலத்தில் பாய்ந்து வந்ததும் இவர்களைச் சூழ்ந்துகொண்டு கரங்களில் வைத்திருந்த கயிறுகளால் இவர்கள் ஒவ்வொருவர் கரங்களையும் கட்டிவிட்டார். இவர்களால் அத்தகைய பலம் பொருந்திய இராட்சசர் முன் என்ன செய்யமுடியும்? முன்பு இவர்களிடம் அன்புகாட்டி யுபசரித்த மாதர்கள் எல்லாம் இப்போது தம் ஆடவர்களுக்குத் துணைபுரியச் சுறுச்சுறுப்பாய் வேலை செய்தார்கள்.

தங்கள் ஆடவர்களைக்கண்டதே அம்மாதரின் முகத்திலிருந்த அன்பான குறிகளெல்லாம் மாறி ஒருவிதக் குரூரமான ஆவல் அவர்கள் முகங்களில் உண்டாகியது. கேசவன் சுப்பன் முதல் அனைவரும் பேரிடிவிழுந்தவர்கள் போல் ஆவி சோர்ந்து நடுக்கமடைந்து விட்டார்கள். இவர்கள் ஒருவரோடொருவர் பேசத் தொடங்கியதே அந்த ஆடவர்கள் குறிப்பாய்க் கழிகளையோங்கிப் பேசினுல் மண்டையை யுடைத்து விடுவோம் என்று சமிக்கையாய்ப் பயங்கரமான மாதிரி கூறினுர்கள்.

அதன்மேல் அந்த ஆடவர்கள்-நரமாமிச பட்சணிகளாகிய அநாகரீக மனிதர்கள்-தங்களுக்குள் ஏதோ பேசிக்கொண்டார்கள். சற்று நேரத்திற்குள், கேசவன் சுப்பன் முதலியவர்கள் இருவர் இருவராகப் பிரிக்கப்பட்டார்கள். உண்மையென்ன வெனில் நம்நாட்டில் சீவகாருண்யமற்றவர்கள் ஆடு, மாடு, கோழி முதலியவற்றைப் பங்கு போட்டுக்கொண்டு கொன்று தின்பதுபோல் அவர்கள் மனிதர்களை - தம்போன்றவர்களையே—தின்னும் சுபாவமுடையவர்கள். அவர்கள் தங்கள் குடும்பங்களுக்குள் இவர்களைப் பங்கு போட்டுக் கொண்டார்கள்.

அங்கிருக்கும் வீடுகளின் பின்பக்கம் ஒரு விசாலமான குடிசை வீடொன்றிருந்தது. அவ்வீட்டில் வரிசையாய்க்

கட்டுத் தறிகளடிக்கப்பட்டு இவர்களனைவரும் ஜதை ஜதையாய் அங்கு கொண்டுபோய்க் கட்டப்பட்டார்கள். ஒரு ஜதைக்கும் மற்றொரு ஜதைக்கும் சுமார் பத்து கஜ தூர மிருக்கும். இவ்வாறு இரண்டு வரிசைகளாக இவர்கள் கட்டப்பட்டார்கள். இப்போது இத்துஷ்டர்களின் மனோ நிலைமை யெப்படி யிருக்குமென்பதை யிதை வாசிப் போரே யுணரலாகும்.

39—வது அத்தியாயம்.

இப்போது பிராணபத்தில்-அதிலும் நெஞ்சம் நடுங் கும் அகோரமான பிராணபத்தில்-சிக்கிக்கொண்ட கேசவன், சுப்பன் முதலிய ஆசாமிகள் எப்படிப்பட்டவர் களெனின், சற்றும் ஈவிரக்கமின்றி தம்போன்ற மனிதர் களை-நிரபராதிகளும் யோக்கியமு மானவர்களைக் களவா டியோ, மோசம் செய்தோ, கொன்றோ, கொஞ்சமேனும் கலக்கமின்றி அவர்களுக்குப் பெருத்த துன்பங்களை விளை வித்தவர்கள். இவர்கள் செய்த அநீதங்களுக்கு ஓர் அளவா வது எல்லையாவது இல்லை.

யாவர் உளத்திலும் இருந்து அவரவர் சிந்தனைகளை யப்போதப்போ துணர்ந்து அவரவர் நற்கிரியைகளுக்குத் தக்க நல்ல பலனையும் தீய செயல்களுக்குத் தக்க தண் டனையையும் அளிக்கும் ஒருவன் இருப்பது சத்திய மன்றோ? மூடர்கள் அவன் உளன் என்பதைக்கூட நம்பா மல் தம்மனம் போனபடி துர்க்கிருத்தியங்களைச் செய்கி ரூர்கள். ஆனால் அவர்கள் தம் குற்றத்திற்குத் தக்க தண் டனை யடையாமல் தப்ப வென்னமோ முடியாது.

அக்கருணாநிதியாகிய பகவான் தன்னை நம்பினோர்

ஏதேனும் தவறான காரியத்தைச் செய்துவிட்டால், உடனுக்குடன் அதற்குத்தக்க தண்டனையையளித்து அதனால் அவர்கள் பாபம் உடனுக்குடன் அச் சன்மத்திலேயே யொழியச் செய்து, பிறகு அவர்களுக்கு நித்தியானந்தமாகிய பெருவாழ்வை யளிக்கிறான். தன்னை யடியோடலட்சியம் செய்து தான் என்கிற அகங்காரம் தலைக்கேறி "என்ன தெய்வம்? எந்த தெய்வந்தான் என்னை யென்ன செய்கிறது பார்க்கிறேன்" என்று மமதைகொண்டு கண்மண் தெரியாமல் துர்வழியில் நடப்போரையோ, தட்சணம் ஒன்றும் செய்யாமல் பிறகு அவர்கள் பலவித ஈனமான ஜனனங்களை யெடுத்துப் பல பிறவிகளில் தங்கள் கர்மத்தின் பலனை யனுபவிக்கும்படிச் செய்கிறான். அதனாலே மகா ஞானிகளாகிய நம்முன்னோர்,

"தெய்வ முளதென்பார் தீய செயப்புகின்
தெய்வமே முன்னின்று கண்ணொருக்கும்-தெய்வம்
இலதென்பார்க் கில்லைதம் மின்புதல்வர்க் கன்றோ
பல்காலும் செய்வார் பயன்"

என்று கூறியருளினார்கள். ஆயினும் அளவு மீறிய அக்கிரமம் செய்வோர்க்கு இவ்வுலகிலும் மறு உலகிலும் தண்டனையுண்டு. அந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களே இக்கேசவன் முதலிய துஷ்டர்கள். இவர்கள், கடவுள் ஒருவர் நமது கருமங்களை யெல்லாம் கூடவிருந்தே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார் என்ற உண்மையை நம்பாதவர்கள். இப்போது பிராணபத்தில் சிக்கிய பின்னும் தங்கள் நடக்கைகளைப்பற்றித் தவறென்றும், நாம் ஆண்டவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், அவர்கள் புத்தியில் சற்றேனும் படவில்லை. இப்போதும் தான் என்ற அகங்காரத்தின் வயப்பட்டவர்களாய், நாம் நமது சாமார்த்

தியத்தால் எப்படி யிந்த ஆபத்தினின்றும் தப்பிப்போக லாம் என்றே சிந்திக்கிறார்களே யன்றி,

"ஓ! பரமதயாநிதி, ஆபத்பாந்தவன், நம்பினவர் களை யெத்தகைய ஆபத்தினின்றும் காப்பாற்றக்கூடிய சர்வ சக்திமான், எத்தனை தப்புகளைச் செய்யினும் மனப்பூர்வ மாகவேண்டிக் கொண்டால் எல்லாக் குற்றங்களையும் மன் னிக்கும் பரமகருணாநிதி—அத்தகைய பரம்பொருள் நம் மைக் காப்பாற்றுவான்" என்ற சிந்தனையே யவர்களுக் குள் உண்டாக வில்லை.

அந்தோ! எப்படி யுண்டாகும்? முன் ஜன்மங்களிற் செய்த தீயகர்மங்களின் தடிப்பு எவ்வளவு அதிகமாக ஏறி யிருக்கிறதோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு கடவுள் சிந்தனை யுதிப்பது கஷ்டமே. பிரதிபலனைக் கோராமல் செய் யும் நற்கருமங்களால் இக்கெட்ட கர்மபலன் கொஞ் சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்தால் பிறகே மனம் சுத்த மடைந்து ஈசுர சிந்தனையில் பிரவேசிக்கும். இத்துஷ்டர் களுக்கு இப்பிராணாபத்து அவ்வளவு அதிகமாக மனதில் உறுத்தவில்லை. ஏனெனில் இவர்கள் பன்முறை ஆபத்து களில் சிக்கித் தப்பியவர்கள். ஈவிரக்கமற்ற நெஞ்சமுடை யவர்களானதால் பாதி மிருகம் போன்றவர்கள்.

இவர்களுக்கு அங்ஙனம் கடவுள் சிந்தனையும், நீதி களும் மனத்தில் தோற்றுவிடினும், அப்போ தேற்பட் டிருந்த நிலைமையைப் பற்றிப் பெருந்திகில் உண்டாகி விட்டது. அந்தோ! எப்பேர்ப்பட்டவர்களுக்கும் உயிர் என்றால் சர்க்கரைக்கட்டி யல்லவா? அப்பேர்ப்பட்ட உயிர் போவதென்றால் யாருக்குத்தான் மனந் திடுக்கிடாது. இவர்களைக் கட்டிப் போட்டவுடனே, அவர்கள், தங்களை அறுத்துக் கூறுபோட்டு வீட்டுக்கொரு பங்காக எடுத்துக் கறி சமைத்துத் தின்னப்போகிறார்கள் என்று எல்லோரும்

தெரிந்து கொண்டார்கள். அடடா! அச்சங்கதி தெரிந்ததே அவர்கள் மனம் பட்டபாடு ஆண்டவனுக்கே தெரியும். மரண தண்டனை யடைந்த ஒருவன், தூக்குமரத்தடியில் கொண்டுபோய் நிறுத்தப்பட்டவுடன் எவ்வித கலக்கத்தை அடைவானோ அதேவிதமான பெருந் திகிலை எல்லோரும் அடைந்தார்கள். அதனால், ஒவ்வொருவரும், "ஐயோ! நாம் மிகுந்த சாமர்த்தியமான தொழில்களைச் செய்து முதலில் பல செளக்கியங்களை யடைந்தாலும் பிந்தின காலத்தில் அடைந்தவை யெல்லாம் சகிக்கமுடியாத துன்பங்களாகவே யிருக்கின்றனவே. கடைசியில் துள்ளத் துடிக்கக் கொல்லப்படும் சித்திர வதைக்குள் வந்து சிக்கிக் கொண்டோமே; ஆயுள்வரை சிறை வாசஞ் செய்தாலும் இத்தகைய அவஸ்தையான மரணமின்றி உயிருடனாவது இருக்கலாமே; நாம் அவற்றையும் நீக்கிக் கொள்ள முயற்சி செய்து இந்தப் பெரிய ஆபத்தில் வந்து சிக்கிக் கொண்டோமே; அட சனியனே! அந்தக் கடலில் மூழ்கி யிறந்திருந்தாலும், மிருகங்களால் அடித்துக் கொல்லப்பட் டிருந்தாலும் அந்த மரணங்கள் திடுமெனச் சம்பவிப்பதால் உயிர் ஒருவாறு வாதனை யின்றி ஒழிந்து போகுமே; நாம் பார்த்துக்கொண் டிருக்கும்போதே இவர்கள் பதறாமல் நம்மைச் சித்திரவதை செய்யும்போது நம்முடைய ஆவி என்ன பாடுபடும்" என்று எண்ணாதெண்ணி மனம் புண்ணாகி ஒருவர் முகத்தை யொருவர் பார்த்துக் கண்கலங்கி நின்றார்கள். அவர்களுடைய ஈரல் துடித்துக்கொண் டிருந்தது.

அப்படி யிருக்கும்போது அவ்வூரிலுள்ள நரமாமிச பக்ஷணிகளாகிய அக் கூட்டத்தார் அவ்விடத்தில் கூடித் தங்களிடம் அகப்பட்டிருக்கும் கேசவன், சுப்பன் முதலிய மனிதர்களை அறுத்துச் சமைத்துண்ணும் விஷயத்தைப்

பற்றி ஆலோசிக்கத் தொடங்கினார்கள். அவர்களுக்கு மூன்று தினங்களுக் கப்பால் விசேஷமான பண்டிகை நாளொன்று வரக்கூடியதா யிருந்தது. அந்தப் பண்டிகை யில் அவர்கள் முக்கியமாக நரமாமிசமே யுண்பது வழக் கம். அன்றைக்கு அவர்கள் என்னபாடு பட்டாவது, எவ்வளவு தூரத்தில் சென்றாவது ஒரு மனிதனையாவது பிடித்துக் கொண்டுவந்து கொன்று அவனுடைய மாமி சத்தைப் பங்கு போட்டுக் கொள்வார்கள். ஆதலின், அக்கோர பண்டிகைக்கு இரண்டு தினங்களுக்கு முந்தியே நரர்கள் தாமே வந்தகப்பட்டது அவர்களுக்கு மிக்க திருப்தியாயிருந்தது. "நம்முடைய தேவதையே இவர் களைக் கொண்டு வந்து சேர்த்தது" என்று அவர்கள், தாங்கள் வணங்கக் கூடிய ஒரு துஷ்ட தேவதையைத் தொழுதார்கள். பின்னர் அவர்களுட் சில கிழவர்கள், "சரி; இவர்களை யெல்லாம் பண்டிகை யன்றுதான் கொன்று நாம் சந்தோஷம் கொண்டாட வேண்டும்; அதுவரை நன்றாகக் கொழுக்கவைக்க வேண்டும்" என்று கூறினார்கள். இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனே பெருந் தீனிக்காரர்களாகிய சில வாலிபர்கள், "கையிற் கிடைத்த அருமையான ஆகாரத்தை உடனே உண்டு களிப்பதற் கிடையூறாக இந்தக் கிழட்டுச் சவங்கள் ஏதேதோ கூறு கின்றனவே; ஐயோ! இரண்டுநாள் வரை வாயூறிக் கொண்டு நாம் எப்படி ஆசையை அடக்கிக்கொண்டிருக்க முடியும்?" என்று ஆத்திரப்பட்டு, "நீங்கள் சொல்வது சரியான யோசனையாகத் தெரியவில்லை. நமக்கு ஒரு பிர யாசையுமின்றி ஒரே காலத்தில் கொழுத்த தீனிகள் தாமே வந்து சிக்கியிருக்கின்றன. இவ்வாறு உயர்ந்த உணவு எப் பொழுதும் கிடைக்காது; இப்பேர்ப்பட்டவைகளை யெல் லாம் கையில் கிடைத்தபோதே வாயில்போட்டு மென்று

தின்றுவிடவேண்டும்; சாமிக்கென்றும், பூதத்துக்கென்றும், நாளையென்றும், பின்னையென்றும் அவற்றைத்தின்று ருசிபார்க்காமல் வைத்திருப்பது மதியீனமாகும்; நாம் பண்டிகை தினம் வரை உயிருடனிருப்பது என்ன நிச்சயம்? அவர்கள், யூகமுள்ள அன்னியதேசத்தவர்களாயிருப்பதால், நாம் அவர்களைக் கொன்றுவிடுவோ மென்பதைத் தெரிந்துகொண்டு தந்திரமாகத் தப்பித்து ஓடினாலும் ஓடிவிடுவார்கள்; அல்லது நம்மைப்போன்ற வேற்றார் நரமாமிச பக்ஷணிகள் இவர்களைத் திருடிக்கொண்டு போய்த் தின்றுவிட்டாலும் தின்றுவிடக் கூடும். அப்படியேதேனுமொன்று நேர்ந்து விட்டால் இவர்களை அறுத்துச் சாமிக்குப் படைப்பதெங்கே? பண்டிகை கொண்டாடுவதெங்கே? கைக்கெட்டினது வாய்க் கெட்டாமற் போய்விடும். "சென்றது கருதார் நாளைச் சேர்வது நினையார் கண்முன் நின்றது புசிப்பர்" என்றபடி நாம் முன்னால் நடந்ததையும், பின்னால் நடக்கப் போவதையும் கவனித்துக்கொண்டு இப்பொழுது கண்ணெதிரிலே நடக்கவேண்டியதை நிறுத்தக் கூடாது. இப்போது நாம் கண்முன் எதிர்ப்பட்ட இவர்களைக் கொன்று தின்பதே நல்லது; பண்டிகைக்கு வேண்டுமானால் பிரயாசைப் பட்டு ஏதேனும் நரமாமிசம் தேடிக் கொள்ளலாம். அப்படி அகப்படாத பக்ஷத்தில், நாம் வருடந்தோறும் செய்யும் வழக்கம்போலவே நமக்குள்ளேயே ஒரு கிழவனை அறுத்துப்போட்டுப் பண்டிகை கொண்டாடலாம்" என்று சொன்னான்.

முந்தின கிழவர்களின் அபிப்பிராயத்தையும், இந்த வாலிபர்களின் வார்த்தைகளையும் கேட்ட நடுத்தர வயதையுடைய சில இராக்ஷதர் "உங்களுடைய அபிப்பிராயங்கள் சரியானவையல்ல; கிடைக்காமற் கிடைத்த இந்த நரர்களை பண்டிகையில் சாமிக்கும் படைக்கவேண்டும்; இப்பொழு

தே தின்னவும் வேண்டும். இவ்விரண்டு காரியங்களும் நிறை வேறுதற்கு நாங்கள் ஒருயோசனை சொல்கிறோம்; அதன் படி செய்தால் இரண்டும் நிறைவேறிவிடும். இவர்களில் நன்றாகக் கொழுத்துப் புஷ்டியாயிருக்கும் இரண்டு கடாப் பயல்களைப் பண்டிகைக்காக நிறுத்திக்கொண்டு, மற்றவர் களை யெல்லாம் நம் வழக்கப்படி ஆனந்தக் கூத்தாடி இன் றைக்கே சித்திரவதைசெய்து தின்றுவிடுவோம்; நிறுத்திய இருவர்க்கும் நல்ல தீனிபோட்டுக் கொழுப்பேற்றிப் பண் டிகையன்று வெட்டி விடுவோம்" என்று கூறினார்கள்.

எல்லோருக்கும் இந்த முடிவு திருப்தியா யிருந்தது. அதனால் அந்த மிருக சுபாவமுடைய யாவரும், "இது தான்சரி" என்று ஒரேமனதுடன் இந்தத் தீர்மானத்தை ஒப்புக்கொண்டார்கள். இவர்கள் பேசிக்கொண்ட பாஷை கேசவன் முதலியவர்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. எனி னும், அவ்விராக்கத கூட்டத்தார், தங்களைச் சுட்டிச் சுட் டிக்காட்டிப் பேசிக்கொண் டிருந்த குறிப்பினால், தங்கள் கழுத்தை யறுக்கும் சங்கதியைப் பற்றியே பேசுகிறார்க ளென்பதை யுணர்ந்து கொண்டார்கள். அதனால் அவர்கள், "இப்போதோ இன்னும் சற்றுநேரத்திலோ நம் உயிர் போய்விடப் போகின்றது" என்று ஆவியும் உடலும் நடுங்கி, அறுக்கக் கொண்டுவந்து கட்டிய ஆடுகளைப்போல் தலையிறங்கி நின்றார்கள்.

அப்போது அந்த இராக்ஷஸகூட்டத்தார்கள், தங்கள் தங்கள் வீடுகளுக்குச் சென்று சிறிதுநேரத்திற்குள் பளபளப்பான சிறுசிறு கத்திகளையும், பெரிய கத்திகளையும், அறிவாள்களையும்; கோடரிகளையும், வாள்களையும், வேல் களையும், குத்தீட்டிகளையும், எறியீட்டிகளையும்; இன்னும் பல ஆயுதங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு சந்தோஷ ஆரவா

ரத்துடன் அவ் வீட்டிற்குள் வந்து நுழைந்தார்கள். அந்தோ! அவர்களையும், அவர்களுடைய ஆயுதங்களையும் கண்டவுடன், எத்தனையோ ஜனங்களைப் பயமுறுத்திக் கொலைக் கஞ்சாமலும், எவர்க்கும் அடங்காமலும் திரிந்து கொண்டிருந்த கேசவன் முதலிய திருடர்களுக்குப் பொறிகள் கலங்கிவிட்டன. அப்போது தான், கேசவனுக்கும், அவன் மகன் சுப்பனுக்கும், உயிரைப்பற்றிய அச்சமும், கொலையினால் உண்டாகும் வாதனையும் இன்னவென்று தெரிந்தன. அதனால் அவர்கள், "ஆ! நாம் பூபாலம் பிள்ளையை அத் தனிவீட்டில் நடுராத்திரியில் கொல்லத் துணிந்தோமே; அவ்வாறே அவரைப் பிடித்துக் கொல்ல முயன்றிருந்தால் அத்தருணத்தில் அவருடைய மனமும் இத்தகைய வேதனையைத்தானே அடைந்திருக்கும்; இது தெரியாமல் தானே நாம் கொலைத்தொழிலையும் அஞ்சாது புரிந்து திரிந்தோம்; 'தலைவலியும் காய்ச்சலும் தனக்குவந்தால் தெரியும்' என்றபடி இப்போது நமக்கே படுமரணம் சமீபித்து விட்டதால் அவ்வாதனை இன்னதென்று தெரிகின்றது. ஐயோ! நாம் அந்தப் பள்ளத்தாக்கில் தள்ளிக் கொன்ற மனிதனும் கூட என்னபாடு பட்டிருப்பான்! நாம் அத்தகைய பாதகங்களை யெல்லாம் செய்து வந்ததனால்தான் கடவுள் நமக்கு இத்தகைய ஆபத்தைக் கொண்டு வந்துவிட்டான். மனிதருள் அரசர் முதல் எவராலும் நம்மை அடக்கமுடியவில்லை யென்ற அகங்காரத்தால் நாம் ஒருவரையும் மதியாமல் திரிந்ததோடு கடவுளையும் கனவிலும் கருதாமல் காலந்தள்ளி வந்தோம்; ஒவ்வொருவருடைய நன்மை தீமைகளையும் கவனித்து அவற்றிற்குத் தக்கபயனை அளிக்கத்தக்க சர்வவல்லமையுள்ள இறைவன் ஒருவன் எங்கும் நிறைந்து இரகசியமாய் அரசுசெலுத்துகின்றானென்பதை நாம் சிறிதும் உணராமற் போயினோம்;

அவனுடைய முன்னிலையிலும் நம்முடைய வல்லமை செல்லுமா? அந்தோ! நம்மைச் சார்ந்த பெண்ணாகிய இராஜாமணிக்கிருந்த புத்திகூட நமக்கில்லாமற் போய்விட்டதே; அவளும் நம்மைச் சீர்திருத்த எவ்வளவோ பாடுபட்டாளே; அவள் கூறிய புத்திகளெல்லாம் நம் செவிக்கேறாமற் போயிற்றே; அவள், நல்லமார்க்கத்தில் நடக்கும்படி நம்மைப் பன்முறை கெஞ்சிக்கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டாளே; அப்போதெல்லாம் நாம் அவளைக் கடிந்து கொண்டோமேயன்றிச் சிறிதும் கொண்டாட வில்லையே; நாம் ஏதேனும் நன்மார்க்கத்தி லிருந்து பிழைப்பதற்காக நமக்கு பூபாலப்பிள்ளை மிக்க பணமும் கொடுத்தாரே; அதை வைத்துக்கொண்டு நாம் ஒழுங்காக ஆப்பிரிக்கா போய்ச் சேர்ந்து நிம்மதியாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கலாமே; கப்பலில் கொள்ளையடிக்க நினைத்து அதையும் கெடுத்துக் கொண்டோமே; அந்தக் கப்பித்தான் முதலிய எல்லோரும் நாம் சாமியார்வேடம் தரித்திருந்ததற்காகவே நமக்கு மிக்க மரியாதை செய்தார்கள். அதற்குத் தக்கபடி நாம் கௌரவமாக நடந்துகொள்ளவில்லையே; மிக்க புண்ணியம் பொருந்திய குருவின் வேடத்தை நாம் பாதகச்செயலுக்கு உபயோகப் படுத்தினோமே; அந்தப் பாதகத்திலேயே நமக்கு இத்தகைய பெருங்கேடு சம்பவித்தது; உலகத்திலுள்ள ஜனங்கள், சாதுக்கள்மீது மிக்க விசுவாச முடையவர்களாதலால், அவர்களை எவ்விஷயத்திலும் நம்புகிறார்கள். இந்த உண்மையைத் தெரிந்துகொண்டு நம்மைப்போன்ற மோசக்காரர்கள் சன்னியாசி வேடத்தைத் தாங்கிக் கொண்டு பற்பல அக்கிரமங்களை இரகசியமாகச் செய்து கபடற்ற மனிதர்களை ஏமாற்றுகிறார்கள். அத்தகைய பாவிகளுக்கெல்லாம் இக்கதிதான் நேரும்; இனி நாம் என்ன

செய்தாலும், எது நினைத்தாலும், எதைப் பேசினாலும் இந்தக் கொடிய மரணத்தி னின்றும் தவறப்போகிறதில்லை. எவரும் நம்முடைய ஆபத்தைத் தீர்க்கப்போகிறது மில்லை; கடவுள் நினைத்தால் மாத்திரம் நம்மைக்காப்பாற்றலாமேயன்றி, வேறொருவராலும் அது முடியவே முடியாது; ஆதலின், இப்பொழுதாவது நமக்கு நல்லகதிகிடைக்கும்படி நாம் கடவுளைப் பிரார்த்திக்க வேண்டும்; பிறகு ஆகிறகதி ஆகட்டும்'' என்று, 'வாழ்கிறநாளில் மாபாதகங்களைச் செய்துவிட்டுச் சாகிறநாளில் சங்கரா! சங்கரா!!' என்பதுபோல, எல்லா ஆட்டங்களும் ஆடிமுடிவான சமையத்தில் தெய்வத்தைத் துதிக்கத்தொடங்கி, "ஆண்டவனே! நாங்கள் எவ்வளவு பாதகங்களைச் செய்திருந்தாலும் மன்னித்து எங்களை இப்போது காப்பாற்றவேண்டும்; நின்னையன்றி எங்களுக்கு வேறுதுணை யில்லை'' என்று கடவுளை வேண்டினார்கள். இதுவரையில் தெய்வசிந்தனையே இல்லாதிருந்த இவர்களுக்கு இப்பொழுது தான் அஃதுண்டாயிற்று. இஃதிவர்கள் பிராணன் போவதற் கஞ்சியுண்டானதேயன்றி இயற்கையானபக்தியால் உண்டானதன்று. இது முந்தியே உண்டாகி யிருந்தால் இவர்களுக்கு எவ்வளவோ அனுகூலத்தை யுண்டாக்கி யிருக்கும். எனினும், ஈசுரநாமம் ஒருவர் நினைத்தவரையிலும், உச்சரித்தவரையிலும் அவருக்கு ஏதேனுமொரு அனுகூலத்தைச் செய்யாமற் போகாது. ஒருவன் எவ்வளவு பாதகங்களைச் செய்திருப்பினும் மரணத்தறுவாயிலாவது ஒருமுறையேனும் ஈசுரநாமத்தை உச்சரித்தால், ஈசுரன் அத்தகையினரையுங்கூடக் காப்பாற்றுவாரென்பது சாஸ்திரங்களின் துணிபு. இதுபற்றியே பெரியோரும், "மெய்யும் பொய்யாகி விடுகின்றபோ தொன்று வேண்டுவன்யான், கையுந் தொழப்பண்ணி ஐந்தெழுத்தோதவும் கற்பியுமே'' என்று கூறினர்.

இவர்கள், இவ்வித நிலைமையிலிருக்க மற்ற திருடர்கள், உயிர் போகப்போகிறதே என்னும் பயத்தால் ஒன்றும் தோன்ருமல் சித்தப்பிரமை கொண்டவர்களைப் போலத் தேகம்மதர்த்து முகம் சவம்போல் வெளுத்து ஆவென்று வாயைத் திறந்தபடி நின்ருர்கள். அவர்களுடைய உடம்புகள் தாமே நடுங்கிக்கொண் டிருந்தன. அத்தருணத்தில், ஈவிரக்கமற்றுப் பிணம் பிடுங்கித்தின்னும் அந்தப் பேய்க்கூட்டத்தார், புகை வண்டியின் எந்திரம் ஊதுவதுபோல் ஒருவகைக் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு அந்த வீட்டின் கதவுகளை அடைத்துப் பூட்டிவிட்டுத் திருடர் கூட்டத்தாரைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டு நடுமுற்றத்தில் கூட்டமாக நிறுத்தினுர்கள். ஆனல் கேசவனையும், சுப்பனையும் அவிழ்த்துவிட வில்லை. ஏனென்ருல், மற்றவர்களைக் காட்டினும் இவ்விருவரும் நன்ருகக் கொழுத்துப் பெருத்து மாமிச புஷ்டியோடு கூடியிருந்தார்கள். அதனல், இவ்விருவரையும் பண்டிகையன்று அறுக்கவேண்டுமென்றும், அவ்விருவர் மாமிசமும் அவ்வூரார்க்கு அன்றைக்குப் போதுமென்றும் அந்த இராக்ஷஸக்கூட்டத்தார் தீர்மானித்து அவர்களை நிறுத்தி வைத்தார்கள். இந்த உண்மை அத்திருடர் கூட்டத்தாருக்குத் தெரியாததலால், அதன் காரணத்தை உணராமல் விழித்தார்கள்.

மற்றவர்களைக் கொல்லுதற்கு ஆயுதங்களுடன் சென்ற அந்த நரமாமிசபக்ஷணக் கூட்டத்தார் ஏன் அவர்களைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டு முற்றத்தில் கொண்டுவந்து நிறுத்தினுர்களென்ருல், அவர்கள் நரமாமிச முண்பதில் ஒரு விநோதமான செய்கையுடன் சந்தோஷங் கொண்டாடி அவர்களை வதைத்துண்பது வழக்கம். எப்படியெனில் அவர்கள் மாமிசத்துக்காக அறுக்கத்தக்கவர்களைக் கட்டிப் போட்டு ஆட்டை அறுப்பதுபோல் கழுத்தில் கத்தியை

வைத்துத் திடுமென அறுத்துவிடுவ தில்லை. தப்பித்து ஓடமுடியாத ஒரு வெளியிடத்திலோ, கோட்டையின் மத்தியிலோ, வீட்டின் நடுவிலோ அவர்களை நிராயுதபாணிகளாக நிறுத்திவிட்டுத் தாங்கள் ஒவ்வொருவரும் ஆயுதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு பயங்கரமான தொனியுடனும், வீராவேசத்துடனும், உற்சாகத்துடனும் வளைந்து புலிகளைப்போல் பாய்ந்து மாறிமாறி ஓடிஓடி அவர்கள்மீது குத்தியும் வெட்டியும் கூத்தாடுவார்கள்; கொலையுண்போர் வெறுங் கையுடன் உயிர்போவதற்கஞ்சி அவர்களுடன் எதிர்த்துக் குத்துச் சண்டை, மல் யுத்தம் போடத் துணிந்தாலும் அந்தப் பேய்க் கூட்டத்தார் அதைச் சட்டைப் பண்ணுமலே மேலும் மேலும் ஆயுதங்களால் அவர்களைக் குத்தி வருத்துவார்கள். இப்படியே நெடுநேரம் செய்து, அவர்கள் உபத்திரவம் சகிக்காமல் அங்கும் மிங்கும் ஓடிக் கத்திக் கதறித் தேகமெங்கும் இரத்த மொழுகச் சுழன்று வீழ்ந்து பலமொடுங்கிய பின் அவர்களைத் துண்டுகளாக அறுத்துச் சித்திரவதை செய்வார்கள். இவ்வாறு செய்து அந்த மாமிசத்தை உண்டால்தான் அப் பைசாசங்களுக்குத் திருப்தி யுண்டாகும். "புலிக்குக் கொண்டாட்டம் ஆட்டுக்குத் திண்டாட்டம்" என்பது போலும், "பூனைக்குக் கொண்டாட்டம் எலிக்குத் திண்டாட்டம்" என்பது போலும், "நண்டுக்குத் திண்டாட்டம் நரிக்குக் கொண்டாட்டம்" என்பது போலவும் இந்தச் செய்கை திருடர் கூட்டத்தாருக்குத் திண்டாட்டமாகவும், இராக்ஷஸ கூட்டத்தாருக்குக் கொண்டாட்டமாகவு மிருந்தது. உயிர்க்கொலை செய்து ஊனுண்ணும் பாவியர், ஜீவஹிம்சையைப்பற்றிச் சிறிதுமெண்ணார். பிராணிகள் துன்பப்படுவதெல்லாம் அவர்களுக்கு ஆனந்தமாகவேயிருக்கும். ஒரு பூனை எலி

யைப் பிடித்தால் அதை உயிருடன் அங்கு மிங்கும் மோதும்படி யெறிந்து விளையாடி ஆனந்தங்கொண்டாடும். அதனால் எலிக்குண்டாகும் வேதனைக்கோ அளவில்லை. இப்படியே கொடிய மிருகங்களாகிய புலி முதலியவை களும் செய்யும். இவற்றைப்போலவே மிருக சுபாவமுடைய மனிதர்களும் நெஞ்சந்திடுக்கிடும்படியான இக்கொடிய செய்கைகளை அஞ்சாது செய்வர். இத்தகைய மகா கொடூரமான செய்கைகள்கூட மனிதரிடத்தில் இருக்குமா என்று சிலர் சந்தேகிக்கக்கூடும். சில வருடங்களுக்கு முன் ஒரு பயாஸ்கோப் காட்சியில், அநேகம் மேல் நாட்டுப் படைவீரர்கள், ஒரு வெளியிடத்தில் கொழுத்த எருதொன்றை நிறுத்தி ஆயுதங்களுடன் வளைந்து கொண்டு, அது பயந்தோட ஓட அதனைத் துரத்திக் குத்திக் கதறக்கதறக் கொன்று அஃதிறந்தபின் அதனுடலை ஆகாரத்திற்காக இழுத்துக்கொண்டு போனதைப் பிரத்தியக்ஷமாகப் பார்த்திருக்கின்றோம். நாகரிகமுடைய மனிதர்களெனக் கருதப் படும் இவர்களே நெஞ்சிரக்கமின்றி இத்தகைய காரியத்தைச் செய்து களிப்புறும்போது காட்டு மிராண்டிகளாயிருக்கும் நரமாமிச பக்ஷணிகள் ஏன் செய்யமாட்டார்கள்?

ஆதலின், அந்த இராக்ஷதக் கூட்டத்தார் இவ்வாறு சித்திரவதை செய்து ஆனந்தங் கொண்டாடும் பொருட்டே அவர்களை அப்படிக் கொண்டுவந்து நிறுத்தினார்கள். அத்திருடர் கூட்டத்தார் பலபேர்களாயிருந்தாலும், அவர்கள் தங்களைக் காட்டினும் வலிமையிற் குறைந்தவர்களாதலாலும், கையில் ஆயுதமில்லாதவர்களாயிருப்பதாலும், தங்கள் கூட்டம் அதிகமாயிருப்பதாலும், அவர்கள் ஓடிவிடாதபடி அவ்வீட்டின் கதவுகளெல்லாம் மூடப்பட்டிருப்பதாலும் அவர்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியாதென்று கருதியே அந்த நரமாமிச பக்ஷணிகள் அவ்வாறு

நிர்ப்பயமாய் யாதொருவித சந்தேகமுமின்றி உற்சாகத்துடன் அவர்களைக் கட்டவிழ்த்துக் கொண்டுவந்து வாசலில் நிறுத்தினார்கள்.

அவ்வாறு கொண்டு வந்து நிறுத்தியவுடன் அந்தோ! அத்திருடர்க ளெல்லோரும், மாமிச வியாபாரிகளால் வெட்டுவதற்குக் கொண்டுவந்து ஓரிடத்தில் திரட்டி நிறுத்தப்பட்ட ஆடுகளைப்போலத் தலையிறங்கிக் கூட்டமாக நின்றார்கள். உடனே இராக்ஷதர்கள், தங்கள் கொடூரமான வேலையைச் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டார்கள். அந்தோ! அவர்கள், நரிகளைப்போல் ஊளையிட்டுக்கொண்டும், நாய்களைப்போல் குலைத்துக்கொண்டும், சிம்மங்களைப்போல் கர்ச்சித்துக்கொண்டும், குதிரைகளைப் போல் கனைத்துக் கொண்டும், இடியைப்போல் முழங்கிக்கொண்டும் ஆவேசங் கொண்டவர்களைப்போல் வீறிட்டலறித் தலை விரித்தாடி ஆனந்தப் பாட்டுப்பாடிப் பற்களை நெறநெற வென்னக் கடித்து ஆயுதங்களை ஓங்கிப் பிடித்தபடி ஓடி ஓடி அத்திருடர்களைக் குத்தினார்கள்; சிலர் மிதித்தார்கள். இவ்வாறு செய்யவே திருடர்கள், சாவுக்கஞ்சி "ஐயோ! அப்பா!!" என்று கதறியழுது நாலாதிக்குகளிலும் ஓடிஓடித் திரும்பினார்கள். அவர்கள் சென்ற சென்ற விடங்களிலெல்லாம் இராக்ஷதர்கள் எதிர் சென்று அவர்களை வாளால் வெட்டினார்கள். அதனால், அவர்கள், வேடர் வலைக்குள் அகப்பட்ட மான்களைப்போல் ஓடி ஓடிச் சுழன்று சுழன்று பெருமூச்சு விட்டு முகத்தைச் சுழித்துக் கத்தித் திணறினார்கள். அவர்களுடைய தேகங்களில் எங்கே பார்த்தாலும் கத்தி வெட்டுகளால் பற்பல காயங்களுண்டாய் இரத்தம் தாரை தாரையாய் ஒழுகிக்கொண்டிருந்தது. அந்த முற்றத்தில் இரத்த வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடிற்று. வெட்டுப்பட்டதால் பற்பல தசைத்துண்டுகள் ஆங்காங்கே

சிதறி வீழ்ந்தன; கேசவன், சுப்பன் இவர்களுடைய முகத்திலும் இவர்களுடைய இரத்தத்துளிகள் தெறித்துக்கொண்டிருந்தன. அப்போது, அவ்விருவரும், "அடே அப்பா! இதென்ன கோரக்காட்சி; இப்படியும் மனிதரை வதைப்பாருண்டா! நமக்கும் இக்கதி தானே நேரப்போகின்றது" என்று நடுங்கிப்போனார்கள்; பயத்தால் கண்களை இறுக்கி மூடிக்கொண்டார்கள். இடையிடையில் அங்கே என்ன நடக்கிறதென்று திறந்து திறந்து பார்த்து அக்கோர செய்கைகளைக் காணும்போதெல்லாம் மூடிக்கொள்வதும், மீண்டும் திறந்து பார்ப்பதுமாயிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு அவ்விடத்திலிருப்பது பெரிய நரகவாதனையாயிருந்தது. அதனால் அவர்கள், "ஐயோ! இந்தக் கோரச் செய்கையைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதைக் காட்டினும் இறந்துபோவது நலமாயிருக்குமே; நாம் பல கோரமான கொலைகளைச் செய்திருந்தாலும் இந்தப் பயங்கரமான காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லையே" என்று செத்த சவங்களைப்போல் முகம் வெளுத்து நின்றார்கள். இதற்குள் வெட்டுப்பட்ட அத்திருடர்களில் சிலர் மயங்கி வீழ்ந்து கால் கைகளை உதறித் துடித்துக்கொண்டிறந்தார்கள். எஞ்சிநின்ற சிலரையும் அந்த நரமாமிச பக்ஷணிகள் சிறிது நேரத்திற்குள் துள்ளத் துடிக்கக் குத்திக் கொன்று விட்டார்கள். அவ்வாறு கொல்லப்பட்ட திருடர்க ளெல்லோரும் கழுத்தையறுத்துக் கிடத்தப்பட்ட வெள்ளாடுகளைப்போலக் கால்மாடு தலைமாடாகக் கிடந்தார்கள். அப்படிக்கிடந்த பிணங்களைப் பார்த்தவுடன், கேசவனும் சுப்பனும், "ஆ! ஆ!! மனிதர்கள் செருக்கால் செய்யும் தீமைகளுக்குத் தக்கபயனைத் தவறாது அனுபவிப்பார்களென்பதை நாம் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்டோம்; இவர்கள் எத்தனை ஏழைகளைத் துன்புறுத்தினர்

களோ இக்கதி யடைந்தார்கள்; இனி நாம் அடையப் போவதும் இந்நிலைமை தான்; கடவுள் சித்தம் எப்படியோ?" என்று பிரமை கொண்டு நின்றார்கள்.

இவ்வாறு அத்திருடர்களாகிய மனித மிருகங்கள் கொல்லப் பட்டவுடன், இராக்ஷத கூட்டத்தார் எல்லோரும் அப்பிரேதங்களை ஓரிடத்தில் எடுத்துப் போட்டுத் துண்டு துண்டாக அறுத்துக் குவித்துத் தசைகளைப்பங்குப் போட்டுக்கொண்டார்கள். பங்குபோடுவதற்கு முந்தியே சில சிறுவர்களும் கிழவர்களும் பெரிய பெரிய மாமிசத் துண்டுகளை யெடுத்து அங்கேயே நெருப்பை மூட்டி அதிற் போட்டுச் சுட்டுத்தின்றார்கள். கேசவனும், சுப்பனும் இப்படி நரமாமிசத்தை விருப்பத்துடன் தின்பவர்களைக் கேள்விப்பட் டிருந்தார்களேயன்றி நேரில் பார்த்ததில்லை. இப்போது பிரத்தியக்ஷமாகப் பார்த்தவுடனே "அடடா! இவர்களுக்கு நரமாமிசத்தில் என்ன விருப்பு; அதைச் சமையல் செய்வதற்கு முன் இவர்கள் சுட்டும் தின்கிறார்களே!" என்று அச்சமும், திகிலும், அதிசயமும் அடைந்தார்கள்.

பின்னர், அந்த இராக்ஷஸ கூட்டத்தார்கள், தாங்கள் பங்கிட்டுக் கொண்ட மாமிசங்களைக் கொண்டு போய்த் தங்கள் தங்கள் வீடுகளில், உப்புங் காரமும் சேர்த்து வேகவைத்து அன்றிரவு சில குடிவகைகளுடன் சேர்த்துத்தின்று சந்தோஷங்கொண்டாடினார்கள். அன்று அவர்களுக்குப் பெரிய தீபாவளிக்கொண்டாட்டமா யிருந்தது. ஆகாரம் முடிந்தவுடன் எல்லோரும் அவ்வூருக்குப் பொதுவான வெளியிடத்திற் கூடி ஒருவித பேயாட்டம் ஆடி ஆனந்தங் கொண்டாடினார்கள். இவர்கள் கொண்டாட்டம் இவ்வாறு நடந்துகொண் டிருக்கும்போது கேசவன், சுப்பன் ஆகிய இருவருடைய நிலைமையும் மிகப்பரி

தாபமா யிருந்தது. அவர்கள் ஆகாரம் உண்டு நெடு நேரமாய் விட்டபடியால் அவர்களுக்குத் தாங்க முடியாத பசி கிளம்பிவிட்டது. துக்கத்தாலும் அச்சத்தாலும் நாவறண்டு தாகம் அதிகரித்து விட்டது. அவர்கள் பசியாலும், தாகத்தாலும், சோகத்தாலும் மயங்கி, "அந்தோ! நாம் மரணமடையப் போவதைப் பற்றி உண்டாகும் துக்கத்தைக் காட்டிலும், பசிவேதனையும், தாகத்தின் சங்கடமும் அதிகமா யிருக்கின்றனவே; நமக்கு யார் இங்கே ஆகாரமளிக்கப் போகின்றார்கள்; நம்மையே கொல்லக் கருதியிருக்கும் இக்கூட்டத்தார்கள் நமக்கு உணவும் கொடுப்பார்களா; இப்படியே நாம் பட்டினி கிடந்து வருந்தி இவர்கள் கத்தி வெட்டால் மடிந்து போவதுதான் நமக்கேற்பட்ட முடிவு; நாம் செய்த பாதகங்களுக்கு இவைமாத்திரமா நேரும்; இன்னும் எத்தனையோ துயரங்களெல்லாம் நேரும்; அடுத்த நிமிஷம் என்ன நடக்குமோ நமக்கொன்றும் தெரியாது; நம் உயிர் போவது இப்போதோ, பின்னையோ, வேறெந்த நேரமோ?" என்று பரிதபித்துக்கொண் டிருந்தார்கள்.

அத்தருணத்தில் சந்தோஷங் கொண்டாடிக் கொண்டிருந்த நரமாமிச பக்ஷணக் கூட்டத்தார், தங்களுடைய ஆட்டங்களெல்லாம் முடிந்தபிறகு கட்டப்பட்டுக் கிடக்கும் கேசவனையும், சுப்பனையும் நினைத்துக்கொண்டு, "ஓ! நாம் இந்த மகிழ்ச்சியால், அந்தக் கொழுத்த பயல்களாகிய இருவரையும் கவனியாம லிருக்கிறோம்; ஐயோ! அவர்களுக்கு ஆகாரமும் கொடுக்கவில்லையே; உணவில்லாவிட்டால் அவர்களுடைய தேகம் இளைத்துப்போகுமே; உடம் பிளைத்தால் கொழுப்பில்லாமற் போய்விடுமே; கொழுப்பில்லாவிட்டால் அவர்களின் மாமிசம் ஒன்றுக்கு முதவாது; ஆதலால் அவர்க்கு நல்ல ஆகாரம் கொடுத்துப்

புஷ்டி யேற்றவேண்டும்; அதற்கு நாம் இப்போது சாப்பிட்ட நரமாமிசத்தோடு கூடிய ஆகாரம் தான் சிறந்ததாகும்; இதுதான் சீக்கிரத்தில் அவர்களுக்குக் கொழுப்பேற்றிவிடும்" என்று, கோழிக்கறியைச் சமைத்துண்பவர், அதனோடு சேர்ந்த சோற்றையே மற்றொரு கோழிக்கு ஊட்டுவதுபோல், சிலர், அந்த நரமாமிசத்தோடு ஏதோ ஒருவகை மாவினால் ஆக்கப்பட்ட கழியை எடுத்துக்கொண்டு, கேசவனுக்கும், சுப்பனுக்கும் ஊட்டுவதற்குப் போனார்கள். ஐயோ ! என்ன அதிசயம்! கேவலமான பிராணிகளானால், தங்களுடைய இனத்தின் தசையையே தாம் உண்ணும் ; மனிதர், மனிதர் தசையைத் தின்பரா ! காட்டு மிராண்டிகளாகிய நரமாமிச பக்ஷணிகள் தாம் அவ்வாறுண்பார்கள்; மூடர்களானாலும், சிறிது பகுத்தறிவுள்ள கேசவனும், சுப்பனும் அதை எப்படித் தின்னுதல்கூடும். அந்த இராக்ஷதர்கள், அவர்களை, தங்களுக்கு ஆகாரமாகும் அற்ப மிருகங்களைப் போலவே கருதியிருப்பதால், அவர்களும் தாங்களுண்ட நரமாமிசத்தை உண்பார்களெனக் கருதி விட்டார்கள். தங்களைப்போல் மற்றவர்களும் இருப்பார்களென்று நினைப்பது அறிவீனர்களுடைய செய்கை யல்லவா? அதனாலேயே இவர்களும் அப்படி நினைத்தார்கள்.

பின்னர், அங்ஙனம் ஆகாரம் கொண்டு சென்றவர்கள் கேசவனிடத்தும், சுப்பனிடத்தும்போய் அந்த நரமாமிச ஆகாரத்தை அவர்களுடைய வாய்க்கு முன்னே நீட்டி உண்ணும்படி அவர்களுக்கு ஜாடை காட்டினார்கள். அவ்விருவரும் தங்களுக்கிருந்த பசிக்கொடுமையால், அந்த ஆகாரம் வேறெதுவாகவேனு மிருக்கக்கூடுமென்று அதை உண்ணலாமென்று ஆவலுடன் பார்த்தார்கள். அந்தோ! அது மாமிசத்தோடு கூடியதாயிருக்கவே, அந்த மாமிசம்

தங்கள் சிநேகிதர்களுடைய இறைச்சியென்றே தெரிந்து கொண்டார்கள். அவ்வாறு தெரிந்து கொண்டதும் அவர்கள், "ஐயோ! ஈதென்ன கருமம்; நம்மைப்போன்ற மனிதருடைய மாமிசத்தை-அதிலும் நம்முடைய சிநேகிதருடைய மாமிசத்தையே எப்படி நாம் உண்பது! எவ்வளவுதான் பசி யிருந்தாலும் இந்த அருவருப்பான ஆகாரத்தை எப்படி உண்ணமுடியும்! 'புலி பசித்தாலும் புல்லைத் தின்னுமா?' சீ! சீ!! நம் உயிர் போனாலும் போகட்டும்; இதை உண்ணவே கூடாது" என்று முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பிக்கொண்டார்கள். இவர்கள் முகத்தைத் திருப்பின பக்கங்களிலெல்லாம் அந்தக் காட்டு மிராண்டிகள் ஆகாரத்தைக் கொண்டுபோய் எதிரில் ஏந்தினார்கள். அவர்கள் எவ்வளவோ பாடுபட்டும் கேசவனும் அவன் மகனும் முகத்தைச் சுளித்து அங்குமிங்கும் திருப்பிக் கொண்டே யிருந்தார்கள். இராக்ஷதர்கள், இவர்கள் ஆகாரமுண்ணுவிடில் புஷ்டி குறைந்துபோகுமென்று இவர்களுக்கு உணவூட்ட மிகுந்த அக்கரை யுடையவர்களா யிருந்தபடியால் இவர்கள், ஆகாரமுண்ண மறுக்கவே, "ஏன் கழுதைகள் சாப்பிட மாட்டேனென்று பிடிவாதம் செய்கின்றன" என்று மிக்க கோபங்கொண்டு, சவுக்கால் இவர்களைப் பலங்கொண்டமட்டும் பளீர்பளீர் என்று மாறி மாறி அடித்து, "சாப்பிடுங்கள்! சாப்பிடுங்கள்!!" என்று அவ்வாகாரத்தட்டை இவர்கள் வாய்க்குமுன்னே மீண்டும் மீண்டும் நீட்டினார்கள். இவர்கள் சவுக்கடிபட்டும் அதற்ிசையவே யில்லை. முடிவில் அந்த இராக்ஷதர்கள், "நாம் இதைக் கையால் எடுத்து இவர்களுடைய வாயில்வைத்துத் திணித்து உண்ணும்படி இவர்களை உதைக்கவேண்டும்; அப்படிச் செய்தால்தான் இந்த மதம்பிடித்த பன்றிகள் உண்ணும்" என்று தீர்மானித்து அந்த நரமாமிசத்தையும்

கழியையும் ஒன்றாகச் சேர்த்துப் பிசைந்து கொண்டு உருட்டிக் கேசவனுக்கு ஓர் உருண்டையையும், சுப்பனுக்கு ஓர் உருண்டையையும் வாயில்வைத்துத் திணித்துப் பலாத் காரமாக விரலால் உள்ளே தள்ளிவிட்டு "உண்ணுங்கள்" என்று இவர்களுடைய விலாவில் குத்தினார்கள்.

ஐயோ ! அவ்விருவரும் என்ன செய்வார்கள் பாவம்! அந்த நரமாமிசக் கழி உருண்டைகள் தங்கள் வாய்க்குள் நுழைந்தவுடனே அவர்களுடைய குடல்களை யெல்லாம் வெளியிற் கொண்டுவந்து விட்டன. அதனால் அவர்கள், "அட சனியனே! இதென்ன கருமம்" என்று ஓங்காரித்து வாந்தியெடுத்து விட்டார்கள். ஒ என்ற ஓங்காரிப்பு அவர்களுடைய வாயிலிருந்து வெளிக் கிளம்புவதற்கு முந்தியே வயிற்றின் அடிப்பாகத்திலிருந்துவந்த வாந்தியானது வாயிலிருந்த மாமிசக் கழித்துண்டைத் தள்ளிக்கொண்டு எதிரில் நின்ற இராக்ஷதர்களுடைய முகத்தில் அடித்துவிட்டன. எத்தகைய கேவலமான நிலைமையிலுள்ளவர்க்கும் வாந்தியென்றால் மிக்க அருவருப்பே யுண்டாகுமாதலின், அவர்கள் நரமாமிசமுண்ணும் காட்டுமிராண்டிகளா யிருந்தாலும் இந்த வாந்தி முகத்திலடித்த மாத்திரத்தில் அவர்களும் ஓங்காரித்துக் குனிந்தபடி ஆகாரம் கொண்டுவந்த பாத்திரங்களை அவ்விடத்திலேயே போட்டுவிட்டுக் கிஸ்புஸ் என்று அவர்கள் பாஷையில் எதையெதையே பேசிக் கொண்டு ஓடி விட்டார்கள். அப்படி ஓடியவர்கள், "அந்த மனிதர்களுக்கு இந்த ஆகாரம் பிடிக்கவில்லை; அதனாலேயே அவர்கள் வாந்தியெடுத்து விட்டார்கள்; ஆதலால் நாளைக்கு அவர்களுக்கு வேறே ஆகாரம் தயார் செய்துகொடுக்கலாம்; இன்றைக்கு அவர்களை அடித்து வருத்தினால் அவர்களுடைய தசை கன்றிக் கெட்டுப் போய்

விடும்; அதனால், நாம் பண்டிகையன்று உபயோகிக்கும் போது சுவையாயிராது'' என்று பேசிக்கொண்டு முகத்தைக் கழிவித் துடைத்துக்கொண்டு மற்ற கூட்டத்தாரிடம் அவ்விஷயத்தைத் தெரிவித்தார்கள். பின்னர் எல்லோரும் ஆலோசனை செய்து அப்படியே செய்யலாமென்று முடிவுசெய்து, இரண்டுபேர்களை, கேசவனுக்கும் சுப்பனுக்கும் காவலாகப் 'படுத்துக்கொள்ளும்படி செய்து விட்டு அவரவர்களுடைய வீடுகளில் சயனித்துக்கொண்டார்கள். காவலுக்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட இருவரும் ஆளுக்கொரு நீண்ட வாளையெடுத்துக்கொண்டு கேசவனும், சுப்பனும் கட்டப்பட்டிருக்கும் அந்த வீட்டிற்குப்போய்க் கதவை மூடித் தாளிட்டு விட்டு உட்பக்கத்திலேயே கதவின் ஓரமாகப் படுத்துக் கொண்டார்கள். அன்றைக்கு அவர்களுக்கு விசேஷமான நரமாமிச ஆகாரமாதலின், வெகு சீக்கிரமாகவே தூங்கி விட்டார்கள். அதனால், கேசவனும் சுப்பனும் பேசிக் கொள்ளச் சிறிது வசதி ஏற்பட்டது.

40—வது அத்தியாயம்.

அந்த வீடெங்கும், முன்னே அறுக்கப்பட்ட மனிதர்களின் இரத்தம் சிந்திக் கிடந்தபடியாலும், நரமாமிசம் பற்பல விடங்களில் சிதறிக் கிடந்தபடியாலும், ஒரே துர்நாற்றமும் கவுலும் வீசிக்கொண்டிருந்தன. கேசவனுக்கும் சுப்பனுக்கும் இந்த நாற்றங்களைச் சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. அது குடலைப் புரட்டிக் கொண்டே யிருந்தது. அவர்களுக்கு இந்த அருவருப் பொருபக்கம், மரணம் குறுகி யிருப்பதா லேற்பட்ட திகிலொருபக்கம் தாங்க முடியாத வேதனையைச் செய்து

கொண்டிருந்தன. அதனால் சுப்பன் கண்ணீர் விட்டுத் தேம்பித் தேம்பி அழுதுகொண்டு தன் தந்தையாகிய கேசவனை நோக்கி, "அப்பா! நாம் முன்னிருந்த நிலைமையென்ன? இப்போதடைந்திருக்கும் நிலைமையென்ன? இவற்றை நினைக்கும்போது என் நெஞ்சம் வெடிக்கிறதுபோலிருக்கிறது. அந்தோ! நம்முடைய நேயர்களுடன் நாமும் கொல்லப்பட்டிருந்தால் இந்நேரம் அந்த இராக்ஷஸப் பேய்களுக்கு இரையாகியிருப்போம்; ஏதோ தெய்வ கிருபையால் பிழைத்திருக்கின்றோம்; எனினும் இந்தப் பிழைப்பொரு பிழைப்பல்ல; நம்மை நாளைக்கோ அல்லது அதற்கு மறுநாளோ கொல்லவே அவர்கள் தீர்மானித்திருப்பார்கள். அப்படி நாம் கொல்லப் படுவதற்குள் அடைந்தவைகளும், அடைகின்றவைகளும், இனி அடையப் போகின்றவைகளுமாகிய வேதனைகளோ அளவற்றனவாயிருக்கின்றன. அடே அப்பா! நம் சிநேகிதர்களை அந்தக் கன்னெஞ்சர்கள் சித்திரவதை செய்ததை நினைக்கும்போது என் ஈரல் வெடிக்கிறதே; உடலும் ஆவியும் ஒடுங்குகின்றனவே; ஆ! ஆ! அந்தப்பாவிகள் அவ்வருவருப்பான ஆகாரத்தை நம் வாயிற்புகுத்தி நம்மை உண்ணச் சொல்லி அடித்தார்களே! ஐயோ! அந்த ஞாபகம் இன்னும் என்குடலை வெளியிற் கொண்டுவருகின்றதே; இப்பொழுது நம் நிலைமை கொல்வதற்குத் தூக்கு மரத்தடியில் நிறுத்தப் பட்டவர்களுடைய நிலைமைபோன்றதாயிருக்கின்றதே; இனி இந்த ஆபத்தினின்றும் நாம் எப்படித் தப்பப் போகின்றோம்; அந்தச் சண்டாளர்கள் நம்மைமட்டும் இவ்வாறு உயிருடன் வைத்து வேதனையடையச் செய்வதைக் காட்டினும் முந்தியே கொன்றிருந்தாலும் நலமாயிருக்குமே; இப்படியும் உலகத்தில் ஒருவேதனை யிருக்குமென்று நான் நினைத்ததேயில்லையே; தப்பித்துக்கொண்டோடுவதற்கு ஏதேனும் மார்க்கம் செய்யலாமென்று நினைத்தால் நம் கால்கைகள் கட்டப்பட்டிருப்பதால் அது முடியாத காரியமாயிருக்கின்றதே; இனி என்னசெய்கிறது?" என்று வருந்தினான்.

18657
சென்னை-600 008

நாவல் பெருகும் ஆவல்!!

நாவல், வாசிக்கும் நண்பருக்கு நல் விருந்து

மாதவி மாதவன் அல்லது

ர் துணிகரமான சாமர்த்திய ரெயில்வேக் களவு.

(2-பாகம்.)

இன்பரசம் பொருந்தியது; படிக்கப் படிக்கப் பேராவாக் கொடுக் கூடியது; தேன்போல் தித்திப்பது; பொருள் நிரம்பியது; இது ரயில் வெளிவராதது; சாமர்த்திய சம்பவங்கள் பொதிந்தது; கிய கடிதத்தில் அச்சிடப்பட்டது. இரண்டு பாகமும் சேர்ந்து ல ரூ. 2—0—0.

அமராவதி 2-பாகம்.

ஆரணி குப்புசாமி முதலியா ரவர்க ளியற்றியது.

இது மிக்க பிரமையை யுண்டாக்கும் அற்புத சம்பவங்கள் ந்த நாவல். ஒரு மனிதன் சுய நம்பிக்கையும், நேர்மையான கையும், ஊக்கமுமுடையவனுயிருந்தால் அவன் தான் கோரிய த்தில் கட்டாயம் ஜெயம் பெறுவான் என்பதும், எத்தகைய த்துக்களிலும் தப்பித்துக்கொண்டு கீர்த்தியும் மேலான பதவியும் வானென்பதும் இதில் நன்ருய் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பாவிதமெனத் தோன்றும் அநேகம் சம்பவங்கள் இதில் உண் ாகவே நடைபெறுவது வாசிப்போர்க்கு அளவற்ற மனமகிழ்ச் யளிக்கும். 2-பாகமும் விலை ரூபா 4.

இந்திராபாய்

இதில் சம்பந்தப்பட்ட குற்றவாளியாகிய முஷ்டிக்காம் என்ற டன் கல்வி, சாத்திர ஆராய்ச்சி, தந்திரம், சாமார்த்தியம் முத யாவும் உடையவனுதலின், அவன் தன்கூட இருக்கும் ஆட் ருக்கூட, தன் சுய உருவத்தைக் காட்டாமலே கேட்போர் கலங்கும்படியாகச் செய்யும் பல கொலை களவுகள் அதி வைகளே. இந்திராபாய் பன்முறைகளில் அவனிடம் சிக் காண்டு சற்றும் எதிர்பாராத ஆச்சரியமான விதமாய்ப் பிரா ணபத்துக்களிலிருந்து தப்புவதும், அவளைக் காப்பாற்றவும், முஷ்டிக் கரத்தைக் கண்டு பிடிக்கவும் துப்பறியும் கிருஷ்ணால் செய்யும் மார்த்தியங்களும் வாசிப்போர்க்குப் பிரமையையுண்டாக்கும்.

இதன் விலை ரூபா 2 8 0

ஆனந்தபோதினி ஆபீஸ், சௌகார்பேட்டை, மதராஸ்.

ஆனந்தபோதினி

(இனிய தமிழில் வெளிவரும் மாதசஞ்சிகை.

இது, 20000-இருபதாயிரம் சந்தாதாரர்களை யுடையது; பதி
மூன்று வருடங்கட்குமுன் தொடங்கி நடைபெற்று வருவது; டிம்
8-பக்க அளவில் 56-பக்கங்களுள்ளது. நாடோறும் மேலும் மேலு
புதிய சந்தாதாரர்கள் பலர் சேர்ந்து விருப்பத்துடன் ஆதரித்து வ
வது. மனிதர் முக்கியமாக அடையத்தக்கனவாகிய அறம், பொ
இன்பம், வீடு என்னும் புருஷார்த்தங்கள் நான்கையும் பெறுதற்
மார்க்கங்களைத் தெளிவாக விளக்கிக்காட்டக்கூடியது; செந்தமி
விருத்திசெய்யத்தக்கது; பெண்மக்கள், ஆடவர், மாணவர், ம
விகள், பாலர், விருத்தர்முதலிய எல்லோருக்கும் அறிவை விள
ஆனந்தத்தைத் தரவல்லது; வகுப்புபேதமின்றிப் பொதுவில் ந
சகலர்க்கும் நீதி கூறுவது. எல்லாநாடுகளிலும் தமிழறிந்த சக
தும் பரவிவருவது; கல்வியின் மிக்காராகிய பலரால் எழுதப்ப
பற்பல வியாசங்கள் நிரம்பப்பெற்று வருவது; தேசாலம், தரும
கம், கைத்தொழில், விவசாயம், வாணிபம், வைத்தியம், சோ
தாய்மொழி முதலியவற்றின்சார்பாக அநேக வியாசங்களும்,
பக்தர் முதலிய பெரியார் சரித்திரங்களும், வர்த்தமானங்க
நாவல்களும், பஞ்சாங்கமும் இதில் மாதந்தோறும் வெளிவ
ஆனந்தமூட்டும் விநோதவிஷயங்களும் நிறைந்துள்ளன. தமிழ்
டில் அதிகரித்த சந்தாதாரர்களையுடையதும், நெடுங்காலமாக
பெற்று நடந்துவருவதும், குறைந்த சந்தாத்தொகையுள்ளது
மாதசஞ்சிகை இஃதொன்றே. தமிழ்மக்கள் ஒவ்வொருவருக்கும்
மிக அவசியமானது. ஆதலின், நண்பர்களே! இதற்கு உடனே
தாரராகச் சேருங்கள். முன்பண மனுப்பியாவது வி. பி-யில
இப்பத்திரிகை பெற்றுக்கொள்ளலாம். இதன் வருட ஆரம்பம
வொரு வருடத்திலும் ஆடிமீ ஆதலால் எந்தமாதத்தில் ஒருவர் ச
தாரராகச் சேர்ந்தாலும் அவர்க்கு ஆடிமீ முதலே ஒரு வருடப்
திரிகை அனுப்பப்படும். மாதிரிக்காப்பி இனமாக அனுப்பப்படு

இந்தியா, பர்மா, சிலோன் முதலிய உள்நாடுகளுக்கு

1-வருஷ சந்தா ரூபா 1—0—0

பினாங், சிங்கப்பூர், நெட்டால் முதலிய வெளிநாடுகளுக்கு ரூ
வி. பி. யில்லாத நாடுகளிலுள்ளவர்கள் முன்பண மனுப்பவேண்டும்.

விலாசம்: மானேஜர், "ஆனந்தபோதினி" ஆபீஸ்,
நெ. 6, வெங்கடேச மேஸ்திரி வீதி, சௌகார்பேட்டை, மதராஸ்

Printed at the "Ananda Bodhini" Press, Madras